

ergo meatibus postea patefactis humor sal-
sus copiae suae ratione vincendo, falsugine
totam afficit aquam. Accidit enim, ut
superis obseptis meatibus, confluuium sal-
si humoris iter aliud faciat, contraque pate-
factis totum isthuc perferatur, quomodo
in corporis venis fieri nouimus.

38 Cur mare, cum grauius, quam aqua
potu idonea, sit, clarius atque perspectius
est? Vtrum quia pinguius est? nam si o-
leum affusum efficere potest, ut melius
per aquam incernere sit, merito cum ip-
sum mare in se pinguis aliquid habeat,
perspectius & dilucidius fit: ipsum enim
oleum aqua leuius est, quamuis non per-
spectius. An mare non perspectius est,
sed esse tale videtur: quippe cum aqua
dulcis, aut fontis, aut fluminis sit, fons
suam aquam non sine terra emittit, ut pu-
rissima esse nequeat: flumen tum terram
tum facem detrahit. Causa igitur haec
fit, cur dulcis minus perlucida appa-
reat.

39 Qua de causa qui in mari natant, ven-
tre salubriter euacuuntur? haud enim quia
laborant: nam qui curriculo eunt, vehem-
entius elaborant, sed tamen non ita
euacuuntur. An non omnis labor id fa-
ciat, sed solus, qui nullam dat causam
tabescendi, intestinorum? maris au-
tem mora vel omnino edaciorem & ven-
tris inanitate adustiozem hominem reddi
videmus: est etenim vapor maris calidus, &
siccus.

40 Cur lacus Pæsa, qui potu idoneus
est, lauat simul & purgat vestimenta? hu-
mor enim dulcis lauare potest, amarus
purgare, atque abstergere: quæ qui-
dem haberi simul non possunt. An nul-
lus humor vestimenta suo amarore possit
purgare, sed lentore tantummodo? quam-
obrem trunculi, & quaecumque mucosa,
vim absterforiam obtinent. Igitur &
amara, quæ fermè lentescunt, purgate
quæcunt, cætera nequeunt. In hoc autem
lacu accidit, ut nitrosæ virtutis amarum to-
tum deustum sit, pingue & lentum rema-
neat. Hoc igitur abstergit, & purgat, la-
uat autem suo dulci humore.

41 Cur maris vndabundi, quod desit
sit, albicat: quod prouoluitur, nigri-
cat? an quia quod minus cernimus, ni-
grius id esse videtur: minus autem cerni-
mus, quod mouetur, quam quod quiesci-
t? an quoniam candet, quod transpici-
tur; nigrescit, quod aspectu peruium non
est; minus autem id transpicietur, quod mo-
uetur?

A * αἰοιζέντων δὲ τῶν πόρων, ὑπερὸν γρ. α. αὐτῶν.
δὲ πλῆθος τὸ ἀλυχὸν κρασιῶν, * τοιοῦτο γρ. τῶν
πόρων ποιεῖ. συμβαίνει γὰρ πεφραγμένων τῶν
πόρων αἴω, ἀλλίω ὁδὸν ζητεῖν τὸ ἐπιρρέον.
αἰοιζέντων δὲ, ἐν ταῦτα πόρῳ * φέρεται, κα-
θὰ τὸ ἐπὶ τῶν τῶν θύμαρος φλεβῶν.

λη Διὰ τὴν ἰσχυρὰ οὖσα βαρυτέρα τῆ
πόρῳ ἐδάτος, μᾶλλον ἔστιν βυδίοπιος; πό-
τερον ὁλιπρωτέρα; τὸ ἕλαιον ἐπιχυθὲν,
ποιεῖ μᾶλλον βυδίοπιον. ἔχουσα δὲ ἐν αὐτῇ λι-
πος, εἰκότως μᾶλλον βυδίοπιος ἔστιν. ἢ οὐχ ἀ-

B πόρῳ τὸ ἐλαφρότερον καὶ βυδίοπιότερον; αὐτὸ
γὰρ τὸ ἕλαιον, ἐλαφρότερον τῆ ὑδάτος, βυδίο-
πιότερον δὲ οὐ. ἢ οὐχ βυδίοπιότερόν ἔστιν, ἀλ-
λά φαίνεται; τὸ γὰρ πόρῳ ὑδαρ, ἐπὶ τῆς γῆς
ἢ ἀπὸ ῥύματων ἔστιν. ἢ δὲ πηγὴ στυαφίση
μὲν τῆ ὑδάτος καὶ γῆς. ὥστε τὸ μὴ καθαρόν
εἶναι τὰ ῥύματα, συγκαταγεί τῆ γῆ καὶ ἰλιῶ.
αὐτῇ οὖν ἔστιν ἡ αἴθια, τῆ ἠπὸν εἶναι βυδίοπιον.

λη Διὰ τὴν οἰνέοντες ἐν τῇ θαλάττῃ, * λα-
παροὶ γίνονται; οὐ γὰρ ὅτι ποιοῦσι. καὶ γὰρ οἱ *
ἐλαφροὶ ἰσχυρὸν ποιοῦσι πόνον, καὶ οὐ λα-
παροὶ. ἢ οὐκ οὐ πᾶς πόνος ποιεῖ λαπαροί,
ἀλλ' ὅ μὴ ποιοῦν σωτήριον; ἢ δὲ ἐν τῇ θα-
λάττῃ διατελεθῆ, ἔ ὅλως δοκεῖ βρωλικωτέ-
ρος ποιεῖν ἔ * λαπαροίς. θερμὴ τε γὰρ ἔστι γρ. τῆ λιπα-
ρῶν. ἔξῃ ἢ ἀπ' αὐτῆς ἀτμῆς.

μ Διὰ τὴν Πάσσα λίμνη πόρῳ οὐδὲ,
πλωθεῖ ἔ ῥύπται τὰ ἰμάτια; πλωθεῖ μὲν γὰρ
τὸ γλυκὺ, ῥύπται δὲ τὸ πικρὸν. ἀμα δὲ οὐχ ὅτι
τὸ ἔχει ταῦτα. ἢ οὐ τὸ πικρὸν εἶναι οὐδὲν ῥύπ-
τει, ἀλλ' ἢ γλιζρότης ῥύπτικόν; δὲ ἔ τῶ ἀ-
κροκάλια καὶ ὅσα μυζώδη, τριαῦτα. ὥστε ἔ
τῶ πικρῶν, ἴσα τούτου μετέχει. ἐν δὲ τῇ λί-
μνῃ ταύτῃ συμβέβηκε τῶ ὥστε τῆς νιτροῦδος
διωάμεως, τὸ μὲν πικρὸν, ἐκκεκασθαι, ἐμ-
μένειν δὲ τὸ λιπαρὸν ἔ γλιζρόν. πούτω μὲν
οὖν ῥύπται, πλωθεῖ δὲ τὰ πόρῳ αὐ-
τῆς.

μα Διὰ τὴν γαλιώζον τῆς θαλάττης,
εἰ λευκὸν φαίνεται. * τὸ δὲ κατάφορον, μελαί-
ον ἢ ὅτι τὸ ἠπὸν ὀρώμενον, μελαίτερον μᾶλλον
φαίνεται; ἠπὸν δὲ φαίνεται ἔ κικουμένον τῆ
ἠρεμοῦτος. ἢ δὲ τὸ μὲν λευκὸν φαίνεται λευ-
κόν. τὸ δὲ μὴ λευκὸν φαίνεται, μελαί; ἠπὸν ἔ
λευκὸν φαίνεται τὸ κικουμένον.

Supra. 8.

χ. λιπαροί

χ. ἐλαφροί

γρ. τῆ λιπα-
ρῶν.

γρ. τὸ λευκὸν

καταφορῶν

τῶν

Όσα πεί τὰ θερμά ἕδαθα. κδ.

Eorum que ad aquas calidas pertinent, Sectio vicesima quarta : cuius questiones XIX

Δια τί τὸ θερμὸν ὕδωρ, ἐδὴ ὅτι κεχρησμένοι ὦσιν ἐλαίω, ἢ τὸν θερμὸν ὄβη καταχρό- μων, τῶ ἐλαίου θερμὸν ὄντος; ἢ ἀφ' ἑλεαί- νειν, ὀλιγαίει, καὶ ἢ τὸν ἐιδυίει;

CVt aqua perfusi calida, minus calo- rem percipimus, cum peruncti oleo sumus? an propter corporis læuitatem facile aqua dilabitur, minusque immoratur, quàm ut calor subire valeat?

β Δια τί τὰ ὕδαθα ἐν τοῖς φρέσσι μετα- μωσμβείδω γδ τῶ θερος θερμά; ἢ ὅτι τι- νικαῦτα ἤδη κεχράτηκε τὸ θερμὸν τὸν ἀέρα; πωρ' μωσμβείας δὲ τὸ θερμὸν λυεῖ τε ψυχρὸν καὶ παύει. οὐχ ἅμα δὲ πέπαυσται καὶ κρατεῖ, ἀλλ' ὅταν ὅτι χροσίση.

2 Cur puteorum aquæ, tepidæ à meri- die æstate reddantur? an quia tunc frigiditate aëris iam superata, calor plene inualuerit: antè autem frigor calore soluitur, & cessat? Non enim simul alter cessat, alter inualescit, sed spatio temporis.

γ Δια τί τὸ ὕδωρ θερμότερον ἐνίστε τῆς φλογὸς γινόμενον, οὐ κατακείει [μαῖλλον] τὰ ξύλα, ἢ δὲ φλόξ, κατακείει; ἢ ὅτι ἢ ἰδὴ φλόξ, * λεωτομερές, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς πνῦμα. τὸ ὅ- ὕδωρ, μεγαλομερές. ὡς τε σὺκ εἰς δύεσσι; ἢ ὅ- φλόξ καὶ τὸ ἀπὸ τῶ δὴ δράκων, ἀφ' λεπ- τότητα εἰσιὸν ἀφ' ἄλυσι.

3 Cur aqua interdum facta calidior, quàm flamma, ligna deurere nequeat, flamma queat? an quia flamma prætenuis est spiritusque ex ea proficiscens partibus tenuissimis constat: aqua profectò cras- siuscula est, itaque subire non potest. At verò flamma, carbonumque ignita- mentum suam ob tenuitatem facile sub- eunt, atque resoluunt.

γρ. λεπτο- μερίς

Infrà, 8

δ Δια τί τὸ ἰδὴ ὕδωρ τὸ ζέον οὐ τήκει, ἢ δὲ χυλία τήκει; πότερον ὅτι τὸ ἰδὴ θερμὸν τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ εἰσέρχεται, ἀφ' ἀπλοτήτα. τὸ ὅ- ὕδωρ, σὺκ εἰσέρχεται, ἀφ' ἀπλοτήτα; ἢ ὅτι- πὶ καὶ τὰ ἄλλα κωλύει τήκεσθαι τὸ ὕδωρ; οὐδὲν γδ ἐν ὕδρῳ τήκεται. ἐν δὲ τῇ κοιλίᾳ τὸ ὕδωρ εἰς πλὴν κύστιν ὑπονοσσοῦ, οὕτω λυεῖ.

4 Cur aqua feruens liquefacere ne- queat, venter queat? Vtrum ventris calor sua tenuitate subire potest, aqua sua crassitudine nequit? an quòd cætera quoque liquefieri humor prohibet? Nulla enim res est, quæ inter humorem dilabi & tabescere possit. At in ventre humo- re in vesicam secluso, facultas resoluendi acquiritur.

ε Δια τί τῶ ἀγγείων ὁ πυθμῶν οὐ κείει, ἐνόντος τῶ ὕδατος καὶ ζέοντος. ἀλλὰ καὶ φέ- ροισι, τῶ πυθμῶνος ἐχόμενοι. ὄξαιρέτητες δὲ, κείει; ἢ ὅτι σβέννεται τὸ ἐγγινόμενον θερμὸν ἐν τῶ πυθμῶνι ὑπὸ τῶ ὕδατος; δι- ὅ τὸ οὐ τήκεται τὰ τηκτά, * ἀπὸ μὴ ψόφος ἐμπέση.

5 Cur fundus vasorum non urit, quæ aquam feruentissimam continent, sed plerique fundo sustinentes deponant, aqua verò ipsa exempta urere potest? An eo, quòd calor in fundum vasis contractus, extingui ab aqua potest? Quo fit etiam ut eliquari res nequeat eliquabilis, si quid hu- moris admittatur.

G. ἰαὺ ὅ- γρὸν ἢ ἐμ- πίση

ς Δια τί οὐχ ὑπέρζει τῶ χειμῶνος ὁμοίως καὶ τῶ θερος τὸ ὕδωρ, οὐ μόνον ὁμοίως θε- μωνόμενον, ἀλλὰ καὶ μάλλον καὶ ὁμοίως θερμὸν ὄν, καὶ ἐπὶ μάλλον; ἢ ὅτι ἢ ὑπερ- ζεῖς ὄβη ἢ ἀναβολὴ τῶ πομφόλυγαν; τὸ ἰδὴ οὐκ ὕδωρ αὐτὸ θερμαίνεται τότε οὐδὲν ἢ τ- τον ἢ τὸ ψύχους. αἱ δὲ πομφόλυγες, ἀί- ρεσται οὐ διωδύσθαι ὁμοίως, ἀφ' ἃ τὸ τὸν πωείχοντα ἀέρα εἶ) ψυχρὸν. ἀλλὰ καὶ ἐ- λάττοις τε πλὴν μεγατεῖ ἀέρηται ὑπὸ τῶ ψύχους θλιβόμεναι, καὶ ἀφ' ἀπλοτήτα τῶ ἀέρος, παχὺ ἀφ' ἀπλοτήτα. ὡς τε ἐλάττοις τε πλὴν ὄγκω τὸ πλῆθος γινόμεναι τῶ χειμῶνος. τῶ δὲ θερος, τὸ ἐναλίον. ἢ δὲ ὑπέρζεσις γδ, ἀφ' ἃ τὸ πλῆθος τὸ μέγεθος τῶ ἀφ' ἄφρῶ.

6 Cur aqua non perinde hyberno tempore, ut æstiuo, efferueat, non solum pati concalfacta igni, sed etiam pleniori, & tantumdem ca- lens, atque etiam vehementius? an propterea quòd aquæ efferuentia bullarum elatio est: aqua igitur ipsa non minus hyeme quàm æstate, calefieri potest, sed bullas efferri frigus ambientis aëris prohibet, ita- que minores paucioresque confi- stunt: at æstate contra omnino est. Ille autem efferuendi æstus non nisi frequentia magnitudineque spumæ exultat.

7 Cur calida aqua rugare potest, ignis, qui tam calidus est, non potest? an quia ignis spiritum agit, ut tumefacere valeat: circum enim cutis obtenditur: ruga autem, cutis contractiuncula est.

8 Cur fundi vasorum, quibus calfacimus aquam, tamdiu calidiores sunt, dum aqua ipsa frigidiuscula est? An quoniam aqua adhuc frigida calor concludatur circumobstataque intus, cum ei exitus omnis denegetur? At verò aqua concalfacta, quod nihil præterea calor accetur, sed liberè respiret, diminuatque, fundus frigidior redditur, non secus ac balneæ: has enim hyeme quàm æstate, calidiores experimur, quoniam calor hyberno potius quàm æstiuo tempore, aëris circumfundentis frigore intercluditur.

9 Cur aqua feruens numquam expaflat: fresum omne atque lenticula solida expaflantur? quamquam his leuior aqua est: leuius autem, procul proiici facilius potest. Quinetiam argentum, cum decoquitur, idem hoc facit. Itaque qui in officinis argentariis defacandi funguntur officio, argenti reliquias colligunt lucro. An quia expaflationem calor agit euaporando, cogendoque ea quæ suo naturali impetu obstant? Aqua igitur, quoniam leuis, & prætenuis est, nihil per vim reiecit: itaque nimius calor colligi non potest, sed antè quàm contrahatur, reprimitur omne, atque excutitur quod subinde accessit. At verò quæ corpulentiora sunt, ut polenta, aut argentum, hæc ut per sui corporis grauitatem arcant repelluntque, ita vi per renixum erumpunt, ut calor, qua vice rit, exiliat vehemens. Facit enim corpulentia spissitas ne transeat, sed arceatur, dum ictu caloris superfluentis extrusus sit, atque eiaculatus. Fit ergo ictus non impulsus, utpote cum calor inferius sursum versus efferatur celeriter.

10 Qua de causa quæ parum temporis calido in humore maduere, tumescunt: quæ multum, hæc collabuntur, & rugant? an quoniam calor ut ex concretis humorem elicit, ita ex humore spiritum creat, densaque omnia laxat? Principio igitur concreta tepofaciens, facit humidiora, cum spiritum ex humidis ducens diffundit, & tumefacit. Cumque amplius calfacit, partem summam relaxat, ut vapor inde respiret: humorque exiccatus facit ut moles concidat,

A ζ Δια τί τὸ μὲν θερμὸν ὕδωρ, ῥυτίδι· τὸ δὲ πῦρ, θερμὸν ὄν, οὐ; ἢ ὅτι τὸ μὲν πῦρ, ποιεῖ πνύμα· ὥστε ὄγκοι; ἀεὶ τείνεσθαι γὰρ τὸ θερμὸν· ἢ δὲ καὶ ψῆς, ῥυτίς ἔστι.

η Δια τί τῶν ἀγγείων οἱ πνύμαδες θερμὰ νομῶν τῶ ὕδατος, ἕως αὐτῆ ψυχρὸν τὸ ὕδωρ, θερμότεροί εἰσιν; ἢ διότι ψυχρὸν μὲν [ἐν] ὄντος τῶ ὕδατος, ἐγκατακλείσθαι τὸ θερμὸν ἐπιπέσεισθαι εἴθε, κωλύομενον ἔξιέναι; ὅταν δὲ ἀθερμασθῆ τὸ ἐνὸν ὕδωρ, σὺν αὐτῷ ἐξέρχεται, ἀλλὰ ἀετάνεοντος ἐλάχιστος γινόμενος τῶ πνύμα, ψυχρότερος γὰρ ὁ πνύμα, ὁμοίως ὡς πῦρ ἐπὶ βόμβυκα. καὶ γὰρ ταῦτα τῶ χειμῶνος θερμότερα, ἢ τῶ θερέου, ἀλλὰ τὸ εἴθε κατακλείσθαι τὸ θερμὸν ἐν τῷ χειμῶνι μάλλον, ἢ ἐν τῷ θερέει· ἵνα τῶ ἀετάνεοντος αἰέρος ὄντος ψυχρὸν.

θ Δια τί τὸ μὲν ὕδωρ ζέων σὺν ἐκπαφλάζει, τὸ δὲ ἔτνος καὶ ἡ φακῆ; καίρι κουφότερον τὸ ὕδωρ τρίτων· τὰ δὲ κούφα, ῥῆσθον ῥίψαι πόρρω· ποιεῖ δὲ ἐτὸ ἀργύριον ταῦτό, ἐτῶν κατὰ μέτρον· διὸ οἱ ἐν τῷ ἀργύροκοπέει καλλιῶντες, κερδαίνοισι. τὸ γὰρ ἀφῆριπτιούμενον συγκαλλιῶντες, λαμβάνοισι τὰ λείψανα· ἢ διότι ποιεῖ μὲν τὸν ἐκπαφλασμὸν τὸ θερμὸν ἔξατμίζον ἐβιάζομενον τὰ ἀεικροῦντα τῆ κατὰ φύσιν γρ. αὐτοῦ αἰτῆ φορῆ; τὸ μὲν οὖν ὕδωρ ἔχει χυφότητα καὶ λεπτότητα σὺν ἀποβιάζεσθαι. ὥστε σὺν ἀθερίζεται πολὺ θερμὸν· ἀλλὰ πρὶν ἀλιαθῆναι, φθάνει ἔξατμίζον τὸ αἰετάνεον σελόν. τὰ δὲ ἔχοντα ἐν αὐτοῖς σῶμα, ὅτι τὰ ῥοφήματα, ἢ ὁ ἀργύρος, ἔχει βάρος τὸ σωματικὸν ἔχοντα πολὺ, ἐαῖτα πωθουῶντα ἀλλὰ τὸ ἀποβιάζεσθαι βία, ἔξιόντος ἀποσφαιρίζεται ἢ ἀνὸ κρατῆσι τὸ θερμὸν. οὐ γὰρ διεσι ἔχει πυκνότητα, ἀλλὰ κρατεῖ, ἕως αὐτῶ τῶ ἐπιρρέοντος θερμὸν ἀπορρίφθῆ. γίνεται δὲ πληγῆ, σὺν αἰσῶσι, ἔχει τὸ ταχὺ φέρεσθαι τὸ θερμὸν κατὰ πῦρ ἀύω.

ι Δια τί τὰ μὲν ὀλίγον χρόνον ἐν τῷ θερμῷ βρεχόμενα, αἰοδεῖ· τὰ δὲ πολὺν συμπίπτει ἐ γὰρ ῥυσα; ἢ διότι τὸ θερμὸν ἐκ [τῶ] πεπηγῶτος, ὑγρὸν ποιεῖ· ἐκ δὲ [τῶ] ὑγροῦ, πνύμα· τὰ δὲ πυκνά, ἀραιοί; τὸ μὲν οὖν πρῶτον θερμῶνον τὰ πεπηγῶτα, ὑγρότερα ποιεῖ· καὶ δὲ ὑγρῶν πνύματε ποιῶν, ὄγκησθαι ποιεῖ ἔξατμίζον ὅταν ἢ μάλλον θερμῶν τὸ πείρει; ἀραιὸν ποιεῖ.

Supra, 5.

R

ὥστε ἀποπνεῖται ἢ ἀτμίς. καὶ τὸ ὑγρὸν ξηραίνονται, συμπιπτεῖν ποιεῖ τοὺς ὄγκους. συμπιπτόντων δὲ, ῥυσοῦσθαι * καὶ πείριξ δέρματα πύκτων. ἢ δὲ αἰωμάλως, ταύτη ῥυσὸν γίνεται.

ια Διὰ τί ὑποὶ τῆς θερμῆς ὑδάτων μάλλον, ἢ ὑποὶ τῆς ψυχρῆς πήγνυσθαι λίθοι; πότερον ὅτι τῆ τῆς ὑγροῦ ἐκλείψει ἢ λίθος; μάλλον δὲ ὑποὶ τῆς θερμῆς ἢ τῆς ψυχρῆς ἐκλείπει τὸ ὑγρὸν. καὶ ἀπολιθοῦσθαι δὴ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ θερμὸν. καθάπερ ἔμπεδοκλῆς φησὶ, ταῖς τε πέτραις καὶ τοῖς λίθοις, ἔτι θερμὰ τῶν ὑδάτων γίνεσθαι. ἢ τὸ θερμὸν ἀπολιθοῖ καὶ ὑποὶ τῆς ψυχρῆς δὲ λιθοῦσθαι, ἀφ' ὅτι πλεονάζει τῆς πάχους τὸ ὑγρὸν αἰαλίσκουσα σκληρύνειν; δῆλον οὖν ἐκ τῆς ὑπερβολῆς, ἔτι ἀπλάς.

ιβ Διὰ τί ἐν ταῖς θερμῶν ὑδάτων ἐὰν τὸν πόδα ἔχη τις, ἡρεμωτέρως μὲν, ἢ ἄσπονδοι ἐπὶ τῆς θερμῆς. ἐὰν δὲ κινηθῆ, θερμότερον; ἢ ὡς ἄλλοι ἔτι τῆς θερμότητος, ἐὰν ἐν τῷ πνύματι τῆς χαλκῆς, αἰεὶ ὁ παρὰ τὸν πόδα αἴρ ψυχρότερος. εἰς δὲ πορρώτερον εἰσιῶν, μάλλον αἰσθάνεται;

ιγ Διὰ τί ἐν τῇ ἡλίῳ μάλλον ἢ τῆς σκιάς ταῖς θερμὰ ψύχεται; πότερον ὅτι τὸ θερμὸν τὸ ἐλαττωτέρον ὑποὶ τῆς πλείονος φθίρεσθαι; ἢ ὅτι ἐν μὲν τῇ σκιά τὸ ψυχρὸν ἀεὶ ἐπιπέσει, ἐν δὲ τῇ ἐπιπέσει τῆς θερμότητος, καὶ οὐκ ἐὰν ἐπέξειται; * ὡς ἄλλοι καὶ τοῖς ἀνθρώποις ποιεῖ τὸ ψυχρὸν παρὰ τὸν πόδα. εἰς κατακλείει γὰρ τὸ θερμὸν ἔκωλύει δέξειν. ἔτι ὅπως τῆς χειμῶνος ἀπασὶ συμβαίνει ταῖς ἐσωτέρας θερμότερα. ἐν δὲ ταῖς ἡλίῳ ἐσθαι αἰσθητέρας, φέρεται, ἔτι τῆς ἀπολείπει.

ιδ Διὰ τί τὸ ἐν τῇ ἡλίῳ θερμανόμενον ὕδωρ ὡς λούεσθαι, οὐκ ἔστιν ὑγιεινότερον; πότερον ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ψύχεται. ἢ ἔτι ἐπεὶ τὸ σωματικὸν φείθειν ποιεῖ; ἢ ποιεῖ μὲν ἔτι τῆς, ἀλλὰ καὶ πολλὰς λούει τὰς νοσηρὰς ἐστὶ; τὸ μὲν γὰρ θερμὸν, ὅπως πεπικνῶν ἐστὶ τῆς ξηραίνοντος τῆς ψυχρῆς, σαλικῶν. ὡς τε ἀμφω ποιεῖ τὰ ἀγαθὰ. ἀφ' ἑαυτοῦ ὕδωρ καὶ τὸ ψυχρὸν λουομένοις, ἔτι τὸ θερμὸν τὸ ὑποὶ τῆς πυρῆς, χηρῶν. ὅτι δὲ ὑποὶ τῆς ἡλίου, ἀφ' ἑαυτοῦ ἀσθενείας τῆς θερμότητος, οὐδέποτε τούτων ποιεῖ, ἀλλὰ ὑγρύνει ὡς ἄλλοι τῆς σελήνης φάσι;

ιε Διὰ τί τὸ ἐν τῇ ἡλίῳ θερμανθέν ὕδωρ, οὐκ ἀγαθόν; ἢ ὅτι τὰ ψυχρόμενα ῥιζοῦ ποιεῖ;

A qua collapsa, cutis omnium summa rugatur: quo autem magis contractione inaequali flaccescunt, eo rugosa multiplici asperitate efficiuntur.

11 Cur aquis calidis potius quam frigidis, lapides concrecant, atque coagmententur? Vtrum quoddam lapis defectu humoris consistit, caloreque potius quam frigore, humor deficit, & lapidescit calore: ut etiam Empedocles, Lapides, inquit, & saxa feruentum aquarum opera conficit. An non solum calor elapidat, sed frigor etiam humorem nimio gelu absumendo indurat, facitque lapidem? Quod nimium frigus ita agit, simpliciter quoque ita agi posse, certum est.

12 Cur, si inter aquam, pedem quis teneat, calidam; pede quiescente aquam calidam sentiat, mouente, calidiorum? an idem quod vel in toto corpore accidat? Si quis enim curriculo it, aërem, qui subinde obuiam fuerit, sentit frigidiorum, eoque magis, quo cursum agit prolixiorum.

13 Cur amplius in Sole res calidae, quam in umbra, refrigerantur? Vtrum quia minor calor à maiori absumitur? an quod in umbra frigor circumfundens calorem interiorum reprimat, nec effluere finit. Quod idem moribundis aqua offusa frigida aduenit, quippe quae calorem concludat, & arceat, ne foras se promat. Denique per hyemem omnibus accidit calidiorum suam esse partem interiorum. At in Sole vi nulla arcente calor effluit, atque ocyus euanescit.

14 Cur aqua minus salubris balneo sit, quam Sol tepescerit? Vtrum quia corpori adhuc insidens refrigeratur, horroremque mouet? an est etiam istud, verumtamen & si quis ea saepe utatur, valetudini fiat obnoxius? Res enim calida, omnino vim coquendi siccandique obtinet: frigida compescere atque contrahere potest. Itaque utraque aliquid boni affert: quapropter aqua & frigida & calida ex igne balneum praestat commodum. At quae sub Sole tepuerit, ob sui caloris imbecillitatem, praebere illorum neutrum habet, sed humificat tantum perinde ac Luna.

15 Cur aqua Sole calfacta parum salubris sit? an quia rigorem aduehit, ubi refrigeratum est?

16 Curaquæ Magnesiæ & Artanæ feruidæ satis sint potu idoneæ? an quoniam aquæ copia dulcis ad profluentem calida sese applicat, eo tum modo, vt falsugo tollatur, & calor eduret?

17 Cur aquæ Magnesiæ feruidæ feruere quidem aliquando desierunt, falsæ tamen nihilo esse desierunt? an quod aquæ copia frigidæ aliunde fusa in fontes feruidos calorem omnem extinxit? Itaque terra tamen si falsa persistere potuit, calida tamen esse propter aquæ adiunctæ copiam non potuit. Proximum igitur id accidit aquæ, quam per cinerem transmissam colamus: hæc enim transmissa per calidum cinerem, nec ipsa suum frigorem amittit, & cinerem frigidum reddit: falsa tamen amaraque per cinerem est. Sed cum aqua, quæ frigida accesserat, alienigena esset, calor vernaculus terræ frigorem illum pauciozem euincere vice versa potuit, atque ita suum calorem aquæ receperunt.

18 Cur aquæ feruidæ falsæ magna ex parte proueniant? an quod pleræque omnes per terram aluminosam percolantur: quod odore earum constat: exustorum autem omnium cinis falsus est, sulphurque redolet: quapropter feruida omnia modo fulminis vrunt, & quidem plura fulminis tactu calida extiterunt.

19 Cur calidæ balneæ sacræ habeantur? an propterea quod sulphure, atque fulmine, rebus ingenuè sacræ, proueniant?

Eorum quæ ad aërem pertinent, Sectio vigesimaquinta, cuius quæstiones xxii.

Cur membra corporis nostri in vtribus obtenta inflatis doleant? Vtrum propter pressuram aëris? Vt enim extrinsecus vtræ prementis aër non cedit, sed repellit: sic etiam quæ intus tenentur, aër comprimit, atque affligit. An quia per vim aër retinetur, stipaturque, foras versus suapte natura vndique impetens: nititur ad id corpus enititur, quod medium continet.

2 Cur paludibus iuxta fluuios positæ fieri soleant, qui bomugi appellantur, quos tauros numinis religiosos fabulæ narrant? Est id sanè fremitus mugitui tauri adeò similis, vt qui voces audiunt, non secus afficiantur quàm si taurum senserint mugientem. An cum aut fluuii in paludes se fundunt, aut paludes restagant, & vel à mari offensæ retorquentur, vel

A 15 Διά τί τὰ ἐν Μαγνησίᾳ ἐπὶ τῇ ἄρτι τῆς ἄρτι θερμῆς, πότιμα ἔστιν; ἢ δὲ τί ἐμβάλλεται ὕδωρ πλέον ἀπορρέοντι τῷ θερμῷ. οὐδέ μὲν ἀλμυρότης, ἀφανίζεσθαι τὴν δὲ θερμότης, διαμύρει;

Β 16 Διά τί ἐν Μαγνησίᾳ τὰ θερμά τῶν μὲν θερμά ἐστὶν ἐπαύσατο, ἀλμυρὸν δὲ ὕδωρ; ἢ πλείον ἐπεχύθη ἅμα ψυχρὸν ἐπιτῆσαι πηγῶν ἀλλότριον, καὶ ἐναπέσβεσε πλεονεξία. ἢ δὲ γῆ, ἀλμυρὰ μὲν ὕδωρ, θερμὸν δὲ οὐκ, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῶν ὕδατος τῆς ἐμβάλλουσας; ὁμοιον οὖν συνέβη τῷ ἀφ' ἧς τῆς τέφρας ὕδατι ἠθουμύρα. καὶ γὰρ τῆτο, ἀφ' ἧς θερμὸς ἠθουμύρον, ἐκείνῳ μὲν καταψύχει, καὶ αὐτὸ ψυχρὸν γίνεται, ἀλμυρὸν τε καὶ πικρὸν ἀφ' ἧς πλεονεξία ἔστιν. ἐπεὶ δὲ τὸ πλεονεξίον ἠλλοτριωμύρον ἔστι, δι' ἄλλῳ αἰτίῳ ἐκράτησεν ἡ θερμότης ἐνοῦσα ἐν τῇ γῆ τῷ ψυχρότητος τῶν ὕδατος δι' ὀλιγότητα, καὶ ἐγένετο πάλιν θερμά.

Γ 17 Διά τί τὰ ὄλα τῶν θερμῶν ὕδατων, ἀλμυρὰ; ἢ δὲ τί τὰ πολλὰ ἀφ' ἧς διηγεῖται ἐκφυσιῶδους, (δηλοῖ δὲ ἡ ὄση ἡ αὐτῆς,) κεκαυμμένης δὲ, ἢ δὲ τέφρα, πύτων ἀλμυρὰ, ἐξ ἧς οὕτως. δὲ καὶ συγκρατεῖ οὕτως καὶ συγκρατεῖ ὡς τὸ κεραμιῶδες. πολλὰ οὖν θερμά ἐστιν ἀπὸ ὀπισθημαίσεως κεραμιῶν.

Δ 18 Διά τί τὰ θερμά λουτρά, ἱερά; ἢ ὅτι ἀπὸ τῶν ἱερωτάτων γίνονται, θεοῦ ἐκεραμιῶδες;

Ε Ὅσα παρὰ τὸν αἶρα φυσικὰ παροβλήματα κε.

Δ 19 Διά τί ἐν τοῖς ἀσχοῖς τοῖς πεφυσημένοις, ἐναπολαμβάνουσα τὰ μέλαινα πόνον πᾶρχει; πότερον ἀφ' ἧς πίεσιν τοῦ αἵματος; ὡς τὸ γὰρ σθερὸς τοῖς ἐξωθεν πύξοισι τὸν ἀσχὸν ἐνδίδωσιν ὁ αἶμα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς οὕτως ἐπὶ τῆς ἐναπολαμβάνουσας θλίβει ὁ αἶμα. ἢ δὲ τί βία κατέχευται ἐπιπλήθει; ἔξω οὖν πύξω ὁρμῆς καὶ φύσιν, παροβλήματα παρὰ τὸν αἶρα ἀπειλημύρον σῶμα.

Β 20 Διά τί [ἐν] τοῖς ἐλεσι τοῖς ποταμοῖς γίνονται οἱ κελεύθμοι βούμυκοι οἱ μύθλοισι τῶν ἰεραίων τῶν θεῶν; ἔστι δὲ τὸ γινόμενον ψόφος ὁμοῖος φωνῆ ταύρου. ὡς τε αἱ βοαὶ οὕτως ἀφ' ἧς γίνονται ἀκούοισιν, ὡς τὸ ταύρου μυκώμυκου. ἢ ὅτι ὅσοι ποταμοὶ λιμνάζουσιν εἰς ἔλη, ἢ ὅσα ἔλη λιμνάζουσιν, ἢ ἀπὸ θαλάσσης ἀνιχνούονται, ἢ ὅτι κρούονται.

πνύμα ἀφιάσιν ἀθροώτερον ἐν τῆς τοιού-
 τοις γὰρ τῆς; ἀπὸν δὲ, ὅτι αἱ κοιλίαι τῆς γῆς
 γίνονται. οὕτως οὖν κλυζόωρον τὸ ὕδωρ, ἀφ'
 τὸ σπείναι ῥύμα ἐν τῇ τοιαύτῃ λιμνασίᾳ, ἀ-
 πωθίται τὸν ἀέρα ἀφ' ἑνοῦ εἰς ὑρύτεραν
 κοιλίαν. οἷον εἰ τις εἰς ἀμφορέα * κενὸν κτ'
 τὸ σόμιον ποιεῖ ψόφον, μυχήματι ὁμοίον γίνε-
 ται. καὶ γὰρ ἡ μυχῆσις ἀφ' αὐτοῦ γίνεταί το
 γῆμα τοῖς βοιοῖ. πολλὰς δὲ καὶ ἀτόποις φω-
 ναῖς ποιοῦσι τὰ γῆματα τῆν κοιλίαν, αἰώμα-
 λα ὄντα. ἐπεὶ δὲ ἀμφορέως τὸν πνύδα καὶ εἰς
 τῆς ἀφελῶν, ἀφ' αὐτῆς πνύδατος τείβη ἑλ-
 κων ἔσω ἐξω, εἰ τείβη ἀφ' αὐτῆς κα-
 παδήματος, ψόφον ποιεῖ, ὥστε φθύγειν τὰ θη-
 ρία, * ὅταν οἱ ὀπωροφύλακες κατασκυβάσω-
 σιν αὐτῶν.

Sylb. π-
101

Sylb. ω-
ωρ

γ Διὰ τί ὁ ἀὴρ οὐχ ὑγρὸς, ἀπὸ μῆκος τῆ
 ἕδατος; τῆν γὰρ ἄλλων οὐθέν, πούχ ὑγρὸν,
 αἰ ἀψήται. ἢ δὲ τὸ ἔσχατον αὐτῶν ἀμα, ὅ
 δὲ ὀπίπεδον ἑκατέρου οὐχ ἕτερον; τὰ μὲν
 ἐκ ἄλλα, βαρύτερα. ὅ ὃ ἀὴρ, οὐ ῥέπει κα-
 πωτέρω τῆ ἔσχατου. ἀπὸ τῆς μὲν [οἰου], ὅτι
 οὐθέν μετὰξυ. οὐ βρέχεται δὲ, ὅτι αἰεὶ αἰώθεν
 τῆ ὕδατος.

δ Διὰ τί μέσῳ νυκτῆν καὶ μεσημβρίας μά-
 λιστα διδία γίνεταί; ἢ διότι ἡ νύκτερος, ὅτιν ἀέ-
 ρος εἰσῆσις; ἔσηκε δὲ μάλιστα, ὅταν κρατῆ ἢ
 κρατῆται. μαχόμενος δὲ, κινεῖται. κρατῆ
 μὲν οὖν μάλιστα μέσῳ τῆν νυκτῆν, κρατῆται
 δὲ μεσημβρίας. τότε μὲν γὰρ ὁ ἥλιος πέρρω-
 τάτω, τότε δὲ ἐγγυτάτω γῆ. ἐν δὲ ἔρχεται τὰ
 πνύματα, ἢ πρὸς ἔσω, ἢ πρὸς δυσμας. λήγει
 δὲ τὸ μὲν ἔωθεν, ὅταν κρατῆται. τὸ δὲ ἀπὸ δυσ-
 μῶν, ὅταν παύσεται κρατῆται. συμβαίνει οὖν,
 τὰ μὲν, μεσημβρίας παύεσθαι. τὰ δὲ, μέσῳ
 νυκτῆν. ε Διὰ τί * ἡ ἀποφασχούσης ἔω, καὶ ἡ δὲ
 πρὸς, μάλλον ὅτι ψυχρὸς, ἢ τῆς νυκτὸς, ἐγ-
 γυτέρω ὄντος τῆ ἡλίου ἡμῶν; ἢ ὅτι πρὸς ἡ-
 μέραν δρόσος καὶ πάχη πίπτει, ταῦτα δὲ
 ὅτι ψυχρὰ. ὡς πρὸ οὖν ῥαιθέντος τῆ πρῶτος
 πόπου ὑγρῶ ψυχρῶ, γίνεταί κατάψυξις.

γρ. ἀπο-
φασχού-
σης
Sup. 8.17
& infra
ead. 15.

ζ Διὰ τί ἐν τῷ Πόντῳ ἐ ψύχη μάλι-
 σα ἐ πνίγη; ἢ ἀφ' αὐτῆς πνύ παχύτητα τῆ ἀέ-
 ρος; τῆ μὲν [γὰρ] χειμῶνος, οὐ διώσεται
 ἀφ' αὐτῆς γίνεσθαι. τῆ δὲ θερος, ὅταν θερμῶ-
 δῆ, καίει, ἀφ' αὐτῆς πνύ παχύτητα. ἢ δὲ αὐτῆ
 αἰθρία, καὶ διότι τὰ ἑλάδη τοῦ μὲν χειμῶνος,
 ψυχρὰ. τῆ δὲ θερος, θερμὰ. ἢ ἀφ'
 πνύ τῆ ἡλίου φορεῖν; τὸ μὲν γὰρ χειμῶνος,
 πέρρω γῆ. τῆ δὲ θερος, ἐγγύς.

A flatum uniuersum emittunt, tum frimi-
 tus ille excitatur? Causa uero, quod
 terrae cauernae infodiuntur, in quas
 aqua introrumpens, quoniam fluctus in
 eiusmodi redundatione mouetur, aë-
 rem per angustias in laxiores cauernas re-
 pellit: ceu si quis in amphoram ina-
 nem strepitum per osculum mouerit, mu-
 gimento similis sonus exultabit: mugi-
 tus etenim bobus per id ipsum figuræ
 genus profertur. Multas autem miraf-
 que uoces informare figuræ cauernarum
 variæ possunt: nam & amphoræ fun-
 dum si quis detracto operculo vicissim mo-
 dō intus attrahens, modō extra depel-
 lens perterat, sonum per intercapedi-
 nem tam ingenuum reddet, ut belluz
 pertimescant, & fugiant, quod pomario-
 rum custodes emoliri consueuere.

3 Cur aër, cum aquam tangit, non hu-
 mescit? nihil enim de cæteris est, quod
 si tetigerit, humidum non reddatur. An
 ita eorum extrema coeunt ut simul sine
 ullo interstitio sint, nec plano diuerso
 distinguantur? Igitur cætera quoniam
 grauiora sunt, subsidunt, itaque humo-
 rem sibi admittunt. Aër ut leuior nihi-
 lo inferius vergit, quàm extremum limiter.
 Tangit ergo, quia nihil interiacet: remanet
 expers humoris, quia semper super aquam
 extat.

4 Cur nocte media, & meridie maxi-
 mē cælum soleat tranquillari? an quia
 venti tranquillitas aëris statio, & requies
 est, qui tum constare maximè affolet, cum
 aut vincit, aut vincitur? etenim quandiu
 pugnat, mouetur, atque inquietatur. Vin-
 cit autem maximè nocte dimidiata, vinci-
 tur meridie: ut enim medio noctis Sol
 remotissimus, sic meridie proximus est.
 Ad hæc, flatus uel ortu Solis, uel obitu in-
 cipit: cessat, qui ortu cæperit, cum victus
 est: qui uespera, cum parua uictoria desinit.
 Itaque fit ut alii meridie, alii noctis medio
 cessent.

5 Cur prima luce, & iam manè fri-
 gus sit amplius, quàm nocte, cum Sol
 à nobis propius absit? an quoniam cum
 dies instat, ros cadit, atque pruinà, quæ
 frigida sunt: ergo inspersis locis omnibus
 frigido humore, meritò acrius refrigerat-
 tur.

6 Cur in Ponto intensius, & æstus & fri-
 gora fiant? an aër regionis illius sua cras-
 situdine nec hyeme tepescere, nec æstate
 refrigerari potest? an propter uarium Solis
 cursum? recedit enim per hyemem, accedit
 per æstatem.

7 Cur noctu potius quàm interdiu, serene...

Nauius hyberno ventos dat terra secundos, Tunc mare fert senos : calidi sed mensibus anni, Terra dabit senos, ponti feret unda secundos.

Hoc sibi vult, quòd vbi motus maximus est, ibi minimè quicquam vel seruari, vel consistere potest...

8 Quam ob causam humor pleno contentus in dolio, diffusus in vtres, non solum cum vttribus recipi ab eodem dolio possit, sed etiam locum relinquere, quo etiam plus humoris capiatur...

A ζ Δια' υ' τῆς νυκτὸς ἀψρία μάλλον, ἢ ἡμέραν; ἢ καὶ τῶ πνύματος ἐ τῆς παρρηχῆς ὁ ἥλιος ἀπτος; Ταῦτα γὰ κινήσεως πίνος γνομήνης, συμβαίνει γίνεσθαι. ἀλίον φίνου τὸ θερμόν. ὅταν οὖν τῶ μὴ πῆρῆ, ἡρεμῆ τὸ πῆρῆ, ἐ ἀεθμῆου τῶ ἡλίου μάλλον, ἢ τῶ ἀπτιόν. ἐ τῶ, Μήποτ' ἀπ' ἡπίεου, Vide infra 26.58. τῶτ' ἐστίν. ὅτι οὐ πλείστη κίνησις, ἐκεί ἡκιστα ἀ' υ' μῆροι ἐ συζαίη, μὴ ὁμαλοῦ ὄντος ἐ κρητοιῶν τῶ σίσιςα μῆρου. τῶ μῆρ' δὲ χριμῆος, ἢ θάλασσα τοιοῦτον. τῶ δὲ θέρεσι, ἢ γῆ.

B η Δια' τί ὅταν ἀψρηχῆ τὸ ὑγρὸν* εἰς ἀσχοῖς, οὐ μόνον τὸ ὑγρὸν δέχεσθαι ὁ πῆτος μετὰ τῆ ἀσκαῶν, ἀλλὰ ἐ ἄλλο παρρηχάμβαιει; * ἢ ὅτι ἐν τῶ ὑγρῶ ἐνυπῆρχει ὁ ἀήρ; ἐτ' οὖν ὅταν μὴ ἐν τῶ πῆτω ἐπῆ, οὐ διώσθαι ἐκκρίνεσθαι, δῆ τὸ μέγεθος τῶ πῆτου. ἐκ γὰ τῶ μείζονος, χαλεπώτερον ἐκθλίψαι ὁποιῶ [ἐ] ὑγρὸν ἐ πνύμα, ὡς τῶ καὶ ἐκ τῶ ἀσπῆγων. ὅταν δὲ μείζηται εἰς μικρὰ, ἐκθλίβεσθαι ἐκ τῶ ἀσχοῦ μετὰ τῶ ἐόντος. ὡς ἢ ἢ τῶ ἀέρος χῶρα κενῆ γίνεσθαι. δι' ὅ καὶ τῶ ἀσχοῖς, ἐ εἰ ἄλλο ὑγρὸν δέχεσθαι ὁ πῆτος, ἐ μάλλον ὅτι τῶ οἴου τῶ γίνεσθαι, ὅτι πλείων ὁ ἀήρ ἐν τῶ οἴῳ ἐρεσιν, ἢ ἐν τῶ ὕδαλι. ὁμοιοῦ δὲ πύτω, ἐ τῶ τῶ ἀγγεῖον πῆ τῶ κοίνας ἐ τῶ ὕδωρ χωρεῖν ἄμα, ὅσον ἐκάτερον χωρεῖ ἐγγεομῆμον. εἴοικε γὰ πολλὰ εἶ) τῶ ἀψρηχάνα τῆς τέφρας. ἀπε οὖν λεπτότερον τὸ ὕδωρ ἀψρηχάει μάλλον καὶ * συζαίητῆι ἢ δὴ ὡς τε πυκνοῦσθαι. ἐ δῆ τὸ πῆρ' ἐκασον τῶ μερῶν εἶ) πῆ σάξιν. (μάλλον γὰ σάπῆται κατὰ μικρὸν σαπῆμῆον ἀπτον, ἢ ἀψρηχόν) πύτου δὲ γνομήρου, ὑποκαταβαίνειν πῆ κοίνας. ἄμα δὲ καὶ ἢ τέφρα εἰς αὐτῶ δέχεσθαι τὸ ὑγρὸν, δῆ τὸ ἔχειν κοιλίας. ἢ δὲ βαλλομῆ τέφρα εἰς τὸ ὕδωρ, θερμῆ οὔσα, τέμνει αὐτὸ ἐ δῆσεσθῆ. ἐ παρρηχῆ δὲ ὕδατος ἐγγυθῆτος ἐ ὑερον κοίνας ἐμπιπῆούσης, τὸ αὐτὸ γῶ. ὡς τε καὶ τὸ ὕδωρ ἔχει αὐ κοιλίας ἐ ἀψρηχά αὐτὸ ἐ αὐτῶ. ἢ οὐ τὸ ὕδωρ τὸ δεχόμενον πῆ κοίνας, ἀλλ' ἢ κοίνας τὸ ὕδωρ; τὸ γὰρ λεπτομερέτερον εἰκῆς εἶ) τὸ εἰσῆον. εἰ καὶ ἐκ τῆς πῆρας δῆλον. ὅταν γὰρ ὅτι πῆτῆται ἢ τέφρα, κατ' ὄν δὲ τῶ πῆρ' ὅτι πῆτῆται, * εἰς τῶ σῆρ' εἶ) τὸ ἄλλο ὕδωρ. εἰ δὲ τῶ δὲ τῶ ἐσαιῆον, εἴτῶ ἢ τὸ ὕδωρ δεχόμενον.

D E

ὡς οὐ συμβαίνει τῆτο, εἰς πρὸς τὸ ἐγγυ-
 θῆτο ὕδωρ, ἔσφοδρα ἀφαιρώσῃ. ἀλλ'
 εἰς οὐνοῦ ἐπιβληθῆ, ὑψοῦται. εἰς δὲ
 ἀπᾶς ὑψοῦται καὶ ἐπιπέση ἢ τέφρα, ἢ δὴ
 συμβαίνει. ἢ γὰρ τέφρα ἢ δὲ χειρῶν. ταῦτο
 δὲ τῆτο ἔστι οἱ βόθριοι πῶς ἐκβληθεῖσθαι δὲ
 αὐτῶν γὰρ οὐ δέχονται. εἶοικε γὰρ δὴ * ἀήρ τις
 πρὸς τὰ λαμβάνων τὸν τόπον. ἔστι τῆτο μὴ
 δέχεται.

γρ. αἰετός

Suprà II. 46. & 58.

8 Δια' ἡ οὐ ἀήρ, παχύτερος ὢν τῆ φωτός
 διέρχεται εἰς τῆν τερεῶν; ἢ εἰς τὸ μὲν φῶς
 κατ' ἐπιπέδου φέρεται μόνον. δι' ὃ καὶ ἀφ' τῆν
 ἀραιῶν οὐ διέρχεται ὡς οἱ κισσῶδες; ἐπιπέ-
 δου τοῖσι γὰρ οἱ πόροι. ἀλλ' ὅτι ἐν τῆ ὑάλα. ὃ
 δὲ ἀήρ οὐ κωλύεται, εἰς τὸ μὴ ἐπιπέδου οὐ
 διέρχεται.

9 Δια' ἡ οὐ ἀήρ ψυχρὸς μὲν γάρ, εἰς τὸ ἀ-
 πτεῖσθαι τῆ ὕδατος. διύρητος δὲ οὐ, καὶ ἐν σφό-
 δρα τις φουσαῖ εἰς τὸ ὕδωρ ὡς τε κυμαίνειν; ὅτι δὲ
 ψυχρὸς, δηλοῖ μῆτις ἀέρος. ἢ ὅτι ψυχρὸς μὲν
 πέφυκεν εἶ) καὶ θερμὸς. ὡς τε μεταβῆται τῆ
 ἀφῆ οὐ αἰ ἕως ἀπτεῖσθαι. ὑγρὸς δὲ ὅτι ἐν,
 εἰς τὸ κουφότερος εἶ) καὶ ὅτι ποτε εἰς τὸ
 βάθος τῆ ὕδατος ἐρχεται, ἀλλὰ αἰετῆ ἐπι-
 πέδου ἀπτεῖσθαι, καὶ βιάζεται κατὰ καὶ τὸ
 ὕδωρ ἐν κατωτέρω φέρεται. ὡς τε μὴ ποτε εἰς
 βάθος ἰέναι.

10 Δια' ἡ οὐ ἐκ τῆν πομφολύγων καὶ κατὰ
 θεν ἀριῶν, οὐ διερὸς δὲ ἐρχεται; ἢ εἰς τὸ ὅτι
 ἐπιπέδου τὸ ὑγρὸν, ἀλλ' ὅτι ἀπτεῖσθαι τὸ ὕδωρ; τὸ
 δὲ ἐπὶ τῆ πομφόλυγι, ἔστι τῆν ὅτι ὡς τε
 * δειρεῖν.

γρ. διεροῦ

Loc. mu-
til. quod
gaz. ver-
sio ar-
guit: vn-
delocum
supplebis
in Græco
textu, &
& emen-
dabis.

11 Δια' πὶ ὁ ἀήρ ὅτι ἀπτεῖσθαι, τὸ δὲ
 ὕδωρ; καὶ εἰς τὸν ἀέρα γὰρ μεταπέδου μόνον, διε-
 ρόν. ἢ ὅτι ὡς τῆ ὅτι ὀλίγος; οὐ γὰρ πῶς ὅτι
 ἀπτεῖσθαι. * ἀλλὰ τὸ γλίχρον ἢ ὑγρὸν...
 12 ἢ ὅτι ὁ ἀήρ αἰὼ φέρεται; [ὅ γὰρ ἀσπῆς, ὅτι μὲν
 μὲν κενὸς ἢ, κατὰ φέρεται.] ὅτι δὲ φουση-
 θῆ, αἰὼ ἐπιπέδου, ἀφ' τὸ τῆ ὅτι ἀφαιρεῖν.
 εἰ δὲ ὁ ἀήρ ἀπτεῖσθαι καὶ κωλύει κα-
 τὰ φέρεται, εἰς τὸ βαρύτερον γίνεσθαι φυ-
 σηθεῖτες; καὶ πῶς, ὅτι μὲν βαρύτερος ἐ-
 σιν, ἐπιπέδου κουφότερος δὲ γλυκῶς, κα-
 τὰ φέρεται;

13 Δια' πὶ ὁ ἀήρ ὅτι αἰὼ φέρεται; εἰ γὰρ ταῖ
 πνύματα * τοῦ τοῦ κινουμένου ὑπὸ τῆ θερ-
 μῶς γὰρ, πέφυκε δὲ τὸ πῦρ αἰὼ φέρεται,

γρ. πνύματα

A An si prius aqua vas ex toto impleuerit, nihil præterea capiet, sed addito quolibet effunderetur? Sin autem vbi semel aliquid aquæ infusum est, cinis descenderit, iam tunc, quod dixi, eueniet, quippe cum cinis sit ipse, qui capere valeat. Hæc eadem ratio est, cur foueæ terram exemptam recipere nequeant. Locus enim ab aëre occupari videtur: itaque fieri non posse, vt tantundem recipiatur.

B 9 Cur aër, qui luce crassior est, solida valeat permeare, lux ipsa non valeat? an quia lux per directum tantummodo fertur, ob eamque rem oculus, qui transpicere per rara non possit, vt per pumicem, quia meatus euariant; per vitrum facile possit, quia meatus positi è directo sunt? at aër impedimento nullo arcetur, quoniam qua transit, tendere è directo non solet.

10 Cur aër per aquæ tactionem frigidus reddi possit, humidus non possit, etiamsi quis in aqua vehementer inflarit, vt fluctus inde moueatur, & inundetur? Frigidum autem reddi constat, eo quod qui ex aquis aspirat, refrigerat. An frigidus esse calidusve naturæ suæ habilitate potest, vt rei tactu immutetur, quam tetigit; humidus esse idcirco non potest, quia leuior est: neque ima humoris vnquam sua ipse petit natura, sed summa semper, planumque attingit, & si deorsum cogatur: humor quoque fertur inferius, ita vt nunquam in profundum sese ire patiatur?

11 Cur aër bullis contentus, aut de imis aquæ ascendens, haud vnquam madidus emergat? an quia humor non infidet, sed dilabitur: qui tamen continet bullas, vel minor est, quam humefacere valeat?

12 Cur aër madere non possit, aqua autem queat, quippe quæ etiam translata in aërem, madaat? an eadem causa sit, qua & lapis madere nequeat? Haud enim madendi omnibus vis data est, sed iis tantum quæ lenta sunt, & humida.

13 Cur vtres inflati valeant fluitare? an propterea quod aër sursum effertur? Vtres enim vt inanes deorsum feruntur, sic inflati supra ideo resident, quod ab aëre sustinentur. Sed si aër eleuet, atque prohibeat quominus deorsum ferantur, cur inflati grauiore efficiantur? Et qui fieri potest, vt cum grauior sit, emineat; cum leuior, deferatur?

14 Cur aër non sursum feratur? Nam si ex motu caloris spiritus excitari debeat, ignisque sublimia petere natus sit, spiritus eodem currere debuit.

Siquidem mouens illud sursum versus impellit, quodque mouetur, eodem ferri aptifimum est. Hunc enim tramite ferri obliquo latissimè patet.

15 Cur aurora frigidior quàm vespera est? an quoniam altera noctis medio propior est, altera meridiei? Est autem vt diei medium calidissimum, quia Soli proximum est, sic noctis medium frigidissimum, quia remotissimum.

16 Cur temporis feruidi noctes molestiores quàm dies sunt? an quia flatus omnes tunc confilescunt: anniuersarii namque illi, & præuii, minùs nocte quàm interdiu spirant.

17 Cur incorrupta durare possint, quæ vtribus cõinentur inflatis, aut vasis bene operitis? an quia putrent omnia, cùm mouentur: immotaque omnia sunt, quæ plena: isthæc autem plena?

18 Quam ob causam aëre sudo aperto que frigus fit acrius, quàm nubilo, cùm stellæ sint calidæ, & cælum? an quia nihil tunc est quod vaporem arcere contineréque valeat, sed diffundatur necesse est? at cælo nubilo arcetur & Aquilone magis quàm Austro, eadem illa de causa: Auster enim nubes colligit, Aquilo dispellit: atqui de Aquilone magis quàm Austro, euaporari videmus: & hyeme potiùs quàm æstate. an propter dissimilitudinem, aut quia vapor non nisi refrigerato humido calido, deprohi potest?

19 Cur minus quàm plus aëris calidius sit? cùm angusta omnia sint calidiora? an quia magis mouetur, qui pluris est: motus autem frigus acciere potest: cuius indicium, quod calida cùm mouentur, refrigerantur.

20 Cur aqua & terra putreant, aër & ignis non putreant? an quoniam omne, quod putret, calidissimum fiat necesse est: igne autem calidius nihil est. An quia refrigerari prius oportet, quod putredinem concepturum est: ignis autem calidissimus semper est, aër verò igne refertus est: nihil autem putret, cum calidum est, sed refrigeretur antè oportet, quàm putreat. At aqua & terra vicissim modò calida modò frigida effici possunt.

21 Cur cælum nubilum tepidius sit quàm apertum & placidum? Vtrum, vt veteres authores dixerunt, quia stellæ frigidæ sint? an id absurdum admodum est, sed quia cælo sereno vapor extrinigi meliùs potest? indicium, quod vento silente ros & pruina consistunt. Cùm igitur serenum est, calor diffatur, quo humor eruitur, atque effertur. Itaque aër frigidior fit: qua de causa humor à calore demissus irrorat: ast cum nubilum est, arcetur, & constat: quocirca nec ros, nec pruina contrahi potest, cùm nubilum est: ergo calor ad terram remanens, facit vt tepor amplior esse possit.

A Ἐπὶ τὸ πνεῦμα εἰς τὸ αἶμα ἐβλάδιζεν· εἴωρ τὸ (τῆ) κινουῦ εἰς τὸ αἶμα θεῖ, Ἐπὶ τὸ κινουῦ μῦρον οὕτω πεφυκε φέρεσθαι. νῦν δὲ φαίνεται λαξίω πῶ φέρειν ποιού μῦρος.

15 Διὰ τί τὸ ἀφ' ἑω, ψυχρότερον ἢ τὸ ἀφ' ἑσπέρης; ἢ ὅτι τὸ μῦρον, ἐγγύτερον μέσον νυκτῶν. τὸ δὲ, μεσημβρίας; ἐστὶ δὲ ἡ μεσημβρία θερμώτατον, διὰ τὸ εἶναι ἐγγύτατον ἡλίου· αἱ δὲ μέσαι νύκτες, ψυχρότεροι, διὰ τὸ ἐναντίον.

B 15 Διὰ τί αἱ νύκτες τῆς ἡμερᾶς ἐν τῇ ἀλέαις Sup: 22. πνιγνότεροι; ἢ διὰ τὸ ἀπνοιαί; οἱ γὰρ ἐτησία 4 Ἐπεσοδρομαί, τὰς νύκτας ἢ τὸν πνέουσιν.

16 Διὰ τί τὰ ἐν τοῖς ἀσχοῖς ἀσπῆρα φυσηθεῖσι, Ἐπὶ τοῖς περὶ πωματίξοι μῦροις; ἢ διὰ τὸ σπῆρα μῦρον κινουῦ μῦρα; ἀπνοιαί δὲ τὰ πλήρη, ἀκίνητα. ταῦτα δὲ πλήρη.

17 Διὰ τί τῆς αἰθρίας μάλλον ψυχρὸς ἢ τῆς ἐπιπέφελων ὄντων; τὰ δὲ ἀστραχὰ οὐρανός, θερμός; ἢ ὅτι οὐθέν ἀποτέγει ἐν τῇ αἰθρίᾳ πῶ ἀτμίδια, ἀλλὰ διαχέεται. ἐν δὲ τοῖς ἐπιπέφελωσι ἀποτέγεται; Ἐ βορείων γὰρ ἢ νοτίων ἀστραχὰ τὸ αἶμα. ὁ μῦρον γὰρ νότος, ἀγει τὸ τοιοῦτον ὁ δὲ; ἀπνοιαί. καὶ ἀτμίξιν δὲ φαίνεται βορείοις μάλλον ἢ νοτίοις, καὶ χιμῶος ἢ θερμῶος. ἢ ὡσαύτὸ αἰόμοιον; ἢ ὅτι θερμῶος ψυχροῦ μῦρου ἐστὶν ἢ ἀτμίξιν;

C 18 Διὰ τί ἡ ἀήρ ὁ ἐλάττων, θερμότερον τὸ πλείονος; αἱ γὰρ φενοχώραί αλεξιότεροι. ἢ διότι κινεῖται μάλλον ὁ πλείονος. ἢ δὲ κίνησις ποιεῖ ψυχρόν; σημεῖον δὲ τούτου, ὅτι κινουῦ μῦρα ψυχεται τὰ θερμαί.

19 Διὰ τί ἡ ὕδωρ μῦρον καὶ γῆ σῆπεται, ἀήρ δὲ Ἐ πῦρ δὲ σῆπεται; ἢ ὅτι θερμώτατον ἢ τὸ σῆπόμενον ἀπνοιαί. πῦρ δὲ οὐθέν θερμώτερον; ἢ ὅτι ψυχρῶος δεῖ πρῶτερον; * τὸ δὲ πῦρ, αἰετὸ θερμῶος. ὁ δὲ ἀήρ, πρῶτος πλῆρης. σῆπεται δὲ οὐθέν θερμῶος, ἀλλὰ ψυχρῶος γῆ δὲ Ἐ ὕδωρ (καὶ ἀήρ,) καὶ θερμαί καὶ ψυχρὰ γίνονται.

20 Διὰ τί τὰ ἐπιπέφελω, ἀλεξιότερα τῆς αἰθρίας; πότερον ὡς οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον, ὅτι τὰ ἀστρα ψυχρὰ, ἢ λίαν τῆς γῆς ἀπνοιαί. ἀλλὰ διὸ πᾶσι ἀτμίξιν; ἐπισημαντέον δὲ, ὅτι ἐν νυκτερίᾳ ἢ δρόσος καὶ ἢ πάχνη γίνονται. ὅταν μῦρον οἶον αἰθρία ἢ, διαπνεῖ τὸ θερμῶος, ὅφ' οὐ ἀνάγεται τὸ ὑγρῶος. ὡς τε ψυχρῶος ὁ ἀήρ. διὸ καὶ δροσίξει ἀφιεῦ μῦρον τὸ ὑγρῶος ἀπὸ τῆς θερμῶος. ὅταν δὲ ἐπιπέφελω ἢ, ἀποτέγεται. διὸ οὐ γίνονται δρόσος ὡσαύτῃ πάχνη ὄντων ἐπιπέφελων. περὶ οἶον πῶ γῆ καὶ ἀπνοιαί τὸ θερμῶος ποιεῖ πῶ ἀλέαις.

21 Διὰ τί τὸ πνεῦμα εἰς τὸ αἶμα ἐβλάδιζεν· εἴωρ τὸ (τῆ) κινουῦ εἰς τὸ αἶμα θεῖ, Ἐπὶ τὸ κινουῦ μῦρον οὕτω πεφυκε φέρεσθαι. νῦν δὲ φαίνεται λαξίω πῶ φέρειν ποιού μῦρος.

γρ. διδουε-
πίσταμ.

κβ Διά τί ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν οἰκῶν ὁ ἀήρ
 * διδουεπίζει, ἔ μάλιστα τοῖς διδουε; ἢ δὲ
 τί ὁ ἀήρ πολυκενός τις ἔστι πᾶν σύγκρισιν; ὅταν
 οὐρανὸς ἔξηται εἰσφρεῖν, συγχωρεῖ ὁ ἐν τῷ οἰ-
 κήματι ἀήρ, καὶ συστέλλεται. τοῦτου δὲ συμπί-
 πνοντος ὡς χροῖα, πολυκενώτερος γίνεσθαι ὁ ἐ-
 ξωθεν, καὶ χροῖαν πολλῶν ἴχει. εἰς ταύτην
 οὐρανὸν πᾶν χροῖαν πίπτει ὅσον τῶ οἰκῆματος ἀήρ,
 ὡν πλησίον, καὶ φέρεται εἰς ταύτην πᾶν χροῖ-
 αν, ἀφ' ἧς τὸ κρέμασθαι, καὶ πᾶν τῶ κενῷ φύ-
 αν μὴ διώσασθαι αἰετῆς εἶναι. κατὰ πολλὰ
 δὲ αὐτῶν μέρη τούτου συμβαίνει, ἔπειτα αὐ-
 τῶν ὁ πλησίον ἀφ' ἧς πᾶν πᾶρσοφιν εἶτα
 πολλὰ ἐξωθεν φεραμένου, ὁ μὲν εἶσω τόπος,
 πολυκενός γίνεσθαι. ὁ δὲ ἐξω, πυκνότερος. ἔ-
 πάλιν ἐξωθεν εἶσω φέρεται, καὶ ταῦτα ἀλλάσ-
 σονται.

G. πρῶ-
σι. δ.
ποκ. ἔξω
φισμ. S.

Ὅσα περὶ τοῖς ἀέμοις. κς'.

ΔΙΑ τί ὁ Κακίας μόνος τῶν ἀέμων ἐφ'
 ἑαυτὸν ἀγχι τὰ νέφη; [ἢ ὅτι ἅμα ὁ
 ἐναντίος πνεῖ;] ἢ ὅτι ἀφ' ὑψηλοτέρων
 τόπων πνεῖ; ἐστὶ γὰρ τὰ πρὸς ἑώ, ὑψηλο-
 τερα τῶν πρὸς ἐσπεραν. σημεῖον δὲ, τὸ τῆς
 πρὸς ἐσπεραν θαλάττης μέγεθος καὶ βά-
 θος. πνέει δὲ ἀνωθεν, εἰς τοῦτο ἀνωθεν γραμ-
 μῶν ποιεῖ τῆ φορᾶ τὰ κοίλα πρὸς πᾶν
 γῶν ἔχουσαν. πρῶτον δὲ (ὡς εἴρηται,) τῶν
 πρὸς ἐσπεραν τῆς γῆς ἑσπερις, καὶ συ-
 στέλλων τὰ νέφη, ἀφ' ἧς τῆς γραμμῆς
 ἡμῶν, τῆ ἐκείθεν αἰακλάσθ, ἐπ' αὐτὴν ὠ-
 θεῖ αὐτὰ. ποιεῖ δὲ μόνος τῶν τῶν λαίπων, πᾶν
 τοῖς μὲν, ὑψηλοτέροις, τοῖς δὲ ἐναντίοις εἶ)
 τόποις πρὸς οὓς ὅσον τῶ κἄτωθεν, ἢ ἐπ' ἐ-
 θίας, πᾶν φορᾶν γίνεσθαι συμβαίνει, τὰ
 κυρτὰ πρὸς πᾶν γῶν ἔχουσης. ὥστε ἀνα-
 κλασιν μὴ γίνεσθαι τῶ πνύματος, πᾶν μὴ

G. πρὸς ἧ
γῶν ὄρη
αἰετῶν
καὶ μὲν
ἢ πλ. τ. φ.
Sylb
γρ. πρὸς ἧ
γρ. ἢ ἧ
ποιεῖ.

* πρὸς πᾶν γῶν ἔχουσης ἀέρα ἔχειν πᾶν
 τελευτῶν τῆς φορᾶς. ἐπ' ὅσον τῶ νέφην ἔστι
 πρὸς πᾶν γῶν. τοῖς δὲ ἠπείρον κοίλοις καὶ τῶν
 ἀπὸ πᾶν τῆ, πᾶν μὴ εἶ) ὑγρὸν ὥστε ἔστωι-
 γας, ἠπείρον καταφασῆς ἔστιν αὐτῶν ποιεῖν τῶν
 ὁ ποιεῖ.

Infr. 40.

β Διά τί βορέαι μὲν, ἐτήσιοι γίνονται.
 νότοι δὲ οὐ; ἢ γίνονται μὲν καὶ νότοι, ἀλλ'
 οὐ σιωπεῖς. * ὅτι πᾶν ἡμῶν ἢ ἀρ-
 χῆ τῶ νότου ἔστιν, * ὡς δὲ τῶ βορέαι
 οἰκοδμεν; * ἢ ὅτι οἱ μὲν ἐτήσιοι βορέαι
 καθεστηκότος τῶ ἀέρος πνέουσι. (ἡμεῖς

κ. ἔξω
βορέαι
κ. εἰς οἶμ.

A 22 Cur altis ædibus aër soleat ventilari,
 reciprocarique, præsertim cum tempus
 quietum est? an quod aër prælixo quo-
 dam contextu, & hiatu lento est: ergo
 cum hic extrinsecus introire inceperit,
 cedit, & contrahitur aër, quem do-
 mus continet: quo collapso, adducto-
 que, inanius redditur, qui foris est, &
 spatia multo laxiora capessit: quæ in spa-
 tia aër domesticus relabitur, ferturque
 expeditè eodem, quoniam & ipse pen-
 deat, & natura inanis reniti nequeat.
 B Quod cum per multa eius membra eueniat,
 proximus hunc aër sectatur, adductus pro-
 pulsione primoris. Tum eo largè foras iam
 profuente, locus internus inanis redditur,
 & vacuus externus contra repletur, spiffes-
 citque: ac deinde in hunc modum reci-
 proco fluxu arctitur.

Eorum qua ad ventos pertinent, Sectio vigesi-
ma sexta: cuius quæstiones LXIV.

C Vt ventus Cæcias solus ex omnium
 ventorum numero nubes ducere ad
 se possit? Vtrum quod ventus aduersus
 reflat eodem tempore? An quoniam de
 locis eminentioribus spirat? sunt enim
 partes quæ ad Solem orientem vergunt,
 eminentiores, quàm quæ ad occasum.
 Indicium maris occidui magnitudo facit,
 & latitudo. Quod cum desuper in ad-
 uersum spiret, lineam sua delatione ista
 terram versus conuexam agit, regionem-
 que inuadens, vt dixi, occiduam, nubes-
 que per lineæ suæ figuram contrahens,
 ad se suo inde reflexu eas vocat, atque
 impellit. Quod solus hic propterea fa-
 cit, quia cæteris loca vel editiora sunt,
 vel submissiora, quæ versus, vt aut
 de imo, aut è directo flatus feratur
 deuexus, terram versus necessum sit,
 ita vt ad postremum reflexus effici nul-
 lus queat, eo quod flatus non ad terram
 subditam aëris amplitudini finem protra-
 hendi faciat, nec vbi aër cogi in nubes
 possit. Subsolanus, ac cæteri minùs
 caui, quoniam humidi non sunt, nubes
 non cogunt: itaque vel nullatenus, vel
 minùs id ipsum facere possunt.

2 Cur Aquilones anniuersarii fiant, Au-
 stri non fiant? an Austri quoque fieri pos-
 sunt, sed continui, quia initium Austri lon-
 gè à nobis est, Aquilonis in vicino est, quip-
 pe cum sub Aquilone habitemus? Item
 Aquilones anniuersarii tranquillo aère spi-
 rant, quippe qui per æstatem moueri soleat.

Austri vere oriuntur, cum aer minus quiescit. Adde etiam quod auster humidus est, humido autem superior locus alienus. Quamobrem humores, qui eo in loco consistunt, cito resoluuntur, & euanescent: & cum humores erratici vagabundique sint, accidit ut aer quoque eodem ducatur, quod humores ipsi varie dilabantur. Qui cum non loco eodem agitur, efficitur porro ut flatus diuersi orientur: flatus enim non nisi motus aeris est.

3 Cur Auster post pruinam spirare soleat? an quia pruina, nisi facta decoctione, haud unquam consistere potest, mutatio autem post decoctionem purgationemque fieri in contrarium solet? Aquiloni autem contrarius Auster est. Hac eadem causa est, cur post niuem Auster spiraret. Omnino enim & nix, & grando, & imber, & omnis id genus purgatio, decoctionis indicium est. Vnde fit etiam ut post imbres, caeterasque eiusdem generis tempestates, flatus desistant & consternentur.

4 Quid est quod flatus moueat tropaeos, id est, quos versarios aut reciprocos appellamus? an eadem ratio est, qua curipi mari reciprocante agitantur? nam & mare, & aer eatenus fertur, quatenus profluere licet. Deinde cum obice quodam amplius prograffandi licentia his tollitur, qui terra pergunt, ob eam scilicet rem, quod suae motionis dilationisque primordia parum habeant valida, tunc reciprocantur, & redeunt.

5 Cur iidem illi tropaei de mari spirare soleant? Vtrum quia mare vicinum est? an quia tropaeus apogea, id est, flatui abterraneo contrarius est? Versarius enim tanquam reuersio abterranei est: quippe cum abterraneus flatus ex terra in mare profluens sit, cuius reciprocatio versarius est: itaque de mari terram versus spirare necessum est. An venire inde putandum, quoniam aer collectus in mari est, qui illo fluxerat? Sed ratio cur nec in terram consistat, & reflectatur cum profluit, quod mare in cauo est. Aer autem modo aquae, ad id fluit quod cauissimum est.

6 Cur procellae, hoc est, venti, qui excussi nubibus sauiunt, imbre superueniente ocyus cessant? An quoniam aqua expressa ventres nubium confident, vade flatus origo est?

7 Cur non iidem venti imbrem vbique afferant? an quia non iidem montibus vbique occurrunt: sed aliis partes aliae sunt obiectiones? Nubes enim ibi magis consistunt, ubi ventus vix quasi loca ardua superans depellere praeterca nequit: cum autem consistant, premuntur, rumpuntur, imbremque demittunt.

Α γδ πνέουσιν, οἱ δὲ νότοι, ἤριος, ὅθι ἠπὼν ἔστηκε τὰ πρὸς τὸν ἀέρα; πρὸς δὲ τούτοις, ὁ μὲν νότος, ἰγρός· τὰ δὲ ὑγρῶ, ὁ ἀπὸ τόπος ἀλλοτριὸς ἔστι; εἴθ' ἰσχυρὰ ἀεὶ ἀεὶ τὰ ἐν αὐτῷ σπυρίσματα ὑγρα· καὶ τὰ ὑγρα, πλαστικὰ ἔστιν. ὥστε οὐ μόνον ἐν ταύτῃ τῷ αἵματι, συμμίξεσι καὶ πῶς τῷ ἀέρι κίνησιν. κινουμένου δὲ μὴ ἐν ταύτῃ, πνύματα ἀλλὰ συμβαίνει γίνεσθαι. ἔστι γδ πνύμα, ἀέριος κίνησις.

Β γ Διὰ τί νότος πνεῖ μᾶλλον; ἢ διότι ἢ μὴ πάχη γδ πέφικως γινόμενης μᾶλλον πῶς πέφικω ἐπὶ τῷ ἀποκείματι, ἢ μεταβολὴ εἰς τοῦ αἵματος γίνεσθαι; ἐπειδὴ δὲ ἡ βορρᾶ νότος ἔστι. Διὰ ταῦτα δὲ ἐπὶ πῶς χιόνα πνεῖ νότος. ὅλας δὲ ἡ χιὼν ἐπὶ ἡ χάλρα καὶ τὸ ὕδωρ, ἐπὶ πᾶσα ἡ τριάντη ἀποκείματα, πέφικως σημεῖον ἔστι. εἴθ' ἐπὶ μᾶλλον ὑετὸν καὶ τὰς τριάντας χειμασίας, πίπτει τὰ πνύματα.

Διὰ τί αἱ Ἑσπαι πνέουσιν; ἢ ἀπὸ τὸ αἰὲρ [δὲ] ὁ καὶ οἱ διειπορέοισι; μᾶλλον γδ τῷ ῥεῖν, (καὶ) ἢ τὰ ἄλλα φέρεται καὶ ὁ ἀήρ. εἴθ' ὅταν ἀνυπέση ἐπὶ μηκέτι διώκηται τὰ ἀποκείματα πρὸς τὸ μὴ ἰσχυρὰν ἔχειν πῶς ἀρχῆς τῆς κινήσεως ἐφορᾶς, ἔπάλιν αὐτὰ ποδίδωσι.

Διὰ τί αἱ Ἑσπαι ἐκ τῆς θαλάττης εἰσὶν; ἢ ὅτι ἢ τὰ ἄλλα πλησίον; ἢ ὅτι ἐπὶ αὐτὸν ἔστι τῆ ἀποκείματι ἢ Ἑσπαια; καὶ ἔστι ἢ Ἑσπαια, οἷον αἰατροφὴ ἀποκείματι. ἢ δὲ ἀποκείματι, τὸ ἐκ τῆς γῆς πρὸς πῶς τὰ ἄλλα τῶν πνύματα γινόμενον. ἢ δὲ Ἑσπαια, ἢ τούτου παλῖρροια. ὥστε ἀνάγκη ἐκ τὰ ἄλλα τῆς εἶ). * ἢ ἢ τὰ ἄλλα ἔστι, εἴθ' ἢ εἰς Syl. ἢ ἢ πῶς τὰ ἄλλα ἀποκείματι τὸν ῥυέντα ἀέριος; τῷ δὲ μὴ εἰς πῶς γῶ τῷ το σπυρίσματα, καὶ τῷ ἀνακείμεν ἄπῖον, αἴλιον, ὅτι ἢ τὰ ἄλλα ἐν κοίλῳ ἔστιν. ὁ δὲ ἀήρ, ὥσπερ ὅ ὕδωρ, ῥεῖ ἀεὶ εἰς τὸ κοιλώτατον.

Διὰ τί οἱ ἐκ νεφῶν ὕδατος γινόμενον τὰ ἄλλα παύονται; ἢ ὅτι αἱ κοιλίαι συμπίπτουσι τῷ νέφοισι, ὕδατος γινόμενον. ἐν αἷς ἢ ἀεὶ τῷ πνύματος σπυρίσματα;

Διὰ τί οὐχοὶ αἱ αἰετοὶ ἀεμοὶ πλυταχοὶ ὑετοί εἰσιν; ἢ ὅτι οὐχοὶ αἱ αἰετοὶ πλυταχοὶ πρὸς ὄρη αἰετὶ πνέουσιν, ἀλλ' ἔπειτα κίνησιν πρὸς ἔπειτα ὄρη; * οἷον γδ πρὸς ἀσπύτη, μάλιστα ῥεόντων, ἐπὶ τῷ ὑφίσταται μάλλον τὰ νέφη, οὐ ἀδυνατεῖ ἐπὶ πρὸς τὸ αἶμα. ὑφίσταμα δὲ καὶ πτεζόμενα, ῥήγνυται.

Vet. cod. inter ὅ, γδ & πρὸς α. vnus paginae spatium vacuum relinquūt.

η Δια' ἡ αἰ μὲν καθαροὶ δὴ σφς, διδιδει οἱ σημεῖον· αἱ δὲ τεταραγμένα, χειμεινόν; ἢ ὅτι χειμὸν γίνεσθαι, σιωπασα μῶρου καὶ πυκρου- μῶρου τῷ αἰέρος; ὅταν μὲν οὖν κρατῆ ὁ ἥ- λιος, ἀφ' αὐτῆ καὶ αἰθρὰ ζεῖ αὐτὸν· ὅταν δὲ κρατῆσθαι, ὅταν νεφῆ ποιῆ. εἰ μὲν οὖν ἰσ- χυρὰ ἢ ἡ σύστασις, βύθους ἡμέρας γ' ἢ χειμὸν· εἰ δὲ ἀσθενέστερα, μὴ πᾶσι πασι δὲ κρατῆ- μῶρη, ἢ σιωπασα μῶρον δὲ σιωπασα πρὸς τὰς δὴ- σφς. ἐν αὐτῷ δὲ μῶρε, δὴ τὸ παχύνεται (ἢ) B
 τὸν * πρὸς τὴν γῆν αἰέρος τῷ χειμῶνος. παχύν- δὲ σιωπασα καὶ ὁ ἄλλος, δὴ τὸ ἔχειν ἄρ- χῶν καὶ ἔρεισμα, ὃ δὲ ζεῖσθαι καὶ ἀθροῖσθαι τὸ πρῶτον... καθάπερ ὁ ῥότος.] ὡς περ γὰρ ἐν Ἑπῆ, ἐνός δ' ἰσχυρῶτος, καὶ οἱ ἄλ- λοι μῶροι οὕτω καὶ ὅτι τῷ αἰέρος. δι' ὅ- τ' αὐτὸ καὶ δὲ αἰφνης εἰσίοτε γίνεσθαι καὶ ὅταν νε- φεῖσθαι. ὅταν οὖν αἱ δὴ σφς τεταραγμένα ὦ- σι, σιωπῶν ὅτιν ἰσχυρῶν, ὅτι οὐ κεκατέστηκεν ὁ ἥλιος τῆς συστάσεως, πολλῶν χρόνον ἐνα- πούμῳ αὐτῆ. ὡς τε εἰκότως ὅτι συστῆ- ναί πλεον. καὶ ἢ τῶν δὲ ὅτι φοβερόν, ὅταν πρῶται μῶρος, ἢ ὅταν δὲ διδιδας τῷ το- συμβῆ. ἐκείνως μὲν γὰρ, ἔοικεν ὡς περ ἰσχυρῶν μῶμα ἢ εἰ. οὕτω δὲ, ἀρχὴ συ- στάσεως.

Infrà 14. η Δια' ἡ λέγεσθαι, Οὐ ποτε νυκτερινὸς βορέας τρίτον ἴκετο φέγγος; ἢ δὲ αἰ ἀσθενῆ τὰ πνύματα πᾶ ἀπὸ τῆς ἀρ- κτου, ὅταν ἢ νυκτερινά; σημεῖον γὰρ, ὅτι οὐ πολὺς ὁ κινήσις αἰρ, ἢ πῶς αὐτῶ * πνύ- σαι, ὅτε ὀλίγη θερμότης ἰσχυρῶν· ἢ δὲ ὀλίγη, ὀλίγη ἐκίνοι αἰέρος. τελευτῶν δὲ ἐν τριῶν πᾶ- τα, ἢ τὰ ἐλάττω ἐν τῇ πρῶτῃ τριᾷδι. ὡς τε ἢ τῷ τὸ πνύμα.

Inf. 15. ι Δια' ἡ ὁ βορέας πυκνότερον πνεῖ ἢ ὁ νό- τος; ἢ ὅτι ὁ μὲν βορέας γειτνιαῖ τῇ οἰκουμένη, οὐ λαμβάνει ὀλιγοχρόνιος ὄν; (ἀμα γ' πνεῖ καὶ πρῶτον,) ὁ δὲ νότος, εἰκ' ἀφικνεῖσθαι, ἀφ' ὅ- τ' ἰσχυρῶν πνύν.

κ. κ' χειμ. ια Δια' ἡ ὁ νότος ἢ τῶν * μῶμα χειμει- νὰς νύκτας πνεῖ, ἢ μὲν ἡμέρας; ἢ ὅτι καὶ τῆς νυκτὸς ὁ ἥλιος ἐγγύς ὅτι τῇ πρὸς νό- τον χώρα, καὶ ἀλεεινότερα αἱ νύκτες ἐ- κεί, ἢ πρὸς ἀρκτον αἱ ἡμέραι; ὡς τε πολὺς κινεῖσθαι ὁ αἰρ, ἢ οὐδὲν * ἢ τῶν ἢ μὲν ἡμέραν. ἀλλ' αἱ θερμότερα ἡμέραι κα- λυόσιν μᾶλλον πνεῖν, ἐκείνουσθαι τὰς ὑπερ- τῆσθαι.

A 8 Quam ob causam cælum purum & placidum, serenum indicat: tempus turbulentum, hyemem prænuntiat? an propterea, quod hyems aëre consistente spissescenteque fieri solet? ergo cum Sol euincit, discernit illustratque aërem: cum euincitur, nubibus obfuscat, atque in- crassat. Quod si constitutio valida, hyems continuò luce prima erumpit: sed si im- becillior sit, nec tamen ex toto succum- bens, occasum versus depellitur, quod consistit: ac inibi manet, eo quod aër terræ proximus hyeme instante crassissi- mus est, & mox reliquis quoque confi- stit, quoniam initium firmamentumque obtinet stabilitatis, quod suscipere at- que colligere possit, quantum subinde ac- cesserit. Vt enim in acie conuersa in fu- gam, vna resistente, cæteri quoque om- nes infistunt, sic aëris ratione fieri soli- tum est. Quamobrem citò, imò repen- tē interdum fit vt cælum nubilum redda- tur. Cum igitur occasus est perturbatus, constitutionem minimè victam esse à So- le diu pugnante firmissimè indicatur: ita- que plus item posse consistere consen- taneum est. Et quidem minùs timendum, cum hyeme prægressa quàm cum post sere- num id accidit, quippe cum illa ratione veluti reliquias quasdam restare ac ini- tium consistendi oriri videatur.

9 Cur dici solet, Tertia lux numquam nocturno Aquilone, laborat?

D An quod flatus Septentrionis imbecilli sunt, cum nocte spirare incipiunt? Ar- gumentum enim non multum aëris esse motum, quod eo tempore spirare exor- sus est, quo caloris exiguum est: exi- guum namque caloris, exiguum aëris mo- uet. Atqui flatus minimi omnes intra triduum finiuntur, ergo nec is diuturnior esse debet.

E 10 Cur Aquilo crebrius quàm Auster, spirat? an quoniam Aquilo parti orbis terrarum habitatae vicinus est, idcirco la- tere non potest? Simul enim ex sui tem- poris breuitate & spirat, & adest: at Au- ster, quia è longinquo admodum, nisi vehe- mens sit, venire non potest.

11 Cur Auster minus hybernis noctibus, quàm diebus spirat? an est quidem Sol noctis etiam tempore Australi regioni pro- pinquus, & noctes ibi tepidiores, quàm dies aquilonem versus? itaque aëris mul- tum mouetur, & nihilo minus quàm inter- diu? Sed calor dierum vehementior om- nem absumendo humorem, efficit vt mi- nus spiretur.

Qu. πῶς- σι,

γ. ἐλάττω

12 Cur Auster Canicula oriente moueatur, idque lege naturæ fieri soleat? an propterea quod regio inferior orbis Sole scilicet remoto minus calida est, itaque vapor inde largè emigrat? & multi profectò Austri spirarent nisi aduersarii prohiberent.

13 An omnibus astris tum orientibus tum occidentibus aër soleat commutari, sed Cane præcipuè? quod quidem flatibus latissimè constat, qui eius ortu & post ortum sequuntur. Quod cum æstus tunc vigeant, spiritus calidissimos per idem tempus oriri congruum est. Auster autem calidus est: & cum ex contrariis in contrarium maximè commutari solitum sit, ortumque canis præcuii nuncupati antecedant, quia Aquilones sunt, meritò post eum Auster spirat, quandoquidem assignari necesse est, idque astris fieri orientibus. Huic autem verbo cum assignari dicimus, subiecta notio est, aërem insigniter commutari: & quidem mutari flatuum omnia genera in ventos aduersos aut dextros solent. Quod cum Aquilo non transeat in latus dextrum, reliquum est vt in aduersum, hoc est, vt in Austrum transeat. Quinto etiam dies post brumam quintus decimus, Austrum præ se fert, eo quod bruma initium quoddam est, moueturque à Sole is potissimùm aër, qui brumæ vicinus est: Solem autem tunc ad Austrum vergere certum est. Vt igitur cum ortum perrepat, flatus excitat Subsolanos, ita cum meridiem adit, Austros euocat. Nec tamen statim à bruma id facit, quoniam breuissimas tunc agit distantias: sed quintodecimo, quia tempus id modicè se habeat ad primam discessus sensationem. Totum enim id tempus, pars conspicua est.

14 Qua de causa Orionis exortu dies maximè variant, flatusque importuni moueantur? an quoniam in mutatione varia maximè omnia sunt, quæ non vno certoque tempore, motuve describuntur? Atqui oritur Orion ineunte autumno, occidit hyeme. Ergo quia non vno tempore constat, sed alio cessat, flatus etiam inconstantes esse necesse est, utpote cum ancipiti conditione proueniant, quos sibi tempus vtrumque sortitum est. Et quidem difficilem esse Orionem & cum oritur, & cum occidit, ex temporis varietate rectè affirmant. Turbulentum enim atque inæquabilem esse necessum est.

A Β Δια' υ' ἐπὶ κυνὶ ὁ νότος πνεῖ, ἔ τῷ τῷ ὡς ἄλλο γίνεται * τεταγμένως; ἢ δ' ἄλλο υ' * θερμὰ ἔα κέτω, τῆ ἡλίου. οὐ πόρρω ὄντος. ὡς τε πολλὴ ἢ ἀτμίς γίνεται; ἔ πολλὰ δὲ ἔπνεον, εἰ μὴ δ' ἄρ' ἔτι εἰσίας. νῦν δὲ οὔτοι κωλύουσιν. [·· ἢ ὅτι ἐπὶ πᾶσι μὲν σιμῆναι τῶν ἀέροις δυομήτοις ἢ ὅπι τέλλουσι, οὐχ ἠκιστα δὲ ἐπὶ τούτῳ; δῆλον οὖν ὅτι πνύματα μάλιστα ἐπὶ τούτῳ καὶ μετ' αὐτὸν. ἐπεὶ δὲ πνίγει, καὶ πνύματα εἰκότως ἐπ' αὐτῶν ταυθέρμωτα κινεῖται. ὁ δὲ νότος, θερμὸς ἐστίν· ἐπεὶ δὲ ἐξίτηται μάλιστα ἐκ τῆς ἐναυίῳ * εἰς τὰ ἐναυία μεταβάλλειν, πρὸς κυνὸς δὲ οἱ πρὸ δρόμοι πνέουσιν ὄντες βορέαι, εἰκότως μετὰ κύνα νότος πνεῖ. ὅτι ὅπισημαίνει μὲν, ὅπι τέλλουσι δὲ τῶν ἀέροις· τὸ δὲ ὅπισημαίνει ἐστὶ, μεταβολῶν τῆς ἀέρος ποιῆν μεταβάλλει δὲ πρὸς εἰς τοὺς ἐναυίους, ἢ τῶν ἐπὶ δόξια ἀέροις τὰ πνύματα. ἐπεὶ δὲ βορέαι εἰς τῶν ἐπιδοξίους * μεταβάλλει, εἴη αὖ αὐτῶν λοιπὸν εἰς νότον μεταβάλλειν. ἐστὶ δὲ καὶ ἢ κατὰ τῶν χειμῶνας ἔσπας πεντεκαδεκάτη νότος, ἀφ' ἧς τῶν μὲν ἔσπας ἔρχω ἢ ἢ εἰ, κινεῖν δὲ τὸν κατ' αὐτῶν μάλιστα ἀέρος τὸν ἡλίον, εἰ δὲ ἐν ταύταις τῶν ἔσπας πρὸς νότον. καθάπερ οὖν ἔ τὰ ἀπὸ ἀνατολῆς κινῶν, ἀπηλιώτας ἀέροις ἡγείρειν· οὕτω ἔ τὰ ἀπὸ μεσημβρίας κινῶν, νότους ἐγείρει. ὅτι * δι' οὗ δὲ ἀπὸ ἔσπας ποιεῖ τῶν, ἀφ' ἧς βορῶν τῶν ποιεῖσαι τῶν μετὰ τῶν τῶν τότε. ἀλλ' ἐν τῇ πεντεκαδεκάτῃ, ἀφ' ἧς τὸν χρόνον τῶν συμμέτρως ἔχον τῇ χ' τῶν μετὰ τῶν πρὸ τῆ φαντασία. ὅλου γὰρ ἐστὶ μέγας δισημώτατον ὁ εἰρημνός χρόνος.]

γ Δια' υ' ἐπὶ Ωρίωνι γίνεσθαι ἀόρει μάλιστα αἱ ἡμέραι, καὶ ἀκαταίαι τῶν πνύματων; ἢ ὅτι ἐν μεταβολῇ ἀεὶ ἐπὶ τῶν ἀορειῶν μάλιστα; ὁ δὲ Ωρίων ἀνατέλλει μὲν ἐν ἀρχῇ ὀπώρας, δύνηται δὲ χειμῶνος. ὡς τε ἀφ' ἧς τὸ μῆπω καθεστάναι μίαν ὥραν, ἀλλὰ πῶ μὲν γίνεσθαι, πῶ δὲ παύεσθαι, ἀφ' ἧς τῶν ἀναγκῆ καὶ τὰ πνύματα ἀκαταίαι εἰ) ἀφ' ἧς ἐπαμφοτερῆζειν τῶν δὲ ἐκατέρωθεν. καὶ χαλεπὸς δὲ λέγεσθαι καὶ διωκῶν ἔ ἀνατέλλων ὁ Ωρίων, ἀφ' ἧς πῶ ἀορειῶν τῆς ὥρας. ἀναγκῆ γὰρ τῶν ἀκαταίαι καὶ αἰώμαλον.

γρ. ππγ. μόν. G. ἡπὸν ἡρμα. Inclusa hic agnoscunt vett. codd. & Gaz. qui initium paulo aliter leg. videtur. vide infra, 34. γρ. εἰς τὸ ἐναυίον. x. ἢ πῶς ὅπιδοξίους αἰέμ. G. ἢ μετ.

Sup 9. 10 Διά τί ὀνομαζομένης βορέας, περὶ τῆς ἀρχῆς; πότερον ὅτι ἀπὸ μίχρους καὶ ἀδαινοῦ ἀρχῆς; ἢ τρεῖς δὲ κρίσιμος. ἢ ὅτι ἀδαινοῦ ἢ ἐκχυσις, ὡς τῆς ἐκνεφίων; ἢ ἄρα οὕτως ἢ παύρα.

Supra 10 15 Διά τί βορέαι πλείστοι τῆς ἀέμερον; ἢ ἀπὸ τὸ πρὸς τούτῳ τὴν οἰκονομίαν τῶν τῶν ἀποκείσθαι ὄντι ἐπιλήθῃ, ἔξω ἑσπέρων, καὶ πλήρει χιόνος, ἢ ὅτι ποτὲ ἐνια ὄρη λείπεται; ἢ πολὺ οὐδὲν, ἐξαγομῶν τῆς πεπηγῶτων, πολλὰκις πνύμα γίνεται. τῆς δὲ ὅτι βορέας, τὸ ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς ἀρκυ ἑσπέρων πνύμα.

15 Διά τί οἱ νότοι πνέουσι μῦρ [τῆς] χειμῶνος καὶ ἔαρος ἀρχομῶν, καὶ μετοπώρου λήγοντος. εἰσὶ δὲ (καὶ) κυμασθεῖδεις καὶ στυφραμμένοι, ἔξω ἐκ Διβύης ὁμοίως ψυχροῖ, ὡς οἱ βορέαι ἐστῶν; ἢ ὅτι ἐπιλήθῃ τῆς ἡλίου ὄντος, ἀνάγκη κινεῖσθαι τὰ πνύματα; ὁ δὲ ἡλῖος, τῆς χειμῶνος πρὸς νότον φέρεται, καὶ τῆς μῦρ ἔαρος ἀρχομῶν, τῆς δὲ μετοπώρου τε λυθῆντος, ἢ δὴ θερμαίει. τὸ δὲ θερος, πρὸς βορέαι φέρεται, ἐκείνοις δὲ ἀπολείπει τῶν ἑσπέρων. θερμὸς δὲ ὅτι, ἀπὸ τὸ μίγνυσθαι τὸ πνύμα τῶν ἐκ Διβύης ἀέρι θερμῷ ὄντι. ἔξω τῆς μεγαλοκύμων νοτίης ποιεῖ τὸ θερος, ἐμπίπλων εἰς τὴν θάλασσαν.

15 Διά τί ὁ νότος δυσεθής; ἢ ὅτι ὑγρὰ καὶ θερμὰ ποιεῖ τὰ σώματα, αὐτὰ δὲ σήπεται μάλιστα;

17 Διά τί οἱ ἐκ τῆς θαλάσσης νότοι, ἀγαυοὶ φυτόις; ἐκ θαλάσσης γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὴν ἑσπέρων, καὶ τῆς Αττικῆς τῶν Θερμασίω πεδίων ἀγίον; ὅτι ἀπεψυγμένος ἀφικνεῖται. αἱ δὲ ἐρσιβοὶ γίνονται ἀπὸ ὑγρότητος, θερμῆς μῦρ, ἀλλοτρείας δὲ.

18 Διά τί ἀέμος γίνεται πρὸς τῆς ἐκλείψεων ὡς τὰ πολλὰ ἀκρόνυχον μῦρ πρὸς τῆς μεσονυχίων ἐκλείψεων; μεσονύχιον δὲ, πρὸς τῆς ἑσπέρων; ἢ διότι ἀμαυροῦσθαι τὸ θερμὸν τὸ ἀπὸ τῆς σελήνης, ἀπὸ τῆς πλησίον ἢ δὴ φορᾶν ἐπὶ, ἐπὶ τῆς ἀπομῶν, ἔσται ἢ ἐκλείψις; ἀνιμῶν οὕτως ὡς κατεῖχε ὁ αἴρ, ἔξω ἡρέμει, πάλιν κινεῖται, ἔξω τῆς πνύμα τῆς ἐπιμήτερον ἐκλείψεως ἐπιμήτερον. κ Διά τί ὁ νότος ἐκ ἀρχομῶν, ἀλλὰ λήγοντος; πότερον ὅτι πρὸς τῆς στυφραμμένης τὸν ἀέρα; ἢ ὅτι στυφραμμένης ὁ ὕδωρ, στυφραμμένη δὲ ὑστερον ἢ ἀρχῆς. ἢ ὅτι ἀρχομῶν θερμὸς ὅτι ὁ αἴρ ἐπὶ, ἔξω ὅτι ἐκ τῆς τοιούτου ἐληλυθέναι; ὅτι χροῖς ὁμοῦ δὲ ψυχροῖς, στυφραμμένη μάλιστα εἰς ὕδωρ.

20. οὐχ ὁμοίως

20. οἱ οὐκ τ. 17
 ut sit unū & idem cum superiore problema.

A 15 Cur Aquilo nocte exorsus, die tertia cessat? Vtrum quia ex paruo imbecillique initio prodit: tertius autem dies decretorius est? An quoniam uniuersus modo occurrunt, id est, procellarum, & nubibus excussorum flatuum, funditur, idcirco compendio cessat?

16 Cur plurimi aquilones spirent? an quoniam pars orbis terræ habitata, Septentrionibus subdita, est eminentior, & extra solsticium posita, & niuis plena: quæ nix montibus nonnullis nunquam deest. Cum igitur concreti humores tabescunt, flatus magna ex parte oriuntur: is autem Aquilo est, qui à Septentrionibus mittitur.

17 Cur Austri hyeme, atque incunte vere, atque autumno cessante spirare soleant, undabundique sint, & contortuosi, atque Africæ non minus frigidi, quàm regioni nostrati Aquilones? an propterea quòd Sole propinquo spiritum mouerinecasse est: Sol autem per hyemem Austrum versus præfertur: & incunte vere, desinentéque autumno iam calfacere incipit: æstate contra, Septentriones petit, & loca relinquit meridiana? Calidus autem propterea est, quia spiritus aëri Africæ miscetur, qui calidus est: hinc etiam in mare prorumpens ingentes excitat fluctus, facitque australem æstatem.

18 Cur Auster fætidus halitus causa sit: an quoniam humida & calida corpora reddit, quæ maximè putredini opportuna sunt?

19 Cur Auster profectus ex mari commodus iis sit, quorum stirpes terra continentur? Nam & Triasio campo terræ Atticæ Auster de mari occurrit. An quoniam refrigeratus accedit: rubigo autem per humorem calidum alienumque consistere solet?

20 Cur ventus magna ex parte ante Lunæ defectus excitetur initio noctis, cum defectus medio incipit noctis: medio vero, cum manè? an quoniam calor Lunæ propterea hebetatur, quia cursus iam proximè est, quòd defectus exulteret. Remisso itaque calore, quo retentus aër quiescit, rursus moueri ac spiritus reddi incipit.

21 Cur Auster non incipiens sed desinens imbrem afferat? Vtrum quòd aërem cogit è longinquo; quo coacto, aqua exprimitur: cogitur autem postea quam conceptum est? an quoniam incipiente, calidus adhuc aër est, quippe qui profectus à calido sit: processu autem temporis refrigeratus, in aquam melius consistere potest?

22 Quam ob causam cum minor Auster est, nubes nullas obducit: maior, nubilus & diuturnior est? Vtrum, ut quidam aiunt, initii causa ita accidat? Nam si ex minori proficiscatur, liquidus sudusque est: si ex ampliori, nubilus & crassus. An quia minor cum incipit, itaque non multum aëris compellere potest, sed ad postremum amplificari consuevit? Vnde illud prouerbium,

Cum cessat Boreas, cumque Auster surgere capit.

23 Cur tempore hyberno flatus parte veniunt exortiuia, æstiuo occidua? an vbi Sol amplius non euincit, aër liberè profluit: cum igitur nobis occidit, nubes relinquit, quibus Fauonii prodeunt: cumque incolis inferioris hemisphærii oritur, spiritum illis parte exortiuia producit: contra, cum parti inferiori occidit, Fauonios illis, Subsolanos nobis consecante aëre facit. Vnde fit ut si quem alium ventum occupauerit, augeat, eo scilicet quod non nihil adiunxerit.

24 Cur afflante Fauonio canes vestigia minùs valeant comperire? an quia plurimum hic ventus confundit, quoniam vectorum omnium continentissimus est, maximeque terram attingit?

25 Quam ob causam cum stellæ profiliunt venti indicium datur? an propterea quod à flatu feruntur, priusque ibi, quam apud nos, flatus excurrit? Quo fit etiam ut vnde stellæ feruntur, huc flatus accedat.

26 Cur nubes maximas Fauonius agit? an quia de alto spirat, regionéque maritima nubes per ampla spatia colligit ampliores?

27 Cur venti ad postremum vehemētissimè spirant? an quia vbi vniuersi efflaunt, caloris parum relinquitur?

28 Cur si circa æquinoctium Africus spirat, aqua fiat necesse sit? an quo loco orbis Sol fuerit, inde soleat spiritus excitari: itaque pro Solis discursu vicissitudo spirituum agat? Quod cum æquinoctium, hyemis atque æstatis confinium sit, dum Sol nobis conspectum æquinoctium agit, aut iustum transgressus limitem regioni se dedit hyberna, accidit ut venti partis illius vernaculi spirent, quorum primus Africus est, natura humidus: & cum Sol partem orbis terrarum hybernā perlustrat, flatusque regionis eiusdem mouet,

ἔστι χιμῶνος καὶ θέρος, ὅταν συμβῆ τὸν ἥλιον βηκέναι, ἢ ἐκλείπειν τῷ ἀκρίβοις ὄρου, ἔστι τούτου τῷ μέρει ἀέροις πνέειν, ὡν ἔστι παρῶς λίψ, ὡν ὑγρὸς φύσις. ὄντος δὲ τῷ κινουῦτος ἡλίου μάλλον ἐν τῷ χειμερίῳ μέρει τῷ κόσμου, καὶ κινουῦτος τὰ ἐν αὐτῷ πνεύματα.

A κα Διὰ τὸ ὅτι ὁ νότος, ὅταν μὴ ἐλάττων ἢ, ἀΐθριός ἐστιν. ὅταν δὲ μέγας, νεφέλης καὶ χερνιῶτες; πότερον, ὡς παρ' ἄλλους λέγουσι, ἀπὸ πλεονεξίας; ἢ ἐὰν μὴ γὰρ ἀπὸ ἐλάττωνος, ἀΐθριος. ἐὰν δὲ ἀπὸ πλείονος ὀρμήσει, νεφελώδης. ἰὸ' οὐ ἐλάττων ἀρχομένου ἐστίν. ὡς τε οὐ πολὺν ἀέρα ὡτε; ὅτι τέλει δὲ, εἴωθε γίνεσθαι μέγας. δι' ὃ ἐπαρμιάζονται.

B * Ἀρχομένου γε νότου, καὶ λήγοντος βορέας.

κβ Διὰ τὴν ἐπιπέδου τῆς χιμῶνος ἀπὸ τῆς ἐὼ πα πνύματα. τῷ θέρος δὲ, (καὶ) ἀπὸ ἐσπέρας; ἢ ὅταν μηκέτι κερσῆ ὁ ἥλιος, ἀφιεμένου ὁ ἀήρ ῥεῖ; δυνάων τε οὐκ ἐκλείπει νέφη, ἀπὸ ὧν οἱ ζέφυροι. καὶ ὅσον ἀπὸ ἐπαγάγη ἐκείνοις τοῖς ἐν τῷ κατὰ ἡμισφαιρίῳ οἰκοῦσιν, ἐωθινὸν πνύμα γίνεται. τὸ δὲ δυνάων τε, ὅταν δυνάων ἐν τῷ κατὰ

κγ Διὰ τὸ ὅτι οἱ κύνες τὰ ἴχνη ἢ κίσα διέσκοιοι ζεφύρου πνεόντος; ἢ ὅτι μάλις αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ἀέμων, καὶ μάλις ἀπὸ τῶν πνέειν;

δ κγ Διὰ τὸ ὅτι ὅταν ἀέρες ἀφίθωσιν, ἀέμου σημεῖον; ἢ ὅτι ἀπὸ τῶν πνύματος φέρουσι, καὶ παρῶν ἐκείνους γίνεσθαι πνύμα, ἢ παρ' ἡμῖν; δι' ὃ καὶ ἀπὸ οὐδ' ἀπὸ τοῦ φέρουσι οἱ ἀέρες, ἐν τούτῳ καὶ πνύμα γίνεσθαι.

κε Διὰ τὴν μέγαν νεφέλας τῶν ἀέμων ὁ ζέφυρος ἀγεί; ἢ ὅτι ἐκ πελάγους πνέει, καὶ κατὰ τὴν θάλασσαν; ἐκ πολλοῦ οὐκ ἐπιβάλλει.

κς Διὰ τὸ ὅτι ὅταν τέλει ἀέροις μέγασιν; ἢ ὅτι ὅταν ἀέροις ἐκ πνύσωσιν, ὀλίγον τὸ θερμόν;

κζ Διὰ τὴν ἐὰν παρ' ἰσημερίας λίψ πνύσῃ, ὕδωρ γῆ; ἢ ὅτι κατὰ τὸν [ἀπὸ] ὁ ἥλιος τὸ πόντον τῷ κόσμῳ, τὰ ἐπιπέδου πνεύματα κινεῖ; δι' ὃ τῶν πνύματων ἀείσασιν κατὰ τὴν ἡλίον φορῶν γῆ. ἐπεὶ δὲ ἡ ἰσημερία μὲν οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ πνέειν, ἀλλὰ ἐν τῷ ἀέροις πνέειν, ὡν ἔστι παρῶς λίψ, ὡν ὑγρὸς φύσις. ὄντος δὲ τῷ κινουῦτος ἡλίου μάλλον ἐν τῷ χειμερίῳ μέρει τῷ κόσμου, καὶ κινουῦτος τὰ ἐν αὐτῷ πνεύματα.

κατὰ τὴν ἐὰν παρ' ἰσημερίας λίψ πνύσῃ, ὕδωρ γῆ; ἢ ὅτι κατὰ τὸν [ἀπὸ] ὁ ἥλιος τὸ πόντον τῷ κόσμῳ, τὰ ἐπιπέδου πνεύματα κινεῖ; δι' ὃ τῶν πνύματων ἀείσασιν κατὰ τὴν ἡλίον φορῶν γῆ. ἐπεὶ δὲ ἡ ἰσημερία μὲν οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ πνέειν, ἀλλὰ ἐν τῷ ἀέροις πνέειν, ὡν ἔστι παρῶς λίψ, ὡν ὑγρὸς φύσις. ὄντος δὲ τῷ κινουῦτος ἡλίου μάλλον ἐν τῷ χειμερίῳ μέρει τῷ κόσμου, καὶ κινουῦτος τὰ ἐν αὐτῷ πνεύματα.

κατὰ τὴν ἐὰν παρ' ἰσημερίας λίψ πνύσῃ, ὕδωρ γῆ; ἢ ὅτι κατὰ τὸν [ἀπὸ] ὁ ἥλιος τὸ πόντον τῷ κόσμῳ, τὰ ἐπιπέδου πνεύματα κινεῖ; δι' ὃ τῶν πνύματων ἀείσασιν κατὰ τὴν ἡλίον φορῶν γῆ. ἐπεὶ δὲ ἡ ἰσημερία μὲν οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ πνέειν, ἀλλὰ ἐν τῷ ἀέροις πνέειν, ὡν ἔστι παρῶς λίψ, ὡν ὑγρὸς φύσις. ὄντος δὲ τῷ κινουῦτος ἡλίου μάλλον ἐν τῷ χειμερίῳ μέρει τῷ κόσμου, καὶ κινουῦτος τὰ ἐν αὐτῷ πνεύματα.

κατὰ τὴν ἐὰν παρ' ἰσημερίας λίψ πνύσῃ, ὕδωρ γῆ; ἢ ὅτι κατὰ τὸν [ἀπὸ] ὁ ἥλιος τὸ πόντον τῷ κόσμῳ, τὰ ἐπιπέδου πνεύματα κινεῖ; δι' ὃ τῶν πνύματων ἀείσασιν κατὰ τὴν ἡλίον φορῶν γῆ. ἐπεὶ δὲ ἡ ἰσημερία μὲν οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ πνέειν, ἀλλὰ ἐν τῷ ἀέροις πνέειν, ὡν ἔστι παρῶς λίψ, ὡν ὑγρὸς φύσις. ὄντος δὲ τῷ κινουῦτος ἡλίου μάλλον ἐν τῷ χειμερίῳ μέρει τῷ κόσμου, καὶ κινουῦτος τὰ ἐν αὐτῷ πνεύματα.

κατὰ τὴν ἐὰν παρ' ἰσημερίας λίψ πνύσῃ, ὕδωρ γῆ; ἢ ὅτι κατὰ τὸν [ἀπὸ] ὁ ἥλιος τὸ πόντον τῷ κόσμῳ, τὰ ἐπιπέδου πνεύματα κινεῖ; δι' ὃ τῶν πνύματων ἀείσασιν κατὰ τὴν ἡλίον φορῶν γῆ. ἐπεὶ δὲ ἡ ἰσημερία μὲν οὐκ ἐστὶν ἐν τῷ πνέειν, ἀλλὰ ἐν τῷ ἀέροις πνέειν, ὡν ἔστι παρῶς λίψ, ὡν ὑγρὸς φύσις. ὄντος δὲ τῷ κινουῦτος ἡλίου μάλλον ἐν τῷ χειμερίῳ μέρει τῷ κόσμου, καὶ κινουῦτος τὰ ἐν αὐτῷ πνεύματα.

τὰ χειμῶνος ἔργα συμβαίνει γίνεσθαι. τούτων δὲ ἔστιν ὁ ὄμβρος. ἐν δὲ ὅτῳ ἐῖς ἰσημερία ἔστιν κατὰ τὴν χιμῶν καὶ θερος, ἰσοκρατίας· ἐὰν [οἴω] ὁποτέρω αὐτῶν πλεονεχῆται, ἢ ὀσμῶν πλεονεχῆται, κατὰ τὴν ὅτῳ ἰσαζόντων ζυγῶν. ἐπεὶ δὲ ὁ λίψ, ἐκ τῆς χειμῶνος τὰ ξειῶς ἔστι, καὶ ὑγρὸς φύσει, πλεονεχῆται ἐν τῇ ἰσημερίᾳ, ῥοσῶν χιμῶνος ἐποίησε καὶ ὄμβρον. ὁ γὰρ ὄμβρος, χιμῶν ἔστιν οἰκειότατος τῷ [πνύσῳ] πνύματι.

κη Διὰ τὴν ὀνότος καὶ ὁ βύρος, θερμότεροι ὄντες τῶν ἐναντίων, ὁ μὲν, τῷ βορέου γὰρ δὲ, τῷ ζεφύρου, ὑδατῶδες ἐργίεισι; καὶ τοὶ ἀπὸ ψυχρότητα ὑδάτῳ δὲ ἀέρος γῆ. οὐ γὰρ ἀπὸ τῆν βορέαν, ἐν τεύθειν γὰρ τὰ νέφη· ὁ γὰρ ζέφυρος, καὶ ὁ βύρος, ἀπὸ τῶν ἀμφω (ὁμοίως γὰρ πλάγιοι) ἐοικῶσι δὲ πνύτες, ὅθεν πνέουσι. πότερον ὅτι ἀπὸ τῆν ζέφυρου τὸ θερμὸν μάλλον; ἢ ἐστὶ μὲν ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ὀνότων πνέουσι, ἀπὸ τῶν ἐξ ἡ;

κ. α. ἢ ὅτι, ἐξ ἐφύρου, πλεονεχῆται καίτοι.

καίτοι, ἐξ ἐφύρου. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν θερμῶν ἀπὸ τῶν ὀνότων, ὡς τῶν ἐκ τῶν ὕδατων τὰ χιμῶν ἐμάλινα ψυχρότητα. φέρεται οἴω ὁ μὲν ἀπὸ τῶν βύρου ἀπὸ ἀπολλῆς ἀπὸ, θερμῶς· ὁ δὲ, ἀπὸ νότου, τῷ * ἀπὸ μεσημβρίας.

Sylb. ἀπὸ μ. ψυχρό-της παπιν

ὅταν οἴω ἐλθῶσιν εἰς τὸν * ψυχρότερον τὸ πον, τὰ χιμῶν πνέουσι, ἐκ τῶν ὕδατων, [καὶ μάλλον ὁ βύρος ποιεῖ ὑδωρ,] ὅτι ἀπὸ τῶν ἡλίου μάλλον φέρει τὸν ἀέρα, καὶ ὁμοίως θερμῶν. ὁ δὲ νότος, λήγων, ὑδατῶδες, ὅτι ψυχρὸς ὁ πλεονεχῆται φερόμενος ἀπὸ τῆς θαλάσσης· ὁ δὲ τελευταῖος, ἀπὸ τῆς γῆς κομίζει. ἐῖ οὐ μόνον τῶν ἀέριον, ἀλλ' ὅτι καὶ μείζων λήγων ὁ νότος γίνεσθαι; δὲ καὶ ἡ παρῶν μία εἰς αὐτόν;

Sup. 21.

* Ἀρχομένου γενέσθαι οἱ δὲ μείζους, ψυχρότεροι. ὡς τε πηγύσει ὑγρὸν τὰ νέφη. ἢ ἀπὸ τῶν ὕδατων δὲ θερος ἐῖ ἀρχομένου;

κ. ψυχρό-παπιν

κη Διὰ τὴν οἱ ἀέμοι ξηραίνουσι ψυχροὶ ὄντες; ἐῖ δὲ ἀτμίσειν ποιοῦσιν οἱ * ψυχρότεροι;

Supra, 1.

λ Διὰ τὴν δὲ μάλλον ἢ ὁ ἥλιος; ἢ δὲ ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν ἀτμίσειν πνύ ἀτμίσειν. ὁ δὲ ἥλιος, καταλείπει; ὑγρῶν μὲν οἴω μάλλον, ξηραίνει δὲ ἡ πον.

λα Διὰ τὴν ὁ Καχίας μόνος τῶν ἀέμων ἐφ' ἑαυτὸν ἀγει τὰ νέφη; ὡς τῶν ἢ παρῶν λέγει.

A euenit ut hyems suis fungatur muneribus: cuius generis imber est. Ad hæc, cum æquinoctium, tanquam paribus examinatis viribus hyemis atque æstatis, constet, si alterutris quicquam additum sit, obitus momentum exultabit conspicuum, ut in æquilibrio pondus lanci adiunctum alteri efficit. Quod cum Africanus hyberni ordinis sit, naturaque humidus, æquinoctio additus, hyemem imbremque meritò affert: imber enim hyems est flatibus familiarissima.

29 Cur Auster, atque Eurus, cum flatibus sibi obiectis calidiores sint, alter Aquilone, alter Fauonio, aquæ fertiliores sint? quanquam rigor est, qui humorem ex aëre depromat: haud enim quod Aquilo nubes hinc pellit, idcirco aqua non prouenit. Nam & Fauonius & Eurus nubes abigit, quippe qui ex altero pari modo proueniat: quin etiam cæteri omnes vnde spirant, inde depellunt. Vtrum quia rigor amplius introrsum circumobstitit, cum calor extrorsum amplius vrget? An etiam regio facit vnde spirant, ut sereni illustresque veniant? Eurus namque ex ortu, Fauonius ex occasu aduenat. Quinetiam ratio sit, quod aër præcalfactus, eclerrimè ac plenissimè refrigeratur, quomodo etiam aqua: igitur Euri aër de ortu calidus, Austri de meridie fertur: cumque frigidissimum locum adiere, compendio concresecunt, atque in aquam consistunt, magisque Eurus aquam agit, quoniam aërem de Solis parte nec minùs calidum ducit. Auster aquam mittit, cum cessat: quoniam aër, qui primus ex mari accedit, frigidus est: vltimus autem tepidus ex terra occurrit. An non id solum causa sit, sed etiam quod ad postremum Auster crescit? Vnde illud prouerbum,

Cumque Auster surgere capit.

Atqui frigidiores, qui vehementius spirant: igitur meritò in nubes aërem postea cogit. An ea ipsa ratio sit, cur post, quàm principio, fertilior aquæ occurrat?

30 Cur venti siccant, cum frigidi sint? An quoniam qui frigidissimi sunt, vaporem eliciunt?

31 Sed cur amplius siccant, quàm Sol? an quia vaporem non solum euocant, verum etiam abducunt: Sol autem relinquit? Itaque ut magis humificat, sic minus afficcat.

32 Cur vnus ventorum Cæcias nubes ad se vocat? quod etiam prouerbum illud de-

υι Cacias nubes, sic ille trahit opes.

Cæteri namque vnde spirant, inde tantummodo expellunt. Vtrum ventus aduersus eodem in tempore spirans id facit? an si hoc esset, haud vnquam latere potuisset: etenim spiritus hic suapte natura, circulari linea fertur: ergo cæteri per terram vagantur, hic cælum versus suæ lineæ cauum erigens, non ad terram resupinans, suam originem repetit: itaque nubes facile ad se ducit.

33 Quam ob causam manè aura frigida de mari non spirat, de fluminibus spirat? an quoniam mare locis patulis spatiosisque dilatatur, flumina angustissimis concluduntur? Aura igitur maris per multa vastaque spatia dispersata redditur imbecillis: fluminum autem vniuersa extinguitur: itaque amplius valet, & frigidiuscula meritò occurrere potest. An causa non in eo est, sed vt flumina sua natura frigida sunt, sic mare nec frigidum, neque calidum est? aura autem omnisque respiratio humore vel calefcente vel frigescente excuti solet. Vtrum enim ex his fuerit, humor aërescit: quo aërescente, aër qui inde ortus spirat, aura est: qui si à frigidis proficiscitur, frigidus meritò spirat: si à valde calidis, citò refrigeratur. Fluuios igitur frigidos comperire omnes possumus: mare autem neque frigidum neque calidum valde est: itaque nec frigidum esse id potest, quod ex eo respirat, cum scilicet mare frigidum ipsum non sit; nec citò refrigeratur, quia calidum valde non est.

34 Cur Fauonius serenus ac iucundissimus ventorum omnium est? & qualem Homerus flare per campos Elysios carmine illo dixit:

Sed Zephyri assiduè spirant, auraque salubres.

An primum, quodd aëris temperiem planè obtinet? neque enim calidus est, vt qui de meridie ortuque spirant: neque frigidus, vt qui de Septentrionibus eueniunt: sed medium frigidorum & calidorum flatuum tenet. Quod cum vtriusque in vicino sit, particeps vtrarumque virium euadit: itaque temperatissimus est, & vere maximè spirat. Ad hæc flatu omnestransire vel in sibi aduersos vel in dextros consueuerunt: itaque cum post Aquilonem Fauonius spiret, (dexter enim hic est,) efficitur adeò, tanquam mitis ad immitem: & simul vbi destitit hyems, serenum magna ex parte subsequi solitum est. Atqui flatus hybernus Aquilo est. subsolanus, quamuis inter calidos

Tom. IV.

A Ἐλκωνέφ' αὐτῶν * ὡς ἄρ' Κακίαις νέφος, 77. ὡς ὁ κ. οἱ γὰρ ἄλλοι, ὅταν αὐ πνέωσιν, εἰσάω αἰαφέλλοισι. πότερον αἴλιον, ὅτι ἄμα ὁ εἰδυτός πνεῖ; ἢ ὅσα δὴ ἐλάττανεν, ἀλλὰ πέφυκε ὁ πνύμα κύκλου γραμμῶν φέρεσθαι; οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, πρὶν πνέουσιν τῷ τοῦ δὲ τοῦ κοίλων τῆς γραμμῆς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἢ ὅσα ἐπὶ τῷ γῆν ἔστιν. ὡς τε ἐπὶ τῷ ἀρχῆν τῶν νέων, ἐφ' ἑαυτὸν τὰ νέφη ἀγεί.

B λβ Δια πὶ ἀπὸ μὲν τῆς θαλάττης ὅσα Sup. 23. ἀποπνεῖ ἕωθεν ψυχρὸν, ἀπὸ δὲ τῆς ποτα- 16. μῆν; ἢ ὅτι ἡ μὲν θάλαττα ἔστιν ἐν αἰαπεπλιαμῶσις ὅποις. οἱ δὲ ποταμοὶ, ἐν φειοῖς; ἢ ἐν ἀπὸ τῆς θαλάττης αὔρα, εἰς πολλὰ τόπον σκιδναῖται. (ὡς τε εἰ) ἀσθενῆς) ἢ δὲ ἀπὸ τῆς ποταμῶν, ἀσθενῶς φέρεται, ἢ μᾶλλον ἰσχυρῆ. δὲ μᾶλλον εἰκότως φαίνεται ψυχρῆ. ἢ οὐ τῶν ἔστιν αἴτιον; ἀλλ' οἱ μὲν ποταμοὶ, ψυχροὶ εἰσιν. ἢ δὲ θάλαττα, οὐτε θερμῆ, οὐτε ψυχρῆ; γὰρ δὲ ἡ αὔρα ἢ ἀποπνιγῆ θερμανομένων ἢ ψυχρομένων.

C πότερον γὰρ ἀπὸ τῶν παρὰ τὴν ὄρεσιν, ὅσα εἰσέρχονται. ὅσα εἰσέρχονται δὲ τῆς ὕδατος, ὁ αἴρ γινόμενος φέρεται. ὁ ἔστιν αὔρα. ὁ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς ψυχρῆν, ψυχρὸν εἰκότως ἀποπνεῖ. τὰ δὲ ἀπὸ τῆς (σφόδρα θερμῆν) ἀποπνέοντα, ψυχρῆν, ἢ γὰρ ψυχρῆ. τοὺς μὲν οὖν ποταμοὺς ψυχροὺς ἀπὸ τῆς ὕδατος ἕως αὐ. ἢ δὲ θάλαττα, ὅσα δὲ ψυχρῆ ὅσα δὲ θερμῆ (σφόδρα ἔστιν. οὐτε οὖν τὸ ἀποπνέον ψυχρὸν ἀπ' αὐτῆς ἔστι, δὲ τὸ μὲν ψυχρὸν εἰ) (σφόδρα. οὐτε ψυχρῆν ταχὺ, δὲ τὸ μὲν θερμῆν εἰ) σφόδρα.

D λγ Δια πὶ ὁ ζέφυρος βύθεινος ἢ ἡδιστος δὲ χειρῆ τῆς αἰέμας, ἢ ὅτι Ὀμηρος ἐν τῷ Ηλίσῳ πεδίῳ,

Ἀλλ' αἰεὶ ζέφυροιο δὲ πανείοισιν αἴηται; ἢ πρὸς τὸν μὲν, ὅτι ἔχει τὴν τῆς αἰέρος κερασίαν; οὐτε γὰρ θερμὸς, ὡς ἄρ' οἱ ἀπὸ μωσσημβείας ἢ ἕω. οὐτε ψυχρὸς, ὡς ἄρ' οἱ ἀπὸ τῆς ἀρκτου. [ἀλλ' ἐν μωσσειᾷ ἔστι ψυχρῆν ἢ θερμῆν πνύματων. γαιτνια δὲ ἀμφοῖν, τῆς δυναμείας αὐτῆν κοινωρεῖ. δὲ ἢ ἀκραιὸς ἔστι,] ἢ πνεῖ ἕαρος μάστιγα. ἢ τὰ πνύματα πρὸς εἰσαίται, ἢ εἰς τὰ ὄρη, ἢ εἰς τὰ ὄρη. μὲν οὖν τῆς βορέαν πνέων, (ὅτι δὲ δὲ τὸ ὅποις,) βύθουμι, ὡς ἄρ' ὅσα χαλεπὸν πρὸς ἕως. ἢ ἄμα ὅταν ἀποχρημάσῃ, βύθου εἴωτε γίνεσθαι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. ὁ δὲ βορέας χιμέριος [ἔστι] ἄνεμος. [ἢ ὁ ἀππλιώτης δὲ ἐν τῷ μέσῳ ὦν τῆς θερμῆν]

S ij

καὶ τῶν ψυχρῶν πνύματων, ἤπλον αὐτοῖς χει-
 ρωνεῖ. ἀπηνλιώτης μὲν γὰρ πνέων, τὰ πρὸς
 νότον πνύματα κινεῖ. (ἐπιταύθαι γὰρ ἢ με-
 πόσασις αὐτὸν ἔστι,) κινῶν δὲ οὐ μίγνυται
 αὐτοῖς. ὁ δὲ ζέφυρος, καὶ κινεῖται ὑπὸ τῶν
 νοτίων, ἔκ πνέων κινεῖ τὰ βορέια. τελευτᾷ
 γὰρ ἐν τῷ ἢ παειόδοι τῶν πνύματων. εἰθ'
 τῶν μὲν πῶν τελευτῶν, τῶν δὲ πῶν ζέ-
 φυρῶν ἔχων ἐν αὐτῷ, διαχέως ἡδὲς ἔστι καὶ
 δοκῆ εἶ.]

A & frigidus situs, minus qualitatis eorum
 particeps est: hic enim, cum spirat, fla-
 tus vergentes ad austrum motitat qui-
 dem, (isthuc enim transferre assolet,) sed
 misceri tamen cum his minimè pati-
 tur. At verò Fauonius & mouetur ab
 Austro, & ipse, cum spirat, mouet A-
 quilonem: huc enim vsque progrediens
 vicissitudo spirituum finem sui circuitus
 facit. Quod cum vnus facit, & alterius
 finem, alterius initium secum habeat, me-
 ritò suavis & est, & esse videtur.

hoc pro-
 bl. codd.
 & Gaza
 alio loco
 ponunt.
 vide fu-
 gra, 13.
 γρ. δὴ λέει

λολ Διὰ τοῦ ἐπι κινῶν νότος πνύ τοῖς ἀγροῖς
 δυομένοισι ἢ ἐπιτελλοῖσιν. οὐχ ἡκιστα ἐπι-
 τύπτου; * δῆλον οὖν ὅτι πνύματα μάλιστα
 ἐπι ταύθαι ἔκ μετ' αὐτόν. ἐπεὶ δὲ πνίγει, ἔκ
 πνύματα εἰκότως ἐπ' αὐτῷ τὰ θερμότερα κιν-
 εῖται. ὁ δὲ νότος, θερμὸς ἔστιν. ἔκ τὰ ἐξῆς, ὡς
 ἐν γ. κ. εἶ.

B

καὶ ταῦτα

λε Διὰ τὸ ὅτι ζέφυρος πρὸς πῶν δαίλιον
 πνύ, πρὸς δὲ ἔ; ἢ αἴλιος μὲν ἔστι ὡς ἐπιταύθαι πο-
 λὺ τῶν πνύματων ὁ ἥλιος αἰατέλλων ἔκ δυ-
 κων; ὁ τῶν γὰρ ὑγρῶν ὄντα τὸν αἶρα πέτην ἔκ εἰθ-
 κρίνη, εἰς πνύμα διακρίνει. εἰθ' δὲ ἢ πνύ-
 ματῶν ὁ αἶρ, ἐπὶ μάλλον ἐκ πνύματῶ-
 ναι [ὁ αἶρ] ὑπὸ τῆ ἡλίου. ὁ τῶν μὲν οὖν
 ἐπὶ αἰατῶν ἢ ὁ ἥλιος, πόρρω ἔστι τῆ ζεφύ-
 ρου. ἀπὸ γὰρ διεμῶν πνύ. ὁ τῶν δὲ πρὸς τὸ
 δυνεῖν ἢ δὴ, ἔτε διακροκρίμενον ἔστι τὸ πνύ-
 μα τελέως. ἀπὸ δὲ μέσου ἡμέρας ἔκ πρὸς
 πῶν δαίλιον, συμμειύται ἐγει πρὸς τὸ εἰθ-
 θερμανταῖ ἔκ διακρίνει. Δια * ταύθαι δὲ καὶ
 ὁ ἀπηνλιώτης πρὸς ἀρχῆναι πνύ. τῆ γὰρ
 ὑπὸ γῆς αἶρος τῆς νυκτὸς εἰθρυρανομένου,
 ἔκ τῆ γῆ πλησιάζωντος δια βαρός, ἐώθει
 διακρίνει αὐτόν ὁ ἥλιος, ἔκ κατ' αὐτόν κινεῖ
 πρὸς τὸν. ὁ δὲ ἀπὸ τῆ ἡλίου πνύμα αἰα-
 τελλοῖσιν ἐπιταύθαι, ἀπηνλιώτης καλεῖται.

C

γρ. πῶν αἰ-
 κῶντος

λγ Διὰ τὸ αἰεθμένον τῆ ἡλίου, καὶ αὐξάνεσθαι
 καὶ πῶν τὰ πνύματα; ἢ ὅτι τὸ πνύμα ἔστιν,
 ἢ τῶν αἶρος, ἢ * τῆ αἰα χυθέντος ὑγροῦ κίνη-
 σις; αὐτῆ δὲ, ὁ τῶν μὲν ἐλατῶν ἢ, ταχὺ κατὰ
 καλίσκε) ὑπὸ τῆ ἡλίου (ὡς ἔ γὰρ πνύμα.)
 ὁ τῶν γὰρ πλείων, κινεῖται μάλλον τῆ ἡλίου αἰα πῶ-
 λαντος; ὁ γὰρ ἥλιος, ἀρχὴ τῶν κινήσεων ἔστι.

D

λδ Διὰ τοῦ ὅτι ζέφυρος τῆς δαίλης πνύ; ἢ
 ἀπὸ ταύθαι πνύματα τῆ ἡλίου διακροκρίνοσιν
 ὁ ὑγρὸν γίνεσθαι; ἔτε γὰρ σευεσηκὸς, ὁ τῶν ἢ
 τῆ θερμῶν δυνάμει πλησιάζει, εἰθ' ἀπῆι. ὁ ὅτι
 ζέφυρος ἀφ' ἐπῶντος πνύ. εἰκότως οὖν τῆς
 δαίλης γὰρ. ἔτε γὰρ ὁ ἥλιος εἰς τὸν τόπον αὐτῶν
 ἀφικνεῖται. καὶ ὁ βορέας καὶ ὁ νότος δια τῆ τῶ

E

G. nouū
 prob. hic

35 Cur Fauonius horis postmeridianis
 spirare, non mane, soleat? an quòd Sol
 magna ex parte vel oriens, vel occidens,
 author spirituum est? quoties enim aë-
 rem humidum tepesciendo percoquit,
 atque discernit, in spiritum sanè illum
 extenuat: quod si tantisper acciderit, vt
 aër spirantiusculus sit, magis magisque à
 Sole vertetur in spiritum. Quoties igitur
 Sol in exortu est, procul à Fauonio
 abest: hic enim ab occasu se promit: &
 cum iam occidere proximus est, aër om-
 nino extenuatus discretusque fluit. At
 dum confecto meridie pergat ad postme-
 ridianum, tantisper ad aërem tepescien-
 dum discernendumque modicè admo-
 dum habet. Subsolanus quoque ob eam
 rem manè spirare incipit: aërem enim qui
 supra terram sublimis impendens nocte
 humefactus, solo sui ponderis ratione ap-
 propinquaret, Sol manè discernens pro-
 ximum sibi excitat primum. Qui autem
 ex sole oriente spirat, Subsolanus hic ap-
 pellatus est.

36 Cur Sole se attollente, spiritus &
 sternuntur, & augmentur? an quia spiritus
 vel aëris, vel redundantis humoris com-
 motio est: quæ vt cum parua est, compen-
 dio à Sole consumitur, itaque nullus spiri-
 tus inde existit; ita cum magna est, Solis
 exortu amplior redditur: Sol enim author
 & parens motuum est.

37 Cur Fauonius, horis postmeridianis
 spirare soleat? An quòd spiritus omnes
 Sole humorem diffundente proueniunt?
 humor enim, qui ante hac concrefcesce-
 bat, tabescit, cum vis caloris in propin-
 quo est. Itaque spiritum mouet: atque
 Fauonius de occasu spirat. Rectè igitur
 postmeridianis exoritur: tunc enim Sol eius
 ad locum accedit.

38 Cur Aquilo, & Auster sæpissime,

spirant? an quia contrarium à suo contrario, è directo scilicet oppugnatum, minimè edurare potest, sed ex latere potius aduersam vim tolerat: Auster verò & Aquilo ex cursus Solis lateribus spirant, cæteri aduersi potius occurrunt?

39 Vtrum spiritus fonte quodam emergat, quemadmodum aqua, supra quem fontem efferri nequeat, an non? & vtrum vno ex puncto, an ex loco profluat ampliori? Sunt certè nonnulla in aëre, quæ vel in aqua accidere pari ratione videmus: quippe cum aqua per prona ocys fluat, quàm cum in planis atque æqualibus stagnat: hoc enim & spiritus faciunt. Nam locis editis atque excelsis aër assidue mouetur: cauis è contrario sæpe quiescit, & consilescit. Ad hæc, super excelsissimos montes spiritus nulli excitantur, vt super Athon, ac reliquos genetis eiusdem. Indicium, quod quæ reliquerint, qui anno superiori sacrificarunt, posteriori incorrupta comperire affirmant. Constat igitur, spiritus quoque prolationem veluti ex fonte quodam acitari, super quem nihil præterea efferre se potest. Vnde fit vt locis excelsis, quod modò diximus, accidat: quod idem datum etiam aquæ putauerim. Nec enim aquam vehementem nec spiritum rapidum locis excelsis fieri nouimus.

40 Cur Austro spirante caruleum mare fiat, Aquilone obscurius, atriusque? An propterea quod Aquilo minùs mare perturbat? Omne autem quod tranquillius est, atrum esse videtur.

41 Quam ob causam Austri, cum leniter spirant, nequeant nubilate: cum intentè, nimitum queant? An quoniam cum leniter, frequentiam nubium agere nequeant? Itaque breue fit, quod obduci nubibus possit: at verò vbi excreuerunt, multas depellunt: itaque amplius obnubilate videntur.

42 Cur Aquilo vt magnus incipit, ita paruus desistat: Auster contra, vt paruus incipit, ita magnus cessare soleat? an quia nobis Aquilo in vicino est, Auster longè? Alter igitur vbi primum exortus est, nos occupat? alter suo disperso principio, utpote diu pertracto, exiguus ad nos primum deuenit: at finem alterius sentimus,

A πλειστάκις πνέουσιν, ὅτι τὸ ἐναντίον ὑπὸ τῆς ὀρδιενς, ἑναντίου κελεύει μιν, κατ' ἐναντίον, ἡ ἀπὸ τοῦ νότου, ἡ ἀπὸ τοῦ βορρῆος, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνατολίου, ἡ ἀπὸ τοῦ δυτικού. ὁ μὲν οὖν νότος ἐκ βορρῆος, ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ βορρῆος, ἡ ἀπὸ τοῦ νότου, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνατολίου, ἡ ἀπὸ τοῦ δυτικού. οἱ δὲ ἄλλοι, μᾶλλον ἐκ τῆς κατ' ἀρχὴν.

λη Γότερον τὸ πνεῦμα ἀπὸ πηγῆς τίνος φέρεται ὡς τὸ ὕδωρ, καὶ ταύτης οὐκ ἔστιν αἰωτέρω αὐτὸ ἐνεργεῖν, ἢ οὐ; καὶ πόθεν ἀπὸ ἐνὸς σημείου, ἢ ἀπὸ πλείονος ἔστου; ἔνια μὲν οὖν ἔστιν ὁμοία, ἀπὸ τῆς ὕδατων * συμβαίνει γίνεσθαι, ὅτε γὰρ ὕδωρ, ὅταν εἰς τὸ κατώτερον φέρεται. γὰρ τὸν ῥεῖ, ἢ ὅταν ἐν τῷ ἑπιπέδῳ καὶ ὁμαλῷ λιμνάζῃ. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ πνεύματα. ἔπι μὲν γὰρ τοῖς ἀκροῖς καὶ τοῖς ὑψηλοῖς, αἰεὶ ἐν κινήσει ὁ ἀήρ. ἐν δὲ τοῖς κοίλοις ἡρεμῆ πολλὰκις, ἐκ ἀπνοια ἔστι. ἔπι τῶν σφοδρῶν ὑψηλοῖς ὄρεσιν, ἢ τῶν πνεύματα, οἷον ἐπὶ τῶν Ἀθῶν, ἐκ τοῖς τοιούτοις. σημεῖον δὲ· ἀπὸ τῶν ἀκαταλείπων οἱ τὰς ἀετῶν ἔπειθ' ἵκοντες, δύνανται φασὶ ἀναμύροντα τὸ ὑπερῶν. δῆλον οὖν ὅτι ὡς τὸ ἀπὸ πηγῆς τίνος, καὶ ἢ τῆς πνεύματος φερεῖ γίνεσθαι. εἰς τὸ ἀνω οὐδ' οὐκ ἔστι διώσθαι διήκνεισθαι. ἀπὸ τῆς οὐδ' ἔπι τοῖς ὑψηλοῖς τῆς το συμβαίνει. ὁμοίως δὲ καὶ ἔπι τῆς ὕδατος εἶη. οὔτε γὰρ ὕδωρ ἄβυσσον, οὔτε πνεῦμα ἀετῶν ἐν τοῖς ὑψηλοῖς φαίνεται γίνεσθαι.

D λη Διὰ τί ποτε τῆς μὲν ἰότητος πνέοντος, ἢ τῆς βορρῆος, ζοφώδης; ἢ ὅτι ὁ βορρῆος ἡπτόν τι τῶν γαλατῶν παρεστέθει; τὸ δὲ * ἀετῶν ἄπην, μέγαν φαίνεσθαι;

μη Διὰ τί οἰνότοι μικρὰ μὲν πνέοντες οὐ ποιοῦσιν ἔπι νεφέλην, ἢ τοῖς στυγέφειδον· μεγάλοι δὲ γρόμμοι, ἔπι νεφροῦσιν; ἢ ὅτι μικροὶ μὲν πνέοντες, ἢ διώσθαι πολλὰ νέφη ποιοῦν; ὀλίγον οὐδ' ἔπι νεφροῦσιν. ὅταν δὲ μεγάλοι * γίνονται, πολλὰ ἀπνοῦσι· δι' ὃ δοκοῦσι μᾶλλον ἔπι νεφροῦσιν.

μη Διὰ τί ὁ μὲν βορρῆος ἀρχόμνος, μέγας λήγων δὲ, μικρός· ὁ δὲ νότος, ἀρχόμνος, μικρός· λήγων δὲ, μέγας; ἢ ὅτι * ὁ μὲν βορρῆος, ἐγγύς ἡμῶν· ὁ δὲ νότος, πόρρω; ὁ μὲν οὐδ' ὅταν ἀρξῆται, ἀπὸ τῆς ἡμῶν· ὁ δὲ νότος, ἀπὸ τῆς ἀπὸ τοῦ βορρῆος, ἡ ἀπὸ τοῦ νότου, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνατολίου, ἡ ἀπὸ τοῦ δυτικού. ὁ μὲν οὖν νότος, πόρρω; ὁ μὲν οὐδ' ὅταν ἀρξῆται, ἀπὸ τῆς ἡμῶν· ὁ δὲ νότος, ἀπὸ τῆς ἀπὸ τοῦ βορρῆος, ἡ ἀπὸ τοῦ νότου, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνατολίου, ἡ ἀπὸ τοῦ δυτικού. ὁ μὲν οὖν νότος, πόρρω; ὁ μὲν οὐδ' ὅταν ἀρξῆται, ἀπὸ τῆς ἡμῶν· ὁ δὲ νότος, ἀπὸ τῆς ἀπὸ τοῦ βορρῆος, ἡ ἀπὸ τοῦ νότου, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνατολίου, ἡ ἀπὸ τοῦ δυτικού.

τῷ δὲ, ὅλως ὅκ' ἀθανάτοισιν. ὥστε εἰκότως ὁ μῦθος, ἀσθενῆς, παυόμενος. (ἀσθενῆς γὰρ ἐπελάττη πτόμων.) ὁ δὲ, οὐ. τῆς γὰρ τελευτῆς ὅκ' ἐπιθανάτοισιν αὐτῶν.

μβ Διὰ τὴν οὐ μῦθον χέλποι εἰσὶ, (ἔσπασται γίνον.) οὐ δὲ αἰαπεπταμένα πελάγη, ἢ γίνονται; ἐπεὶ δὲ εἰς μῦθον χέλποι ῥέον οὐ διασπᾶται τὸ πνύμα μάλλον, ἀλλ' ἀσθενῶν ὅτι πολὺ φέρεται; ἐν δὲ τοῖς αἰαπεπταμένοις, δὲ δὲ ῥῆσις τε αἰ ἀπογέαι θύσ' ἀσπῶνται μάλλον. καὶ ὅτι ῥέωσι, ταῦτα πάροισι, ἀσπῶν τὸ πολλὰ γῆ δὲ εἶναι ὀρμησῶν; ἐστὶ γὰρ ἐπελάττη, * ἀπογέαι ἀνάκλασις.

Sylb. ἀπογέαι, * ἀπογέαι ἀνάκλασις.

γίαι μγ Διὰ τὴν λέγεσθαι,

Sup. 21. Ἀρχομένου τε νότου καὶ λήγοντος βορέας; S. ὑποκείμεναι, ἢ διότι ὁ μῦθος βορέας, ἀσπῶν τὸ * ὑποκείμεναι ἢ μαζ αὐτῶν, καὶ εἶ) πῶ οἴκησιν πρὸς δὲ ῥῆσιν, θύσ' μέγα πνεῖ; ἀμα γὰρ ἀρχέσθαι ἐπαρῆσι. δι' ὃ παυόμενος, ἢ δὲ πνεῖ. [ἔτε γὰρ ἀσθενῆς πνύ] ὁ γὰρ νότος, ἀσπῶν τὸ πόρρωθεν, ἢ ῥῆσιν μείζων ἀφικνεῖσθαι;

μη Διὰ τί ἐν τοῖς νοτίοις βαρύτερον ἐπιχοῖσι καὶ ἀδυνατώτερον οἱ ἀσθενῶν; ἐπεὶ δὲ οὐ δὲ ὀλίγου πολὺ ὑγρὸν γὰρ, ἀσπῶν τὸ μόνον ἀσπῶν πῶ ἀλέασ, καὶ ἐκ πνύματος κούφου ὑγρὸν βαρὺ. εἶτα ἢ δυνάμεις ἀτονεῖ; με Διὰ τὴν ἐν τοῖς βορείοις βρωτικώτερον, ἢ ἐν τοῖς νοτίοις; ἢ διότι ψυχρότερα τὰ βορέα;

μς Διὰ τὴν ὁ νότος οὐ πνεῖ κατ' αὐτὴν πῶ Αἴγυπτον πᾶ πρὸς θάλασσαν, οὐδ' ὅσον ἐπιμέρας δρόμον καὶ νυκτός; τὰ δὲ ὑπὸ Μήμεως καὶ ἀποχρῶν δρόμον ἢ μέρας καὶ νυκτός, λαμπερός. ἐπεὶ πρὸς ἐσπέρων οὐ πνεῖ, ὅσον δύο ἡμερῶν καὶ νυκτῶν δρόμον. πᾶ δὲ πρὸς ἕω λίβες πνέουσι; ἢ διότι κοίλη τὰ καίτω ἢ Αἴγυπτος ἐστὶ. δι' ὃ ὑπὸ πίπτει αὐτῆς; αὐτὴ δὲ ἐπόρρω οἴοιτο ὑψηλότερον;

μζ Διὰ τί ὁ νότος, ἀρχόμενος μῦθον, μικρός ἐστὶ. λήγων δὲ, μείζων γὰρ. ὁ δὲ βορέας, ἀνάπαλιν; δι' ὃ [καὶ] ἢ παροῖμία * λέγεσθαι, ... ὅτι πλεῖν

Ἀρχομένου τε νότου καὶ λήγοντος βορέας. ἢ διότι πρὸς ἀρκτον μάλλον ἢ πρὸς μεσημβρίας οἰκοῦμεν; πνεῖ δὲ ὁ μῦθος βορέας, ἀπὸ τῆς δὲ ῥῆσιν. ὁ δὲ νότος, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας. εἰκότως οὖν ὁ μῦθος, ἀρχόμενος [θύσ'] σφοδρῶς πρὸς ἐκείνους τοῖς πλεονέκτοις μάλλον, καὶ μὴ ταῦτα μείζονα τῆς τὸ σφοδρὸν πρὸς ἐκείνους. ὁ δὲ νότος, ὑποκείμεναι ἀρχόμενος

A alterius minimè : itaque meritò alter imbecillus , - cùm cessat , est , (omnium namque finis imbecillus est ,) alter validus . Finem enim istius , nihil præterea , sentimus .

43 Cur versarii , quà mare sinuatur , reflare soleant : quà porrecta pansaque maria sunt , reflare non possint ? An quoniam flatus in sinum interruptens , nihil distrahitur , imò magna parte uniuersus perfertur : at in dispalatis porrectisque abterranci , & protinus magis distrahuntur , & inter profluendum hac eadem re patiuntur : quoniam nihil obstitit quominus multas in partes prouant . Versarius enim , non nisi reflexus abterraneus est .

44 Cur dici solet . Cùm cessat Boreas , cùmque Auster surgere capit ?

An quoniam Boreas , quodd nos ei subditi sumus , parsque habitata terræ vergit ad Septentriones , intentus protinus accidit : quippe qui statim , cùm ortus est , adest : Auster , quodd ex longinquo ad nos deuenit , non primum , sed post intentior est ?

45 Cur spirantibus Austris homines grauiore inuadunt sese redduntur ? an propterea quodd humor corporis , flatus eius calore tabescens , multus ex pauco redundat , atque humor grauis leui ex spiritu consistit : quas ob res vires hominis debilitari necesse est ?

46 Cur spirantibus Aquilonibus cibi auidiores sumus , quàm Austris ? an propterea quodd Aquilones frigidiores sunt ?

D 47 Cur Auster oris terræ Ægypti non afflat , nec interius iter diei ac noctis : super Memphim verò vel iter diei ac noctis ingenuus spirat : nec verò occasum versus iter duorum dierum totidemque noctium adit , exortum autem versus Africi incitantur ? an quoniam terra Ægyptus caua secundum partes suas interiores est ; superiores semotioresque , eminentior : hinc enim Auster , vt caua intacta supergredi , sic excipi ab eminentioribus potest .

E 48 Cur Auster paruus oritur , magnus desistit , Aquilo contra ? Vnde prouerbum illud secundæ nauigationi delegatum est ,

Cùm cessat Boreas , cùmque Auster surgere capit .

An quodd ad Septentriones potius quàm ad Meridiem positi sumus ? Aquilo autem ex Septentrionibus spirat , Auster ex Meridie ; meritò alter statim , cùm ortus est , vehemens proxima sibi loca inuadit , post deinde suam vehementiam in loca transfert remotiora : alter è contrario

homines Meridiei incolas inter initia vr-
get, post vbi præterit, ingenuus ad nos
venit?

49 Cur dici soleat,

*Fit glacialis hyems, Boream si duxerit Au-
ster?*

An quod Auster talis est, vt nubes largè &
aquam colligat? Cùm igitur Boreas tali
temporis conditioni superuenit, gelu in-
durat, hyememque efficit. Vnde celebre
illud est,

*Offendente lutum Borea, mox terra gelaf-
cit.*

Lutum enim & omnino aquam ab Au-
stro, vel maximè, vel sæpissimè fieri pa-
lam est.

50 Cur post Austrum citò Aquilo spi-
rat, post Aquilonem non citò Au-
ster? an quoniam alteri ex propinquo,
alteri ex longinquo veniendum est, quip-
pe cùm sedes nostra Aquilonem versus po-
sita sit?

51 Cur flatus frigidi veniunt, cùm è ca-
loris commotione oriantur? an motio-
nem à calore profectam calidam esse ne-
cessum non sit, nisi modo quodam pro-
dierit? Nam si vniuersa interrumpit, ca-
lida est: sin per angustum, paulatim ex-
tinguitur, nec ipsa calida prouenit: &
aër, qui inde commotus est, talem ef-
ficat motum, qualis ipse præfuerit: quo-
modo etiam eodem de corpore modò ca-
lidum modò frigidum posse spirari in-
quiunt. Sed id verum nequaquam est.
Semper enim quod exit, calidum est.
Cuius indicium, quod tale propiùs ad-
mouenti percipitur: sed interest, quo
prodierit modo. Nam si multo post
hiante ore emisimus, calidum idcirco
videtur, quoniam sentire id possumus:
sed si per angustum extrudamus, ca-
lidius profectò extritum aërem sibi pro-
ximum impellit, atque ille sibi con-
tinuum. Sed quod aër frigidus est, mo-
tio eius quoque frigida profluit. Nun-
quid igitur in flatuum quoque ratione
hoc idem eueniat, sitque per angustum
prima eorum motio, cùm aëre priore
prolato, subinde alius affluat? Qua-
propter hyeme frigidi, æstate calidi
oriuntur, eo scilicet quod talis eorum
temporum aër præest: nec enim à se ip-
so aërem moueri, neque à calore con-
uictum eo motu proferri constat, non
solum quod calore ampliori conten-
to spiritus calfaciunt, verum quod
sursum etiam efferuntur. Ignis enim
natura huiuscemodi est: frigidum
contra deorsum ferri aptissimum est.
Spiritus autem meritò in latus se vertunt.

Tom. IV.

A *μηδ', πρὸς μεσημβρίαν οἰκοῦσιν ἐγκρατα·
ἐπειδὴ δὲ πρὸς ἀλάξην, τοῖς πρὸς ἀρκτον
λαμπερὸς κατὰ πνεῖ.*

μη Διατὶ λέγεται,

*Εἰ δὲ ὁ νότος βορέας πρὸς ἀλάξεται, αὐτὴ κα-
ταχίμην;*

*ἢ ὅτι ὁ νότος τοιοῦτός ἐστιν, οἷος νεφέλας ἐ ὑδωρ
πολὺ σπυαίρειν; ὅταν οὖν τοιαύτης τῆς κατὰ
ἀλάξως οὐσης ἐπιπνύσῃ ὁ βορέας, πολλῆς αὖ-*

B *ταῦ ὑλης ὑπαρχούσης, πηγῆσι, καὶ χιμῶ-
να ποιεῖ. δι' ὃ λέγεται,*

*Εἰ βορρᾶς πηλὸν καταλήψεται, αὐτὴ κα-
ταχίμην.*

*ὁ δὲ πηλός, ἐ ὅλως τὰ ὑδάτα ὑπὸ τῆ νότου ἢ
μαλίστα ἢ πλειστάκις γ'.*

*μη Διατὶ ἔπι μὲν τὰ νότω ταχύς ὁ βο-
ρέας, ἐπι δὲ τοῦτο ὁ νότος οὐ ταχύς ἐπιπίπ-
τει; ἢ ὅτι τὰ μὲν, ἐγγύθεν ἐ δὲ, πόρρωθεν ἢ
ἀφίξις; ἢ γὰρ οἴκησις πρὸς βορέαν ἢ μὲν.*

ν Διατὶ τὰ πνύματα ψυχρὰ ἐστίν, ὄντα

C *ἀπὸ τῆ θερμότητος συγκινήσεως; ἢ οὐ πῶς ἢ
ὑπὸ τῆ θερμότητος κινήσεως θερμὴ γ' ἐστὶ μὴ
ἔσπον πῖα γίνονται; ἀλλ' ἐὰν μὲν ἀθρόως ἐμ-
πίπῃ, (καίει αὐτὸ τὸ ἀφίεν) θερμὴ. ἐὰν δὲ ἀθ-
ροῦ καὶ ἐ μίχρον, αὐτὴ μὲν θερμὴ ὁ δὲ ὑ-
πὸ τοῦτο κινουμένου ἀήρ, οἷος δὲ ποτε τυγ-
χρή πρὸς ὑπὸ πύλων, τοιαύτως καὶ τὴν κίνησιν
ἀπετέλεσεν ἄσπρ καὶ ἐπι τῆ σώματος. φα-
σι γὰρ ἐκ τῆ αὐτῆ θερμότητος καὶ ψυχρῆ (ἡμας) Infrà, 34*

*πνύει. τῆ δὲ ἐκ ἀληθῆς. ἀλλὰ τὸ μὲν ὄξιον,
θερμὸν ἀεί. σημεῖον δὲ τὸ, ἐγγύς, πρὸς ἀλάξην-
π, τοιοῦτον φαίνεται. ἀθρόως δὲ ἐ ἢ ἐκπίπτει
αὐτῆ. ἐὰν μὲν γὰρ ἀθρὸ πολλοῦ ἀφίω μὲν χα-
ρόντες, θερμὸν φαίνεται, ἀθρὸ τὸ αὐτῆ ἀλά-
νεα, ἐὰν δὲ ἀθρὸ γενῆ θερμότερον γινόμενον;
ὡστὶ τὸν πλησίον ἀέρος, κακείνος τὸν ἐχόμενον.
ψυχρὸ δὲ ὄντος τῆ ἀέρος, καὶ ἢ κινήσεως αὐτῆ
ψυχρὰ γ'. μὴ ποτε δὲ καὶ ἐπι τῆ πνύματι
τὸ αὐτὸ συμβαίνει, καὶ ἀθρὸ γενῆ ἢ πρὸς τῆ κίνη-
σις. εἴτ' ἐκείνον * μὲν διωέγκων, ἔτερος δὲ γρ. καλὸν δ*

F *ἀήρ ἐπιπύει; δι' ὃ ἐ ἢ μὲν ἄερος, θερμὰ, τῆ δὲ
καμῆτος, ψυχρὰ τὰ πνύματα, ὅτι ἐν ἐκατέ-
ρα τοιοῦτος ὁ ἀήρ ὁ πρὸς ὑπὸ πύλων. ἐπεὶ ὅτι γε
οὔτε αὐτὸς ὑφ' ἐαυτῆ κινουμένου ὁ ἀήρ, οὔτε
ὑπὸ τῆ θερμότητος κρατούμενος φέρεται τῶν
πύλων πύλων φέρειν, δηλόν, οὐ μόνον τοῦτο ὅτι θερ-
μαίνει τὰ πνύματα πλείονος τῆ θερμότητος ἐόντος
τος, ἀλλὰ ἐ ὅτι δὴ ὡ ἐφέρειτο. τὸ γὰρ πύρ,
τοιοῦτον τὸ δὲ ψυχρὸν, κατὰ πύλων πέφυκε φέ-
ρεσθαι. τὰ δὲ πνύματα, πλάγια εἰκότως.*

S iij

ἐπεὶ γὰρ τὸ μὲν, αἴω, τὸ δὲ, κἀτα βιάζεται, καὶ ὁδὲ τερον κρατεῖ, μὴ εἶναι δὲ οὐχ οἷόν τε, λυξίω πλὴν φορῶν * εἰκότως γίνεσθαι.

A Cum enim alterum sursum, alterum deorsum versus nitatur, & neutrum alterum superet, nec fieri possit ut maneat, obliquè perferri necesse est.

Qu. εἰκός ἦτορ Διὰ τί οἱ νότοι ἐν τῇ Λιβύῃ ψυχροί, ὡς ἂν πρὸ ἡμῶν οἱ βορέαι; ἢ ὡς τὸν μὲν ἀφ' τοῦ ἐγγυτέρω εἶ) ἡμῶν τε καὶ κείνοις τὰ ἀρχαῖα τῶν πνυμάτων; εἰ γὰρ, ὡς ἂν εἴπομεν, ἀφ' ἑνοῦ γίνεσθαι τὰ πνύματα, τοῖς ἐγγυτέρω ψυχρότερα ἔσαι, ἀφ' ἑνὸς σφοδρότητα τῆς κινήσεως. εἰς γὰρ τὸ πόρρω παρ' οὐρανοῦ ἀφ' ἑνὸς χεῖται. δι' ὃ καὶ πρὸ ἡμῶν οἱ βορέαι ψυχροί, * ὅτι ἐγγυτέρω παρ' ἡμῶν, ἔσθ' ἡ ἀρχαῖα οἰκοῦμεν.

γρ. ὅτι ἐγγύς παρ' ἡμῶν ὡς τ.

52 Cur Austri frigidi in Africa sint, ut apud nos Aquilones? Primum, quia, ut nobis Aquilonum origo, sic Africa Austrorum propior est. Nam si, ut dictum est, flatus per angustum extrudi soleant, propioribus certè frigidiores occurrent, propter vehementiam sui motus, quam diffundi hebetarique necesse est, cum se longius protrahit: qua de causa Aquilones frigidi apud nos sunt: colimus enim propius, imò iuxta ipsos Septentriones.

ιβ Διὰ τί οἱ νότοι οἱ ξηροὶ καὶ μὴ ὑδατώδεις, πυρετώδεις; ἢ ὅτι ὑγρότητα θερμῶν ἀλλοτείας ἐμποιοῦσι τοῖς σώμασιν; εἰς γὰρ ὑγροὶ ἔσθ' ἡ φύσις τῶν δὲ ἔστι φύσις πυρετώδης. ὁ γὰρ πυρετός, ἔσθ' ἀμφοτέρων [τούτων] ἔστιν ὑπερβολῆς. ὅταν μὲν οὖν ὑπὸ τῆς ἡλίου ἀπὸ ὑδατος πνέωσι, * τούτων πλὴν τῶν ἔστιν ὑπερβολῆς ὑδατι, τὸ ἕδωρ καταψύχει.

G. τούτων ἔσθ' ἡ φύσις ἔστι, vel, ἔστι. Syl.

53 Cur Austri ficci, & aquæ omnino expertes, febres contrahant? an quoniam humorem calidum alienum in corporibus creant, quippe qui natura humidæ & calidæ sint: quæ quidem qualitates febriicæ sunt: febris enim earum consistit exuperantia. Quoties igitur per Solis ardorem omni viduati humore spirant, habitu planè huiusmodi sunt: at cum unà veniunt cum aqua, refrigerari nimirum aquæ ipsius beneficio possunt.

ιγ Διὰ τί οἱ ἐτησίαι τούτων δὲ πλὴν ὡραῖν αἰεὶ καὶ ῥοσδοτοὶ πνέουσι; καὶ ἀφ' ἧς ληγούσης τῆς ἡμέρας λήγροισι, ἔσθ' ἡ νυκτὸς οὐ πνέουσι; ἢ τὸ το μὲν, ἀφ' ἑνὸς πλὴν χιόνα τῆς κινήσεως παύεσθαι ὑπὸ τῆς ἡλίου πρὸς ἑσπέραν καὶ πλὴν νύκτα; ὅλως δὲ πνέουσι, ὅταν ὁ ἥλιος κρατεῖν ἔλθῃ ἀφ' ἑνὸς πρὸς βορέην πύρρον; ἀρχομένου μὲν οὖν, οἱ παρ' ἡμῶν ἤδη δὲ λυομένου, * οἱ ἐτησίαι.

54 Cur flatus anniuersarii eodem tempore atque modo afflare semper soleant: & cur desinente die desinunt, noctuque non spirant? an id quidem ipsum, quoniam nix liquefieri cessat à Sole, cum vesperscit, totamque noctem manet indomita: omnino autem spirandi tempus tunc est, cum Sol vincere, atque resolvere glaciem ad Aquilonem positam cœpit? Cum igitur incipit, præuii appellati spirant: cum iam amplius resolutum est, anniuersarii.

ιδ Διὰ τί ὁ ζέφυρος λειότατος τε τῶν ἀνέμων καὶ ψυχρότατος; καὶ δύο ὡραῖς πνεῖ μάλιτα, ἑσπέρα τε καὶ μετόπωρον καὶ πρὸς ἑσπέραν τῆς ἡμέρας, καὶ ἔπειτα πλὴν γλυμμάλιτα; ἢ ψυχρὸς μὲν, ἀφ' ἑνὸς πνεῖν ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ (ἀφ' ἑνὸς) πεδίων αἰαπετώταμένων; ἢ τὸν μὲν οὖν ψυχρὸς τῆς βορέου, ἀφ' ἑνὸς ἀφ' ὑδατος πνυματομύου ἔσθ' ἡ χιόνος πνεῖν. ψυχρὸς δὲ, ἀφ' ἑνὸς μὲν χειμῶνα, ἀφ' ἑνὸς τῆς ἡλίου κρατουῦτος, πνεῖν καὶ μετόπωρον, * ὅτι ὁ κέλι κρατεῖ ὁ ἥλιος. οὐ γὰρ ὡς ἂν ἐν τῇ γῇ ὑπομῖνει πλὴν ὑλίου, ἀλλὰ πλατῆται, ἀφ' ἑνὸς ὑγροῦ βεβηκέναι. ἔσθ' ὁ μαλὸς ἀφ' ἑνὸς αὐτοῦ. ἔσθ' γὰρ ἀπὸ ὀρέων τινῶν, οὐδὲ βία τῆς κινήσεως, ἀλλὰ ῥαδίως ὡς ἂν δι' ἀνελκῶνος ῥέων. τὰ μὲν γὰρ πρὸς βορέην ἔσθ' ὁ νότον, ὀρειά. (πᾶ) πρὸς ἑσπέραν δὲ, οὐτε ὄρεος, οὐτε γῆ ἔσθ' ἡ ἀλλὰ τὸ Ατλαντικὸν πέλαγος.

γρ. ὅτι ἐκ.

55 Cur Fauonius ventorum omnium lenissimus & frigidissimus est, duobusque temporibus maximè spirat, vere ac autumno, cumque vesperscit, potissimumque terram attingit? an lenis, quia ex mari campisque planissimis spirat, frigidus, tametsi minus quàm Aquilo, est: quoniam aqua inflata non niue spirat. Cæteris tamen frigidior est, quia vel post hyemem Sole adeò nuperte vigente, vel autumno, cum Sol amplius non vigeat, spirare incipit, vicinus hic maximè terræ afflat, quod è directo, nullaque aduersante vi ex mari ad terram transit. Haud enim ut per terram materia obsistente arcetur, sed liberè quoquo versus vagatur, quoniam humorem perreptat, & æquabili quoque discursu hac eadem de causa profluit. Non enim ex montibus, neque niue per vim tabescente, sed tanquam per fauces expeditè profunditur: pars quippe ad Aquilonem aut ad Austrum vergens montosa est: occasum versus nullus mons, nulla terra est, sed mare Atlanticum spatium:

itaque efficitur vt terræ proximus, atque sibi æqualis permanet. Spirat, cum vespera propè est, loci ipsius ratione: tunc enim Sol proximè ad locum accedit, unde Fauonius oritur. Noctu quiescit, quoniam tunc Solis motio deest.

56 Cur Euro spirante omnia maiora videantur? An quoniam eo flatu aer obscurior caliginosissimusque reddatur?

59 Cur tempore hyberno flatus de ortu spirare manè, æstiuo, de occasu post meridiem consuevit? An propterea quòd flatus, qui nobis æstiuo veniunt, hyberno his spirant, qui oppositum terræ hemisphærium tenent? Nobis autem hyberno manè, atque de ortu spiritus veniunt, quòd præhumidus noctis aer discernitur, moueturque manè à Sole: atque is primus, qui proximè Solem est: quod etiam ante suum exortum Sol agere potest, ex quo auræ spirare non minus ante Solis exortum solent. Ergo cum Sol humores ad se attrahat, moueatque ante suum ortum aëra, qui per hyemem humidus apud nos est, constat vel ad se posse attrahere, cum inferius hemisphærium inspicit: idque post meridiem ibi efficere, quod tempus nobis ante lucanum est. Quamobrem accidit, vt aer, qui ante ortum hinc à Sole attrahitur, Fauonius inferis sit, aspiretque horis postmeridianis. Itaque flatus hyemis nostræ exortiuus nobis, postmeridianus illis est: & nostræ æstatis nobis postmeridianus, illis exortiuus accedit. Æstas enim apud illos est, cum apud nos hyems: nostrumque postmeridianum, illis antelucanum est, quo illis auras exortiuas, nobis Fauonios aspirare prædicta euenit ratione. Nihil de ortu per æstatem spirare solet, eò quòd Sol ad aëra sedis nostræ sicciorum exoritur: parum enim temporis abfuit. Fauonii post meridiem nulli per hyemem aspirant, quòd exortiuo eodem tempore nulli inferiori hemisphærio flare ob eam quam modò diximus causam, possunt: Sol enim humores inde ad se attrahens, nobis Fauonios præstat.

58 Cur Fauonius illustris, serenus, atque gratissimus ventorum omnium est? An quia medium calidorum & frigidorum flatuum tenet, vicinusque illis oriens particeps qualitatum generis vtriusque euadit, temperatusque proinde accedit? Subsolanus, quamuis inter eosdem positus sit, minus tamen communem se exhibet: hic enim mouet quidem,

A ὥστε ὅτι τῆς γῆς φέρεται. καὶ πρὸς ἐσπέραν δὲ τῆς ἡμέρας πνεῖ, ἀπὸ τὸν ῥόπον. ὅτε γὰρ ὁ ἥλιος πλησιάζει τῷ τόπῳ, ἔκ τῆς νυκτὸς πάυεται, ἀπὸ τὸ ἐκλείπειν τὴν τῆς ἡλίου κίνησιν.

νε Δια' ἡ' ὅταν ὁ ἄνεμος πνεῖ, μάλιστα φαίνεται τὰ πύματα; ἢ ὅτι ζοφωδίστατον τὸν αἶερα ποιεῖ;

νε Δια' τί τὸν μὲν χειμῶνα, πρὸς ἀπὸ

B τῆς ἐὼ τὰ πνύματα πνεῖ. τὸ δὲ θέρος, δειλῆς, καὶ ἀπὸ δευτέρῃ ἡλίου; ἢ ὅτι α' ἡμῖν συμβαίνει τῆς θέρος, ταῦτα τῆς χειμῶνος τοῖς τὸ ἐσθρῆτον τῆς γῆς ἡμισφαιρίων οἰκοῦσιν; ἡμῖν δὲ τῆς χειμῶνος πρὸς ἔκ ἀφ' ἐὼ τὰ πνύματα πνεῖ, ἀπὸ τὸν αἶερα κέρυθρον ἐν τῇ νυκτὶ ἀφαιρῖνεσθαι τὸ πρὸς ἑσπέρῳ τῆς ἡλίου, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ποιεῖ δὲ τῆτο ὁ ἥλιος καὶ πρὸς (τῆς) ἀνατολῆς. δι' ὃ ἀνεμοὶ οὐχ ἡπῶν πρὸς ἀνατολῆς πνέουσιν. ὅτι δὲ οὐκ ἐφ' ἐαυτὸν ἔλκει ὁ ἥλιος τὰ ὑγρά, ἔκινεῖ πρὸς ἀνατολῆς τῆς χειμῶνος ὑγρὸν ὄντα τὸν πρὸ ἡμῖν αἶερα, δὴλον ὡς καὶ ἐφ' ἐαυτὸν ἀνέλκει, ὡν ἐν τῷ κέρυθῳ ἡμισφαιρίῳ, καὶ * δει-

C λη ἐκείνοις ὁ ἡμῖν ὄσθρῆτος. ὥστε συμβαίνει αὐτὸν ἑσπέρῳ τῆς ἡλίου πρὸς ἀνατολῆς πρὸ ἡμῖν ἐφ' ἐαυτὸν ἐλκόμενοι αἶερα, τῆτον τοῖς κάτω θμέσθαι ζέφυρον, ἔκ δει-

D λης πνεῖν. ὁ δὲ ἐν τῷ πρὸ ἡμῖν χειμῶνι, τῆς ἐὼ ἐκείνοις συμβαίνει. ὁ δὲ ἐν τῷ θέρει, τῆς δειλῆς ἡμῖν. ὅτε γὰρ πρὸ ἡμῖν θέρος, ἐκτὸς χειμῶν ὄσθρῆτος. * ἔκ ἡμετέρῳ δειλῆς, ἐκείνοις ὄσθρῆτος. καθ' ἡμῖν ἐκείνοις μὲν, ἀνεμοὶ δὲ ἐὼας συμβαίνει πνεῖν. ἡμῖν δὲ, ζέφυρος, ἀπὸ τῶν πρὸς τῆς πρὸς τῆς ἀνατολῆς. τῆ δὲ θέρος ἔκ ἐσθρῆτος μὲν ἔκ πνέουσιν, ὅτι εἰς ἐσθρῆτον ἔκ τὸν πρὸ ἡμῖν αἶερα

E ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, ἀπὸ τὸ ὀλίγον κέρυθρον αὐτὸ ἀπογεγνέται. ζέφυρος δὲ οὐ πνέουσι δειλῆς τῆς χειμῶνος. ὅτι οὐδ' ἐν τῷ κάτω ἡμισφαιρίῳ ἐσθρῆτος πύματα τῶν ὡσθρῆτος, ἀπὸ τῶν πρὸς τῆς ἀνατολῆς. ὅταν ὁ ἥλιος ἐφ' ἐαυτὸν ἔλκει τὰ ὑγρά, πρὸ ἡμῖν ζέφυρος ποιεῖ. νε Δια' ἡ' ὁ ζέφυρος διδίδνός καὶ ἡδίστος δοκῆ εἶναι τῶν ἀνέμων; ἢ ὅτι ἐν μεθρῆτος ὄσθρῆτος τῆς ὑγρῶν καὶ θερμῶν πνύματων; γαιτνιαὶ δὲ ἀμφοῖν, τῆς διωάμεως αὐτῶν κοινῶς. δι' ὃ δὲ κέρυθός ἐσθρῆτος ὁ δὲ ἀπὸ ἀπὸ τῆς ἡπῶν κοινῶς, ὡν ἐν τῷ μέσῳ τῶν αὐτῶν. ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς μὲν γὰρ πνέων, τὰ πρὸς ἡπῶν

κ. δειλῆς

νε. ἔκ ἡμῶν μὲν δειλῆς

Suprà 33i

γρ. μετα-
σαις

πνύματα κινεί. (ἐν αὐτῷ γὰρ ἔστι * μετα-
βασίς αὐτῶν ἕστι.) κινῶν δὲ, οὐ μίγνυται αὐ-
τίς. ὁ δὲ ζέφυρος καὶ κινεῖται ὑπὸ τῆς νό-
των, καὶ πνέων κινεῖ τὰ βόρεια. τελευτᾷ
γὰρ ἐν αὐτῷ ἢ περὶ τοῦ πνυμάτων. δι-
ὅ τῆς μὲν πρὸς τελευτῆν, τῆς δὲ πρὸς ἄρ-
χὴν ἔχων ἐν ἑαυτῷ, διχάως ἡδὲ ἕστι καὶ
δοκεῖ εἶναι).

ρη Διὰ τὴν ἄλλοις ἄλλοι τῆς ἀέμων ὑέ-
λοι; οἷ, ἐν μὲν τῇ Ἀθηναίῃ καὶ ταῖς νήσοις, B
ὁ Ἑλλησποντίας. ἐν Ἑλλησπόντῳ δὲ, ὁ βο-
ρέας, καὶ ἐν Κυρῶνῃ. περὶ δὲ Λέσβου, νότος.
ἢ ὅπου αὐτὸ ἀδρῆσις τε φάν, ἐν αὐτῷ ὕδαρ; ἐν-
αὐτῷ γὰρ ἢ πυκνωσίς ἀδρῆζεται, ὅπου αὐτὸ παρ-
καθίζεσθαι ἔχει, δι' ὃ καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι
μᾶλλον ὕει, [ἢ ὅπου ἀπὸ πλῆθος ὑπερ-
ξάγειν διώηται. περὶ καταλαμβάνομενον
γὰρ, πυκνοῦται. δεῖ δὲ τὸ γινώσθαι. καὶ ἐν
ταῖς ὕδασι μᾶλλον ὕει.] ἐν Ἑλλησπόντῳ C
μὲν οὕτω ἀπὸ τοῦ βορέας πολλὰ σπύρωται νέ-
φη. περὶ δὲ πρὸς Ἀθηναίῃ καὶ ταῖς νήσοις, ὁ
Ἑλλησποντίας ὡς παρ' ὕλιον ἔχων. καὶ γὰρ
περὶ ταῖς πολλὰ ἐκ τῆς βορέου. περὶ
δὲ Λέσβου, ὁ Εὐρος καὶ ὁ Νότος, ἐκ τῆς
πελάγους φέροντες, πολλὰ νέφη * παρ-
βαλλεῖ τῇ χώρῃ. τὸν αὐτὸν ἔσπον καὶ ὅτι
τῆς ἄλλων.

γρ. παρβα-
λλεῖ

ρη Διὰ τὴν λέγεσθαι,
Sup. 25.7 * Μὴ ποτ' ἀπ' ἠπείρου δείσης. ἢ νέφος,
ἀλλ' ἀπὸ πόντου

Χειμῶνος. θερμῆς δὲ, ἀπ' ἠπείρου με- D
ραίνης;
ἢ δὲ τῆς μὲν χειμῶνος, ἢ θαλάσσια θερμῶ-
τέρα; ὥστε εἰ τις σπύρωται, δὴλον ὅτι ἀπ'
ἀρχῆς ἰσχυρῶς σπύρωται. ἐλύθη γὰρ αὐτὸ, ἀπὸ
τῆς ἀλεεινότητος τῶν ὄρων. τῆς δὲ θερμῆς, ἢ μὲν
θαλάσσια, ψυχρὰ, ἐπὶ τὰ πόντια πνύματα
ἢ δὲ γῆ, θερμῆ. ὥστε εἰ τις ἀπὸ τῆς γῆς φέρε-
ται, ἀπὸ μείζονος ἀρχῆς σπύρωται. διελύθη γὰρ
αὐτὸ, εἰ ἀσθενὲς ἔστι.

γρ. ἀσθενῆς

ξ Διὰ τὴν ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ ἐψηλῇ οὐσίᾳ,
τὰ μὲν πνύματα οὐδὲν ψυχρότερα τῆς
περὶ ταῖς ἄλλοις. ὅταν δὲ νιψεμία ἢ καὶ
ἄπνευστα, ψυχρὰ, ὡς παρ' ἐν τοῖς ἐλώδε-
σιν; [ἢ ὅτι καὶ ἢ Ἀρκαδία ὁμοία γίνεσθαι
τοῖς ἐλώδεσιν;] οὐ γὰρ ἔχει δρόμους τοῖς
ὑδασι εἰς θαλάσσια. δι' ὃ ἐβαράθρα
πολλὰ αὐτῷ ἔστιν. ὅταν μὲν οὕτω ἢ ἀέ-
μος, ἀπὸ ῥιπίζει πρὸς τῆς γῆς αἰαθυμία-
σιν, οὐδὲν ψυχρὰ. (αὐτὰ ἢ τὰ πνύματα,

A cum spirat flatus, qui Austrum versus spe-
ctat: eò namque transire solitus est, sed
misceri his nescit. At verò Fauonius &
mouetur ab Austris, & spirans ipse agitat
Aquilones. Istiuc enim vltimus spiran-
di circuitus ducitur: vnde cum idem in
se alterorum finem, alterorum initium
contineat, iure gratissimus & est, & esse
videtur.

59 Cur venti alii locis aliis imbrem affe-
rant? Verbi causa, Hellepontias, ter-
ræ Atticæ, insulisque vicinis: Aquilo,
Helleponto atque Cyrenæ: Auster, Les-
bo. An vbi frequentia nubium, inibi
imbrem obuenire necesse est? Ibi enim
frequentia cogitur, vbi assidere nubes,
accerisque est. Itaque montibus magis
quàm planis pluit. Ergo apud Helle-
pontum Aquilo multas desuper nubes
compellit. Quod idem, Atticam in-
sulasque vicinas, Hellepontias, qua-
si iam conditam nactus materiam, efficit:
quippe cum copia larga congesta ab A-
quilone sit. Lesbo Eurus atque Auster
nubes affatim ex alto adducunt, atque in
hunc modum vel de cæteris cogitare par
est.

60 Cur dici solet,
*Nauihus hyberno ventos dat terra secun-
dos,
Tunc mare fert seuos: calidi sub mensi-
bus anni,
Terra dabit seuos, ponti feret unda secun-
dos?*

An quoniam mare per hyemem calidius
est: itaque si quid in eo constitit, initio
constitisse validiori certum est: [nam si
inualidum esset, facile maris tepore ab-
sumeretur. At per æstatem mare frigi-
dum est, spiritusque maritimi omnes
frigent. Terra è contratio tunc calida
est: quare si quid ex terra tunc fertur,
primordio id constitit ampliori. Nam si
exiguum imbecillumque esset, facile solu-
retur, & euanesceret.

E 61 Cur apud Arcadiam, qui so-
cus excelsus est, flatus nihilo fri-
gidiores, quàm cæteris locis sen-
tiantur: & cum flatus silet, ex-
lumque nubilum est, rigor perin-
de atque in planis palustribus oriatur?
An quòd Arcadia non dissimilis
palustribus est? aquarum enim
confluentium nullos in mare exi-
tus habet. Quapropter fauces hiarus-
que præcipites ea in terra numero am-
pliori sunt. Cum igitur ventus spirat,

vaporem ortum ex terra frigidum auer- tit, & reicit. Flatus autem ipsi frigidi propterea esse nequeunt, quia ex mari deueniunt. Spiritu tamen fiescente, va- por de aqua stagnante, liberè ascendit, atque refrigerat.

62 Cur si ventus manè inceperit, edu- rare amplius possit? An quoniam Sole o- riente impetus fit vehementissimus, id- circo protrahi longius potest? Indi- cium, quòd constitutio facta praxualida est.

63 Cur Aquilo interdiu spirat ingenuus, noctu defistit? An quòd imbre gignitur congelato, cum Solis calore respiran- dum est: ergo sternitur noctu, quia Sol abest, qui gignendi causa est?

64 Cur flatus futuri indicium datur, cum per aërem multæ feruntur araneæ? V- trum quòd aranea suo fungitur opere, cum cælum serenum est: feruntur au- tem fila, quoniam refrigeratus aër in ter- ram corruit: refrigeratio verò hyemis pri- mordium est, itaque indicium fit illa aranearum perlatio. An quòd post im- bres atque hyemes araneæ vniuersim fe- runtur: opus enim suum araneus tunc exequitur, cum cælum serenum est, & occulit se impatiens frigoris, cum hyems vrget, tractusque à flatu nimium eruit fi- lum: post imbrem autem flatus magna par- te oriri solitum est.

65 Cur locis frigidis Aquilo per hye- mem vehemens spirat, & vt proximè nu- bilus, sic transuersum liquidus fertur, atque illustris? An ratione qua frigidus est, eadem etiam vehemens fit? Quod tamen è propinquo frigidior est, occu- pat, priusque nubes gelu indurat quàm repellat: quæ indurata pondere suo obsistunt, & manent. Transver- sum autem, vehementia sua potiùs quàm frigore agit.

Eorum que ad metum & fortitudinem perti- nent, Sectio vigesima septima: cu- ius questiones XII.

CUr tremunt, qui metuant? an pro- pter refrigerationem: deficit enim calor, atque contrahitur, ex qua alius quoque plerisque ob timorem effundi so- litus est.

2 Cur metuentes nonnulli sitiunt, vt qui sunt tormenta adituri? Cum enim per timo- rem refrigerentur, sitire minimè debeant. An non eodem loco refrigerentur, & ca- leant, sed refrigeretur per summa corporis,

A ου' ψυχρά, ἀλλ' ὅ ἀπὸ τῆς θαλάττης παροσβάλλειν.) ἐν δὲ ταῖς νυκτέσι αἰοῦ- σα ἢ ἀτμίς ἀπὸ τῆ ἐμυδρόντος ὕδατος, ποιῶ τὸ ψυχρὸς.

Ξα Διὰ τί ἐὰν ἔωθεν πνεῖν ἀρξῆται, διημερβῆι μᾶλλον; ἢ διότι ἄρχομένου τῆς ἡ- λίου σφοδρότατη ἢ φορὰ δι' ὃ ἐκτείνεται τῆ αὐτοῦ οὔσα; σημεῖον δὲ, ὅτι ἰσχυρὰ ἢ συ- γασίς.

λβ Διὰ τί βορέας πῶ ἢ μέρα μὴ λαμ- πρῆς, πῶ δὲ νύκτα πίπτει; ἢ διότι ἄπὸ πεπηγῆτος ὑετῆ, ὅταν αἰαθυμιάται ἀπὸ τῆς ἡλίου; πίπτει δὲ νύκτος, ὅτι οὐχ ἡ αὐτὴ γῆσις, ἀλλὰ ποιῶντιον ποιῶ. ταῖς γὰρ νύκτες ἐκπνεῖ, ταῖς δὲ ἡμέρας ἤπτον.

Ξγ Διὰ τί τὰ ἄρχια τὰ πολλὰ ὅταν φέρῃται, πνύματος ἐστὶ * σημεῖα; πότερον ὅτι ἐργάζονται ὁ ἄρχιας ἐν ταῖς διδίασι; φέρεται δὲ, ἀπὸ τῆ ψυχρόμενον τὸν αἴερα στυμμένας πρὸς πῶ γῆ. τὸ δὲ ψυχεσθαι, ἄρχη χειμῶνος. σημεῖον οὖν ἢ φορὰ τῆς ἄρχιας. ἢ ὅτι μὲν ταῦ ὕδατα ἐ τῆς χειμῶνας ἄπὸ τῆς ἄρχιας [ἀθροῦ] ἢ φορὰ, ἐν ταῖς διδίασι * ἐργάζο- μένων, ἀπὸ τῆς ἐν τῆ γῆ μὴ φαίνεσθαι; δύσειον γὰρ πῶ καὶ φερόμενοι ὑπὸ τῆ πνύματος πολλῶ ἐκπνύονται. μετὰ δὲ ταῦ ὕδατα, εἴωθε * πνύμα γίνεσθαι ὡς τὰ πολλὰ.

Ξ Διὰ τί οἱ βορέαι μεγάλοι τῆ χειμῶνος ἐν ταῖς ψυχροῖς ἔποισ * ὅτινέφελαι, ἔξω δὲ αἰθροῖ; ἢ ὅτι αἶμα ψυχροῖ εἶσι καὶ με- γάλοι; ἐγγὺς δὲ, μᾶλλον ψυχροῖ. ὡστε φθάνουσι πηγνύτες, πρὶν ἀπώσασθαι τὰ νέ- φη. ὅταν δὲ παγῆ, μέγιστοι ἀπὸ βαρῆς. ἔξω δὲ τῆς μεγέθους ἐργάζονται μᾶλλον, ἢ τῆ ψυχρῆ.

Ὅσα αἰεὶ φόβον καὶ ἀδρείαν κτ'.

ΔΙΑ τί οἱ φοβούμενοι τρέμουσιν; ἢ ἀπὸ πῶ κατάψυξι; ἐκλείπει γὰρ τὸ θερ- μόν, καὶ συφέλλεται. δι' ὃ ἐ αἰ κριλίαι λείον- ται τοῖς πολλοῖς.

β Διὰ τί οὖν καὶ διψῶσιν ἐνιοί, κατὰ- ροῖ οἱ μέλλοντες κολλάζεσθαι; οὐ γὰρ ἔδει καταψυχομένων. ἢ ὅτι ἐν ταῦτα ἔστω ἢ κατάψυξις ἐ ἢ θερμότης. ἀλλ' ἢ μὴ, ἐν τῆ ὅτι πολλῆς ἐνθου ἐκλείπει τὸ θερμὸν.

γρ. σημεῖον.

γρ. ἐργα- ζομένου.

γρ. πνύ- ματα γ.

G. ἢ πη- σίον μὴ ἐπ. Syllb.

η δε, εν τω εντος. ωστε εκθερμαίνει; σημειον δε ε το λυεσθαι τας κοιλιας. αναξηραίνουμένου δε τῆ χειρου ἔπου, ἡ δὲ ψος. ὁμοιον δε εοικεν, ὡς τῶ τῶς ἠπιαλυθῶσιν, οἱ ἅμα τῶ ριζοῦ διψῶσιν. εἰ δὲ γὰρ ὁ αὐτὸς οὐδὲ ἐκδὲ ἔπος ψυχῆται ε θερμαίνεται.

γ Δα ἡ εν μὲν τῶς θυμοῖς εἰς τὸ εντος ἀθερίζουμένου τῆ θερμοῦ, δεθερμοι καὶ θάρραλέοι. εν δε τοῖς φόβοις, ἀπάπαλι; ἢ εἰς εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἀλλὰ τῶς μὲν ὀργιζομένων πρὸς τὴν καρδίαν. δι' ὅ ε θάρρηπκοί, καὶ εν ἐρυθήματι, καὶ πνεύματε πληρείς, ἀνω τῆς φορεῆς οὐσης. τῶς δε φοβουμένων, κάτω συμφουζόντων τῆ αἵματος καὶ τῆ θερμοῦ. δι' ὅ καὶ ἡ λύσις τῶς κοιλιῶν. ἐπεὶ καὶ ἡ τῆς καρδίας πῆδησις οὐχ ὁμοία, ἀλλὰ τῶς μὲν, ὡς ἀν' δε τῆ ἐκλειψι, πυκνὴ ε νυγματώδης. τῶς δε, ὡς ἀν' ἀθερίζουμένου πλείονος θερμοῦ. δι' ὅ ε το ἀιζεῖν, ε τὸ οείνεσθαι τὸν θυμὸν ε παρῆθεσθαι, καὶ ὅσα τῶ αὐτῶ λεγροισιν, οὐ κακῶς, ἀλλ' οἰκείως. ἀρ' οὖν καὶ δε τῶ τῶ διψος; ἐπεὶ τὸ γε ξερον πῆει ε ὁ σαυσαρισμός, καὶ τὰ τῶ αὐτῶ, γὰρ δε τῶ αἵαφορῶν τῆ πνθίματος ἅμα ε θερμοῦ. ε τῶ διψος δε δηλον ὡς εκθερμαίνουμένου τῆ σώματος. τῶς οὖν ὁ αὐτὸς τόπος ἀναξηραίνεσθαι

γρ. ἀμφο

* ἀμφοῖν, ὡ διψῶμεν, καὶ ε φοβουμένων ε ὀργιζομένων; ὁ δε φόβος εἰ διψηκόν, ε οἱ εν τῶς εσπῶς δηλούσιν. οὐδαμῶ γδ οὐτω διψῶσι. ε οἱ ἀγωνιῶντες δε σφόδρα. δι

κ. ὀπρροφῶσι, γρ. εἰ ὅτι

ὅ ε δεκακλύζοντα ε * ὀπρροφῶσι, κατὰ τῶ Παρμῶν ὁ ὑποκειτῆς. ἢ τῶ τῶς μὲν * εἰς εἰς διψος, ἀλλὰ ξερότης πεφουζότος τῆ αἵματος, ὅθεν ε ὡχροί; σημειον δε, τὸ μὴ πῆνεν πολὺ, ἀλλὰ ε βροχῆσαι. οἱ δε εν τῶς εσπῶς, μτ' πόνου. δι' ὅ διψῶσι καὶ οἱ μέλλοντες κατῆζεσθαι. ε οὐτῶν ἀτῶπον. εν δε τοῖς

γρ. παλίμοις

* πολεμικοῖς ἐνιοι ε τῶ ἀδρείων, ὅταν δεσποκθαδῶσι, καὶ τρέμοισιν εἰς ξεσηκότες, ἀλλὰ θάρροῦτες. ὡν εἰώθασι μασιζοῦ ε σῶμα πλατῆ νάρθηκι. εἰ δε μὲν, τῶς χερσῶν * αἵαθερμανθέντες. εοικε δε δε τῶ ὀξυτητα ε τῶ φορῶν τῆ θερμοῦ, ἀνωμαλία τῶς εἰ) πρὸς τὸ σῶμα παρῆχῶδης.

Γ. φαίνεται γινόμενος κατὰ φύσει Sylb.

δ Διὰ ἡ οἱ ἀδρείοι ὡς ὀπρροπολὺ φίλθινοι; ἢ εἰ οἱ ἀδρείοι θερμοί; ἢ δε θερμοῦτης, πρὸς τῶ εἶη. εἰ τῶ γὰρ ε ὁ φόβος * φαίνεσθαι, γινόμενος κατὰ φύσει τῶς.

A vnde calor discedit, caleant per intima, caloris scilicet introrsum contracti efficientia: cuius rei indicium, alui quoque solutio facit? Sitis autem parte quadam interiore siccata, solet accidere: nec aliter agi videtur, quam in iis quos epiala exercet, qui simul & frigent, & sitiunt. Nec enim illis pars eadem corporis inalgescit, & concalescit.

3 Cur homines cum excandescunt, calore scilicet introrsum collecto, feruidi furibundique redduntur: cum metuunt, contra efficiuntur? an non eundem in locum calor se colligat, sed homini irascenti cor calore circumfusum efferuet, ex quo fidibundus, rubicundus, spirabundus efficitur, cum calor sursum versus efferat: metuenti, sanguis & calor in imum perfluunt: vnde fit etiam ut alius fundatur? Nam & cordis compulsio non similis agitur, sed metuenti, utpote ex caloris inopia, frequens ac feriens est: irascenti e contrario, utpote cum calor collectus sit copiosior. Quamobrem efferuescere animo, excitari, perturbari, ceteraque id genus verba non ineptè sed accommodatè dicuntur. Numquid igitur sitis ea de causa obueniat? nam

ε & siccum expuere, & linguam hæere, & reliqua huius spiritus elatio facit, & sanguis. Sitim quoque excalescente corpore nasci certum est: sed quomodo pars eadem corporis, qua sitis lacessit, reficcari utriusque, metuenti & irascenti, possit? Metum enim sitim posse afferre constat, militum argumento, qui superati, fugam rapuerint: nunquam enim tam grauiter sitibundos fuisse fatentur. Et verò qui in dicendo conturbantur, sitire vehementer consueverunt: itaque eluunt, & non nihil subforbent, ut

D Parmenon histrio facit. An hosce conturbatos non sitis sed siccitas pulso sanguine teneat: vnde etiam accidit ut palleant? Indicium verò, quòd non multum ebibunt, sed interdum desorbuisse tantum satis est. At qui se in fugam verterunt, laborant: itaque sitiunt. Et quibus tormenta instant, eadem ipsa efficiendi ratio est. Nec mirum quicquam id est: fit enim in re bellica ut nonnulli etiam viri fortes, ac strenui, ubi structa acie hostes sunt petituri, obtremiscant, non perterriti, sed fidentes, qui etiam sua corpora verberare lata ferula, aut suis manibus assolent, ut vndique vortum pari calore inferueant: quidam enim inæqualis ac tumultuarius motus in eorum corporibus per acumen & nimium impetum caloris oriri fermè animaduertitur.

4 Cur homines fortes magna ex parte vinosi sunt? An quia fortes calidi sunt: calor autem in pectore conditus est? Ibidem enim metum quoque refrigeratione quadam effici nouimus, ut co,

vt cor fortibus caloris copia fultum perfistat, timidis refrigeratum insiliat. Ergo qui sanguinolentum habent pulmonem, calidum hunc, modo vinolentorum, gerunt, ita vt rei aduersæ suspicione refrigerari non queant. At qui ita se habent, bibendi auidi esse consueuerunt : nam & bibendi cupiditas membri eius calore oritur, vt alias dictum est : & cupiditas ipsa non nisi rei vim sedandi habentis desideratio est. Vinum autem, etsi natura calidum est, sitim tamen amplius quàm aqua, extinguere potest, maximèque id genus hominum : quam ob causam, dictum aliàs est. Ex quo & qui spirandi difficultate laborant, aut insania vexantur, vinum admodum cupiunt: quamquam alteris ex infrixione, alteris ex perturbatione pulmo efferueat. Cùm igitur magna ex parte homines eosdem sitibundos ac fortes esse obueniatur, vini autem auidi, qui sitibundi talesque gestiant, naturas vicissim inter se consecrari necesse est, vnde fit etiam vt vinolenti, quàm sobrii, fortiores sint.

5 Cur fortitudinem maximo honore prosequuntur Respublicæ; quæ tamen virtutum præcipua non est? an quia semper vel ipsæ bellum aliis inferunt, vel ab aliis sibi illatum patiuntur: hæc autem virtus perutilis vtramque in partem est? Honorant verò quæ non optima sunt, sed quæ optima sibi existiment.

6 Cur voce, & manibus, & labro inferiori tremant, qui metuunt? an quoniam hic affectus caloris defectio ex locis superioribus est, ex quo vt palleant, accidit? Quòd igitur calor pectus deserit, vox obtremis: id enim refrigeratur, quod vocem mouet. Et manus quoque pari ratione sunt, sed quæ optima, vt pote quæ ex pectore pendeant. Inferius tamen, non superius labrum quatitur, quia superius eò pendet quò suapte natura vergit. Inferius sursum caloris beneficio stabilitur, atque quiescit: quo sublato, inalgescit & tremit. Et verò in excandescendo imum labrum eadem de causa laxatur, & pendet, quod latè in pueris patet. Calor etenim in cordis sedem conferre se consuevit.

7 Cur homines metuentes tremunt, maximèque vocem, & manus & imum labrum? an vocem, quia calor hinc deficit, quo in loco vox posita est: labrum verò, & manus, quoniam partes istæ nobiliores sunt minimèque sanguinolentæ: bilem quoque iidem deiciunt, & testiculos contrahunt? Deiciunt, quia calor descendens diffundit, & liquefacit. Contrahunt, quia metus inuectus extrinsecus est, vt fugam in aduersum agi oporteat.

A ὥστε αὖτις πλεὺς καρδίας ἢ ἤτον μὲν μῦθε, τοῖς δὲ πηδᾶ ψυχρομένη. ὅσοι οὖν ἐν πνεύματι ἔχουσιν ἕνα μὲν, θερμὸν ἔχουσι τῆσθε ὡς αὐτοῖσι μῦθοι. ὥστε ἔψυχῃ ἢ φλεγμασία τῆσθε δεινοὶ. οἱ δὲ τοιοῦτοι, ἔφιλοπότῃ. ἢ τε γὰρ τῆσθε ἔπιθυμία, ἀφ᾽ οὗ πλεὺς τοῦτο τῆσθε μορίου θερμότητά ἐστιν, (εἴρηται δὲ αὖτις αὐτῆσθε ἐν ἀλλοῖσι,) ἔτῃ παυσικὸς ἢ ἔπιθυμία. ὁ δὲ οἶνος, θερμὸς μὲν πλεὺς φύσιν, παύει δὲ πλεὺς δι-

B ψυχρὰ μᾶλλον τῆσθε ὕδατος. ἔμάλιστα * τῆσθε αὐτῆσθε. δι᾽ οὗ αἰτίας, εἴρηται ἐν ἀλλοῖσι. δι᾽ οὗ ἔστι ἐν τῆσθε πνεύματι, καὶ οἱ μισθόμοδοι, ἀμφοτέροισθε ἔπιθυμοῖσθε οἴνου. καὶ τοῖσθε μὲν, ἀφ᾽ οὗ πλεὺς φλεγμασία, θερμὸς ὁ πνεύμων. τῆσθε δὲ, ἀφ᾽ οὗ πλεὺς παραχλῆ. ἐπεὶ οὖν οἱ αὐτοῖσθε ὡς ἔπιτοπολύ τῆσθε ἄρει διψητικὸς καὶ ἀδρῆσθε, οἴνου δὲ οἱ διψητικοὶ ἔπιθυμητικοὶ, τοιοῦτοι φιλοπότῃ, ἀναγκασθὸν ὡς ἔπιτοπολύ τῆσθε παραχλῆ αὐτοῖσθε ἀλλοῖσθε τῆσθε φύσιν. δι᾽ οὗ ἔστι οἱ οἰκωμῆσθε, ἀδρῆσθε τῆσθε μῆ.

ε Διατῆ μάλιστα πλεὺς ἀδρείσθε ἡμῶσθε αἱ πόλεις, οὐ βελτίσθε οὐσθε τῆσθε ἀρετῆσθε; ἢ ὅτῃ ἀφ᾽ αὐτοῖσθε ἡ πόλεμῶσθε, ἢ πόλεμῶσθε; αὐτῆσθε δὲ, ἐν ἀμφοῖσθε [χρησιμῶσθε τῆσθε] ἡμῶσθε δὲ ἔτῃ βέλίσθε, ἀλλὰ τῆσθε αὐτοῖσθε βέλίσθε.

ς Διατῆ οἱ φοβῶσθε μάλιστα τῆσθε μῆσθε πλεὺς φωνῆσθε ἔχεισθε, ἔκατω χεῖλοσθε; γρ. μᾶλλον; δι᾽ οὗ ἔκλειψῆσθε ἔσθε τῆσθε παθος θερμῶσθε ἐκ τῆσθε αὐτοῖσθε πῶσθε. ἀφ᾽ οὗ ἔσθε ἀφ᾽ οὗ μὲν οὖν τῆσθε ἐκ τῆσθε σῆσθε ἢ φωνῆσθε τῆσθε, ψυχρομένησθε κινῆσθε. ὁμοῖωσθε δὲ καὶ αἱ χεῖρεσθε. ἐκ τῆσθε σῆσθε γὰρ ἢ τῆσθε. τῆσθε δὲ κατω χεῖλοσθε, ἀλλ᾽ οὗ τῆσθε αὐτοῖσθε, [κατω] κρέμασθε ἢ ῥέπει. (ὁ δὲ κατωσθε δὲ, ἀφ᾽ οὗ φύσιν) ἀλλ᾽ οὗ τῆσθε θερμῶσθε ἀφ᾽ οὗ ἢ ῥέπει. ἢ ἔφαρσθεμένου, ἀφ᾽ οὗ τῆσθε ψυχρομένησθε. καὶ ἐν τοῖσθε θυμῶσθε δὲ ἀφ᾽ οὗ τῆσθε ἀφ᾽ οὗ ἀποκρεμῶσθε τῆσθε χεῖλοσθε. δηλοσθε δὲ ἔπῃ τῆσθε παιδῶσθε. σῆσθε γὰρ εἰσθε πλεὺς καρδίας τῆσθε θερμῶσθε.

ζ Διατῆ οἱ φοβῶσθε μάλιστα τῆσθε μῆσθε πλεὺς φωνῆσθε καὶ χεῖρεσθε, ἔτῃ κατω χεῖλοσθε; ἢ ἀφ᾽ οὗ ἐκ τῆσθε τῆσθε ἐκλείπει τῆσθε θερμῶσθε ἐν ἢ φωνῆσθε; τῆσθε δὲ χεῖλοσθε καὶ τῆσθε χεῖρεσθε, ὅτῃ * ἀκινήσθετα καὶ ἢ κῆσθε ἐσθεμα. ἔτῃ παύεισθε μὲν πλεὺς * χολῆσθε. συσπῶσθε δὲ καὶ τῆσθε αἰδοῖσθε. παύεισθε μὲν, ἀφ᾽ οὗ τῆσθε * σιωπῆσθε τῆσθε καταβαῖνον θερμῶσθε, ἀφ᾽ οὗ σιωπῆσθε δὲ, ὅτῃ ἔξωσθε φόβοσθε. εἰσθε τῆσθε αὐτοῖσθε οὐδ᾽ ἢ φυγῆσθε.

G. π. π. π. π.

γρ. μᾶλλον

γρ. κινῆσθε περ. Sylb. γρ. ἰω, VIII. γρ. συσπῶσθε

γρ. ριγούσι η Διά τί οί φοβούμενοι καὶ * ριγούσι καὶ δι-
ψάσι; ταῦτα δὲ ἐναυθία τὰ πάθη. ἢ ριγούσι
μὲν, ψυχόμενοι· διψάσι δὲ, θερμασίμενοι;
δὴ οὐκ ἐφ' ὀφείδεται, τὸ θερμὸν ἐκλείπει;
καὶ τὸ ὑγρὸν ἐκ τῆς αἰσῶς ἵππων. δηλαδί δὲ τὸ
χρῆμα καὶ αἱ κοιλίαι· τὸ μὲν γὰρ πρὸς ὄψωπον,
ὡς ἔστιν αἱ δὲ κοιλίαι, [ἐνίοτε] λυόνται. ἀλλὰ
μὲν [οὖν] τὸ ἐκλείπειν τὸ θερμὸν ἐκ τῆς
ἀσώτων, τὸ ρίγος γίνεσθαι. ἀλλὰ δὲ τὸ ὑγρὸν,
ἢ δίψα

γρ. βῆς Διά τί τῶ τε φόβου λύπης τινὸς ὄντος
καὶ τῆς ἀλγηδόνος, οἱ μὲν ἀλγυῶτες, ἀ-
ναβοῶσιν· οἱ δὲ φοβούμενοι, σιωπῶσιν; ἢ
οἱ μὲν ἀλγυῶτες, κατέχουσιν τὸ πνεῦμα.
γρ. βῆς (δι' ὃ ἀσθενὸν ἔξιόν, μὲν * φωνῆς ἄξερχε-
ται) τῆς δὲ φοβουμένων, κατέψυκται τὸ
σῶμα, καὶ τὸ θερμὸν καίτω ἐκλύεται, ὃ
ποιεῖ πνεύματα; ἢ οὖν ἐκλύεται μάλιστα,
ἐκταῦθα καὶ ποιεῖ αὐτὰ. δι' ὃ καὶ ἀποφο-
γούσιν οἱ φοβούμενοι. ἢ δὲ φωνὴ ἐστὶ φο-
γὰ πνεύματος, αἰσῶ πῶς καὶ * ἀλλὰ τόνον
γινόμεν. τῶ δὲ τῶς ἀλγυῶτες κατέχουσιν
τὸ πνεῦμα, ἀήτιον, ὅτι τῶς ἐνυπέρχουσας
γρ. βῆς ἡμῖν βοηθείας φύσει, * ἐνὶ πᾶσι παθόν-
τες, ἀνὰ λογισμοῦ χρωμένα, καθάπερ καὶ
τὰ ἄλλα ζῶα. τὰ μὲν γὰρ κέραι, τὰ
δὲ ὀδοδοί, τὰ δὲ ὄνυξιν ἀμύνεται. πρὸς
δὲ τὰ ἀλγήματα πᾶσι ἢ τὰ πλῆστα,
βοηθεῖ ἢ θερμότης. ὃ ποιεῖ ὃ κατέχων τὸ
πνεῦμα. θερμαίνει γὰρ ἔκ ἐκπέσει τὸ
ἀλγημα, συστέλλων ἐντὸς τὸ θερμὸν τῶ
πνεύματι.

1 Διά τί τῶς φοβουμένοις αἱ κοιλίαι
λυόνται, ἔ οὐρηθῶσιν; ἢ τὸ θερμὸν τὸ ἐν
γρ. βῆς ἡμῖν ἐστὶν ὡς ἄρ' ἕσθαι; τῶτ' οὖν φθύγει *
ὅτε ἀνὰ φόβου. ἔξωθεν οὖν γινόμενων τῶν
τε ὑπὸ τῆς ἀγνοίας φόβου καὶ τῶν τοιού-
των, καὶ ἐκ τῆς ἀσώτων εἰς τὰ καίτω, καὶ
ἐκ τῆς ὀπιπολήσας εἰς τὰ ἐντὸς. ἐκ θερμα-
σίμενοι δὲ οἱ πρὸς τὴν κοιλίαν τόποι, καὶ
πρὸς κῆσιν ἀγαλόνται, καὶ ποιοῦσιν αὐτὰς
βύτρεπεις. ἔ γὰρ τὰ δύο εἶδη τὰ ἀψίνθια,
καὶ ἔσα οὐρητικὰ, θερμαντικὰ. ὁμοίως δὲ
καὶ τὰ πρὸς τὴν κοιλίαν φάρμακα, τὰ
καίτω * θερμαντικώτερα. καὶ τὰ μὲν, τῶν
γρ. θερμαν-
τικῶν εἰσενεχθέντων μόνον λυθῶσι. τὰ δὲ, ἔ ἐτέ-
ραν σιμύτηξιν ποιεῖ. οἷον τὸ σκέρδιον εἰς τὸ
οὐρον. τὸ αὐτὸ δὲ τῶς τοιούτοις, ἢ ἐκ τῆς
γρ. ἑσθῆς ὀπιπολήσας θερμασία εἰς τούτοις τοῖς * ἑσθῆς
σιμύδοσα δρᾶ.

A 8 Cur homines metuentes, & algenti,
& sitiunt? quæ quidem affectiones ad-
uersæ inter se sunt. an algenti refrigera-
ti, sitiunt calfacti? Calor enim in me-
tuendo superiora deserit loca: quod fac-
cie aluoque constat: facies enim pallet,
aluus interdum funditur. Ergo quod ca-
lor locis superioribus deficit, algor oritur:
quod humor deficit, sitis exultat.

9 Quam ob causam cum & metus &
dolor quædam sit ægrotudo, qui do-
lent, clamant, qui metuunt, silent? an
qui dolent, suum retinent spiritum:
B (itaque is uniuersus erumpens, cum cla-
more emittitur:) metuentibus corpus
refrigeratur, calorque ima petit, qui spi-
ritum mouet? Quo igitur hic se contu-
lerit, ibidem spiritum potissimum exci-
tabit: quapropter venter eorum qui me-
tuunt, obcrepare solitus est. Vox au-
tem, spiritus sursum versus elatus est:
partibus quibusdam veluti instrumentis
conficiendus absoluendusque. Causa ve-
rò cur homines dolentes suum retineant
spiritum, est, quod omnes inditis à na-
tura nobis præfidiis, aliquo detrimento
affecti, sine vlla cogitatione vti solemus,
vt etiam ceteræ omnes animantes: alix
namque cornibus, alix dentibus, alix
vnguibus repugnant, seseque defen-
dunt: atqui ad dolores vel omnes cer-
tè vel plurimos, calor adiuuat, quem
profectò is auget, qui suum cohibet spi-
ritum. Calfacit enim doloris incitabula,
contracto introrsus calore per spiritum,
atque excoquit.

10 Cur metuentibus alui fundantur,
libidoque vrinæ laceffat? an quia calor
insitus nobis, quasi animans est? hic er-
go rem quamcumque timuerit, defu-
t. Quod cum extrinsecus, tum con-
turbandi tum cæterorum metuendi ge-
nerum ratio inuehatur, atque in ima
de superis defluat, & è summis ad in-
tima sese penetrat, efficitur vt alui ve-
sicæque fundantur, facilesque reddan-
tur. Nam & anethum, & absinthium,
E & quæcumque vrinam moueant, ea-
dem calida esse, manifestum est. Quin-
etiam medicamenta aluo accommodata
calorifica esse nouimus, & partim eo-
rum quæ soluendi vim tantum obtinent,
partim vel aliter tabefacere queunt, vt al-
lium vrinæ tabificum est. Hoc igitur idem,
quod ea ipsa, calor quoque efficere po-
test, qui de summis in hæc loca sese cogit,
& contrahit.

11 Cur homines metuentes, suos testiculos contrahunt? contrarium enim, vt remittantur, & flacceant, congruum dixeris, cum calor metuentium in eum locum se colligat. An metuentes omnes ferè similes frigentibus sint? Cum igitur calor summa corporis deseruit, retrahendum sane est: quamobrem ventris quoque murmur citatur, cum timor vehemens detinet. Cutem quoque algentium summam videmus contrahi, utpote cum calor inde destituerit omnis, ex quo subsequi horror consuevit. Scrotum ergo sursum conuellit: atque eo contracto, vnà testiculi contrahuntur: quod melius in coitu Venereo patet. Metus enim excernit, multisque conturbatis aut perterritis genituræ mouetur profluuium.

Eorum quæ ad temperantiam & intemperantiam & continentiam & incontinentiam pertinent, Sectio XXVIII. cuius quæstiones VIII.

CUr aliqui ægrotent vbi vitam luxuriosam viuere assueti, agere luxuriosè cessarunt? Vt Dionysius tyriannus, quod in vrbs suæ obsessione aliquantum temporis à potu solito destitit, tabe protinus interea laborauit. An consuetudo res magna cuique sit? Iam enim in naturæ habitum fermè absolutur. Ergo vt pisces inter aëtem, aut homo in aqua degens malè habeat necesse est, ita qui morem mutarint solitum, ægrè atque molestè ex consuetis discedunt: & eodem rediisse, sibi saluberrimum habent, perinde quasi ad suæ naturæ statum redierint. Tabescunt item alimento carentes, quo antehac copioso suauissimoque vti solebant. Quod enim cibo solito non vescuntur, perinde afficiuntur ac si nullum penitus capiant. Quin etiam materia excrecens atque inutilis, mista cum alimonix copia, habetescit, exolescitque: immista autem ipsa innatat, ferturque in oculos, aut in pulmonem. Quapropter cibo deinde ingesto solito temperatur, dilutaque & innoxia redditur. Redundat præterea vacans illa materia homini immoderate luxuriosèque viuenti, vbi luxuriari aliquantisper desit, eo quod multam in se materiam continet indigestam, vitæ scilicet superioris congeriem, qua tabescente, calore genuino ac intimo, efficit vt fluentia vberius, veluti copia niuis liquefacta, moueantur.

Aια Δια' τι οι φοβουµηνοι συσπῶσι τὰ αἰδοῖα; Εἰκὸς γὰρ ὡς τὸ πτωχικόν, εἰς τὸν πόντον τῆς θερμότητος ἀφροδισίου τῆς φοβουµητων, ἀνίσταται αὐτὰ. ἢ οἱ φοβουµηνοι σχεδὸν ἀπόρτες ὡς τὸν ῥιζοῦντες εἰσι; ἐκλειπότης οὖν ἐκ τῆς ἐπιπολῆς τῆς θερμότητος συσπῶσι, δι' ὃ καὶ βομβυλιαζοῦσι οἱ δεικνύσασθαι. δοκεῖ δὲ συσπῶν τὸ ἐπιπολῆς καὶ τὸ δέρμα τῆς ῥιζοῦντων, ἀπὸ τῆς θερμότητος ἐκκρηκτικῆς. δι' ὃ καὶ φερίηται. συσπῶται δὲ καὶ ἡ ὄρχια τῆς αἰδοῖου αἰῶ, καὶ σπερματικὴ καὶ οἱ ὄρχια αἰδοῖς συσπῶσθαι. τῶν δὲ φαινεταὶ ἐπὶ τῆς ἀφροδισίων. ὁ γὰρ φόβος ἐκκρίνει, καὶ πολλοὶς τῆς ἀγωνιῶντων ἐπὶ τῆς ἀφροδισίων * συγκινῆς ἢ τῆς γυνῆς παροῖσι.

Supra, 7

γρ. βομβυλιαζοῦσι

G. συγκινῆς

Ὅσα παρὰ σωφροσύνην καὶ ἀκρασίας, ἐστὶν ἐκφύταια καὶ ἀκρασίας.

κ.η.

ΔΙΑ τί ἐνίοι κλύουσι, ὅταν ἐπιπολῆται ἀκρασίας ζῶν, μὴ ἀκρασίας ἀφροδισίου; ὅτι Διονύσιος ὁ τυραννος, ἐπὶ ἐν [τῇ] πολιουκία ἐπαύσατο πίνων ὀλίγον ἕνα χρόνον, ὅθεν ἐφθίασεν, ἕως πάλιν εἰς πλὴν μέθην μετέβαλεν. ἢ μὲν γὰρ καὶ τὸ ἐξ ἑσθῆς ἐστὶν ἐκείνοις; φύσις γὰρ ἡδὴ γίνεσθαι. καταπρῶτον ἡδύς ἐν αἰετι, ἢ αἰδοῦπος ἐν ὕδατι ἀφροδισίων, φάλαξ ἀφ' ἧς οὕτω ἐοῖσι τὰ ἐξ μετὰβαλλόντες, χαλεπῶς ἀπαλαττοῦσι καὶ τὸ πάλιν εἰς τὰ εἰωθῆτα ἐλθεῖν, σωτηρία γίνεται αὐτοῖς, ὡς τὸν εἰς φύσιν καταπῶσιν. ἐπὶ δὲ καὶ στυγερὰ γίνονται, εἰωθῆτες ἑσθῆ γίνεσθαι ἀφροδισίου. μὴ λαμβάνοντες γὰρ πλὴν εἰωθῆτα, ὡς τὸν ὄλιγος μὴ λαμβάνοντες ἀφροδισίου. οὐ μὴν ἀλλὰ ἐπὶ τὰ ἀφροδισίου ἐσθῆ μνησθέντα πολλῇ ἀφροδισίου αὐτὰ δὲ ἐπιπολῶσθαι μὴ ὄντα, ἐφ' ἧς εἰς ὄμματα ἢ πνέοντα. παροῖσι γὰρ δὲ ἑσθῆ, κατὰ κρημνισθῆτα, ὕδαρῆ γίνεται ἐκ ἀφροδισίου. γίνεται δὲ τοῖς ἀκρασίας ζῶσι πλείω τὰ ἀφροδισίου, ἀφροδισίου ἡδύς τῆς εἰωθῆτα βίου, ἀφροδισίου τὸ πλὴν ἀκαταχρῆστον ἐν αἰδοῖς ὕδαρῆ. ἀφροδισίου ἐκ τῆς παροῖσι βίου. ἢ ἐκ τῆς ἀφροδισίου τῆς στυγερῆς θερμότητος, κατὰ τὸν χρόνον πολλῆς, ῥιζοῦσθαι ἀφροδισίου συμβαίνει γίνεσθαι.

β Δια' η' η' μόνος δύο αἰσθησῶν, ἀκρα-
 τῆς λέγειν, οἷον ἀφῆν' καὶ γὰρ ἴσιν; ἢ ἀφ' ἧς
 τὰς ἀπὸ τούτων γενόμεναι ἡδοναὶ κοινὰς εἶναι ἡμῶν
 ἔστιν ἄλλοις ζώοις; ἀτε οὕτω κοινὰ οὐσα, ἀ-
 νιμώταται εἰσι. δι' οὗ καὶ μάλιστα, ἢ * μόναι
 ἐπονειδίσειν. ὥστε τὸν ἄπο τούτων ἡττώ-
 μων φέρων, ἔσται ἀκρατῆ καὶ ἀκόλαστον εἶναι
 φανερὸν, ἀφ' ἧς τὸ ἄπο τῆς χειρείου ἡδονῶν
 ἡττώσασθαι.

γ Διὰ ἡ ἀκρατεῖς λέγειν, καὶ τὰς ἐπι-
 θυμίας μόνον, οὐσης τῆς ἀκρασίας καὶ ἀφῆ-
 πλῆ ὀργῆν; ἢ οὐ ἀκρατῆς μὲν εἶναι, ὁ ἀφῆ-
 τὸν λόγον ἢ ἀφῆτων. ἔσται ἀκρασία, ἢ ἀφῆ-
 τὸν λόγον ἀγωγῆ; εἰσὶ δὲ αἱ μὲν ἐπιθυμίας,
 (ὡς ἐπίπονον εἰπεῖν,) ἀφῆ τὸν λόγον. αἱ δὲ
 ὀργαί, μὲν λόγου, ἢ χῶς κελύσονται τὸν λόγον,
 ἀλλ' ὡς δηλώσονται τὸν ἀφῆτηλατισμόν, ἢ

Quaeritur πῶ * αἰτίας.

δ Διὰ ἡ πῶ μὲν ἐγκρατεῖαν καὶ πῶ
 σωφροσύνην ἔστι τῆς νέων ἔσται πλοισίων μά-
 λιςτα δὲ ζεῖται οἰκονομῶν πῶ δὲ δικαιοσύνην, ἔστι
 τῆς πενήτων; ἢ ὅτι οὐ μάλιστα δεῖται τῆς, εἰ-
 τούτου ἀπέχεται, μᾶλλον θαυμάζοιτ' αὐτὸν, ἢ
 τῆς ἐναλίωτων; ὁ μὲν οὕτω πένης, δι' ἀφῆτας δεῖ-
 ται. ὁ δὲ νέος ἔσται πλούσιος, ἀπολαύσεως.

ε Δια' ἡ ἡτῶν ἀνέχοντα διψῶντες ἢ πει-
 νῶντες; πότερον οὐκ ἀφῆτερον; σημεῖον δὲ
 τῆς ἀφῆτερον, οὐκ ἄφῆ τὸ διψῶντα πεινῶν,
 ἢ πεινῶντα ἀφῆν. τὸ δὲ ἐναλίωτον ἔσται ἡδεῖ, ἀφῆ-
 πῆτερον. ἢ διότι μᾶλλον δεῖται τὸ θερμὸν τῆς
 ὑγροῦ, ἢ τὸ ξηρὸν; ἢ ἀφῆ μὲν; ἢ οὐκ ἀφῆ ἢ ἀφῆ
 ἐπιθυμίας, ποτῆ καὶ ἀφῆς. ἢ δὲ πείνα, ἐνός
 μόνου, ἀφῆς;

ς Δια' ἡ ἡτῶν καρτεροῦ μὲν διψῶντες
 ἢ πεινῶντες; ἢ διότι λυπούμεθα μᾶλλον; ση-
 μεῖον δὲ τῆς λυπῆς, ἢ ἡδονῆς σφοδρότερον. εἰ-
 τα ὁ μὲν διψῶν, δυοῖν ἐναλίωτος, ἀφῆς τε καὶ
 καταψύξεως. (ἀμφω γὰρ ἔσται τὸ πόσον) ὁ δὲ
 πεινῶν, θατέρον μόνον.

Sup. 1.

ζ Δια' ἡ οἱ καὶ πῶ τῆς ἀφῆς ἢ γὰρ πῶς ἡδονῶν,
 οὐκ ἀφῆ ἀφῆ ἀλλοῖσι, ἀκρατεῖς λέ-
 γονται; (οἱ τε γὰρ ἀφῆ τὰ ἀφῆ ἀφῆ ἀφῆ-
 σοι, οἱ τε ἀφῆ τὰ τῆς ἀφῆς ἀφῆ ἀφῆς. τῆς
 δὲ καὶ πῶ ἀφῆ, ἀπ' ἐνάτων μὲν, ἐσται τῆς
 γλωτῆ τὸ ἡδονῶν ἀφῆ ἐνάτων δὲ, ἐσται ἀφῆ ἀφῆ
 δι' οὗ ἀφῆ ἀφῆ ἀφῆ ἀφῆ ἀφῆ ἀφῆ ἀφῆ ἀφῆ ἀφῆ
 οἱ δὲ καὶ πῶ ὁ φῆ καὶ πῶ ἀφῆ, ὁ φῆ ἀφῆ;

A 2 Cur eorum tantummodo sensuum ra-
 tione homines incontinentes vocamus, id
 est, tactus, & gustus? an propter volu-
 ptates, quæ pariter nobis ac cæteris ani-
 mantibus omnibus per hosce sensus ad-
 ministrantur? Quod igitur communes eas
 cum bestiis habemus, spernimus, & so-
 las omnium, aut maximè vicio probro-
 que damus. Itaque hominem eis addictum
 vituperamus, etiam incontinentem atque
 intemperantem appellamus, quoniam à te-
 terrimo voluptatum genere ducatur.

B 3 Cur homines incontinentes, ratione
 tantum cupiditatis dicimus, cum etiam
 in irascendo incontinentia sit? an quia
 incontinens est, qui contra rationem ali-
 quid agit, & incontinentia est assuetudo
 rationi contraria? Sunt autem cupiditates
 ferè omnes contra rationem, iræ verò
 cum ratione, non tamen ita cum ratione
 ut ratio iubeat, sed inuectam contume-
 liam causamve significet.

C 4 Cur continentiam & temperantiam in
 iuuenibus atque diuitibus maximè recen-
 semus: iustitiam verò in pauperibus? an
 quia si quis re abstinet, cuius maximè in-
 diget, laudabilior est, quàm si è contra-
 rio? Pauper igitur facultatibus indiget:
 iuuenis & diues, fruitione.

D 5 Cur minùs sitim quàm famem, tole-
 rare possimus? Vtrum quia sitis res ma-
 gis anxia est? cuius indicium, quòd sua-
 uius sitientes bibimus, quàm esurientes
 comedimus: tristius autem, quòd sua-
 uiori aduersum est. An quia calor, quo
 viuimus, humidum magis quàm siccum,
 desiderat? An quia sitis, rerum duarum
 libido est, potitionis, inquam, & cibi: famem,
 vnus cibi tantummodo est?

E 6 Cur minùs sitim quàm famem patia-
 mur? an quia siti amplius contristamur,
 quàm fame? cuius indicium voluptas fa-
 nè facit, quam inter bibendum capimus
 vehementiorem. Tum etiam qui sitit, res
 duas desiderat, cibum atque refrigeratio-
 nem: isthæc enim ambo potio exhibet.
 At qui esurit, alterius tantum appetens
 est.

F 7 Cur incontinentes eos appellare so-
 lemus, qui voluptate contrectandi aut
 gustandi exuberarunt? Nam qui immo-
 dicè re vtuntur Venerea, & qui luxu
 delectantur ciborum, incontinentes
 vocamus. Ciborum tamen non eadem
 ratio est, sed partim linguam, partim
 gulam sua mouent suauitate. Vnde
 Philoxenus gruis collum à diis immor-
 talibus sibi dari optabat. At verò qui
 in videndo audiendove modum exced-
 dunt, non eodem vocabulo significamus.

An quoniam voluptates sensibus hisce accommodatas, communes cum cæteris animalibus habemus? ergo vt communes spernimus, notamus, solasque omnium, aut maximè probro damus: itaque hominem his deditum reprehendimus, & incontinentem intemperantemque appellamus, quod victus à teterrimo voluptatum genere ducitur. Sed cum sentiendi genera quinque sint, cætera animalia duobus tantum, quæ modò dixi, voluptatem sibi acquirunt, cæteris vel nihil omnino delectantur, vel per accidens ita afficiuntur. Quod enim videt, aut olfacit, tantisper gaudet, quoad gustus tactusque officio fruiscatur. Cum genus id ipsum concupiscendi explevit, illorum quoque suauitas desinit: Vt etiam nobis falsamenti odor, cum indigemus, suavis est: vbi satiati repletique sumus, amplius suavis non est. Rosæ autem odor semper suavis est.

8 Cur minùs risum retinere possimus, cum amicos nostros familiaresque videmus? an volubilius, quod elatius atque suspensius sit? At qui beneuolentia fermè huiusmodi est: ergo meritò tunc ad subridendum mouemur.

Eorum quæ ad iustitiam pertinent, Sectio XXIX. cuius quæstiones XVI.

QVam ob causam cum maior iniuria sit offensa quæ maius in bonum accepta est, honorque maius sit bonum, maior iniuria pecuniæ æstimeretur, quàm honoris: & homines, iniusti potiùs in re pecuniaria esse videantur? an quia multitudini, pecuniæ honori anteponuntur, omnibusque communes maximè habentur: honor autem paucis, raroque vsu contingit?

2 Cur depositum denegare iniquius sit, quàm mutuuum? an quod amico iniuriam facere turpe est? Depositum igitur, qui negat, amico iniuriam facit: nullus enim quicquam deponit, nisi credens confidentisque. At is, cui debetur, amicus non est: non enim mutuat, sed dat, qui amicus est. An quia maior iniuria committitur? Præter damnum enim, fides negligitur: cuius gratia quamuis nil aliud cogat, abstinendum ab iniuria est. Ad hæc, non par pari reddere, vitio datur: hic igitur rem suam credidit, tanquam amico, ille denegat tanquam inimico. At qui mutauit, non dedit vt amico. Item qui deposuit, custodiendi reddendique gratia dedit: qui mutauit, fructus etiam sui gratia dedit: minùs autem ægrè ferimus iacturam, si quæstum emolumentumque nobis petimus, vt piscatores factam iacturam retium, æquo animo ferunt: periculum enim exploratum sibi habebant.

A ἢ ἀλλὰ τὸ τὰς ἀπὸ φύτων γινόμενας ἡδονάς, κρινάς εἶ) ἡμῖν ἔ τοῖς ἄλλοις ζώοις; ἀ τε οὖν οὐσῶν κοινῶν, ἀνιμύσασθαι εἰσι, καὶ μάλιστα, ἢ μόνα ἐκονεῖδισοι. ὥστε τὸν ἑσπὸς τούτων ἡπώλυτον ψύγερτον, ἔ ἀκροτῆ καὶ ἀκρότατον λέγερτον. ἀλλὰ τὸ ἑσπὸς τῆς χειρῶν ἡδονῶν ἡπώλυτον. οὐσῶν δὲ τῆς ἀσθησιῶν πέντε, τὰ τε ἀλλὰ ζῶα * ἀποδύομεθα τῆς περιεργημάτων, ἡδέσθαι. καὶ δὲ τὰς ἀλλὰς, ἢ ὅλως οὐχ ἡδέσθαι, ἢ καὶ συμβεβηκὸς τῶν πάχει. * ὅρα μὲν γὰρ ὅραν. ἢ ἔ ὁσφραϊνό-
B μῆμος, χαίρει ὅτι ἀπολαύει. καὶ ὅταν πληρωθῆ, ὥστε τὰ τῶν αὐτῶν ἡδέα αὐτῶν, ὥστε ὥστε ὥστε ἡμῖν ἢ τῶν παύχου ὁδμῆ, ὅταν ἀδύω ἔχωμεν τὸ φαγεῖν. ὅταν δὲ εἰδέσθαι ὡρμηῖν ἡδέα. ἢ δὲ τῶν ῥόδου, ἀεὶ ἡδέα.

Gaza ἀπὸ δύο μὲν τῶν

Sylb. ὁρῶν μὲν γὰρ, τῶν ὁραῖ ἡδέα;

κ Διὰ τὴν ἡπὸν κατέχοισι τὸν γέλωτα παρόντων τῆς γινόμενον; ἢ ὅταν (φόδρα * ὄρα-
C τῆ μῆμον ἢ τῆ, δὴ κινήτων ὅστιν; * ἢ δὲ δύναια, εἰπεῖν μάλλον γελῶν ὥστε κινεῖ.

κ. ὄρα μῆ-
10
G. ἢ δὲ δύναια ὡς εἰ-
πιῖν τῶν δ-
πι, ὥστε
μάλλον τὸ
γελ. κ. Syl.

Ὅσα περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀδικίας, καὶ.

ΔΙΑ τὴν μείζονος ὄντος ἀδικήματος, εἰς τὸ βλάπτη εἰς τὸ μείζον ἀγαθόν, τῆς δὲ λιμῆς οὐσῶν μείζονος ἀγαθοῦ, ἢ τῆς χρημάτων ἀδικία μάλλον δοκεῖ, καὶ ἀδικοὶ μάλλον εἶ) δοκεῖσι περὶ τὰς χρεῖματα; ἢ δὲ ἐπιαιροῦνται τὰ χρεῖματα μάλλον τῆς τιμῆς, ἔ πᾶσιν ὅστι κρινότατον; ἢ δὲ τιμῆ ὀλίγους, ἔ ὀλίγους συμβαίνει ἢ χρεῖσις αὐτῆς.

β Διὰ τί τὸ ἀδικαταθήκην δεινότερον ἀποφερεῖν, ἢ δαμνέον; ἢ ὅτι αἰσχρὸν ἀδικεῖν φίλον; ὁ μὲν οὖν πλεὺν ἀδικαταθήκην ἀποφεραῖν, φίλον ἀδικεῖ. ὥστε δὲ τὸ ἀδικαταθήκην μὴ πισθῶν. οὐ δὲ τὸ χρεῖος, οὐ φίλος. οὐ γὰρ δαμνείζει, εἰ μὴ ἢ φίλος, ἀλλὰ δίδωσιν. ἢ ὅτι μείζον τὸ ἀδικήμα; περὶ γὰρ τῆς ζημίας, καὶ πλεὺν πίστιν ἀδικαταθήκην. δι' ἡν, εἰ καὶ μηδὲν ἔπερον, δεῖ ἀπέχεσθαι τῶ ἀδικεῖν. ἔπ' ὅ μὴ τοῖς ἴσοις ἀμυνέσθαι, φαῦλον. ὁ μὲν οὖν ἔδωκεν, ὡς φίλος. ὁ δὲ, ἀπεφε-
E ρησεν ὡς ἐχθρὸν. ὁ δὲ δαμνείζων, οὐχ ὡς φίλος ἔδωκεν. ἔπ' τῆ μὲν ἢ δόσις, φυλακῆς καὶ ἀποδοσεως χάριν. τῆ δὲ, καὶ ὠφελείας.

ἢ πον δὲ ἀνακτῶν ἀποβάλλοντες, εἰ
 κέρδος θηρομαθῶν, οἷοι αἰλιεῖς τὰ δελεία πα-
 ροφάνης γὰρ ὁ κίνδυνος. ἐν τῷ ἀκατα-
 ρεῖται μὲν ὡς ἐπιτὸ πολὺ, οἱ ἐπιβουλεύου-
 νοι καὶ ἀτυχοῦντες· δδμεῖζοισι δὲ, οἱ ἐπι-
 ρεῖται. δδμεῖζοισι δὲ ἐστὶ τὸν ἀτυχοῦντα ἢ τὸ
 ἐτυχοῦντα ἀδικεῖν.

γ Διὰ τί ἐνίοις δικαστηρίοις τοῖς ἡμέσι
 μᾶλλον ἢ ταῖς ἀφ' ἡμέρας ψηφισμῶν; ἢ ὅτι
 ἡμέσι μὲν οὐκ ἐστὶ καταψύσασθαι, ἀλλὰ ὅ
 ὄν ἀποφαίνεῖν· ἀφ' ἡμέρας δὲ πολλὰ ψευδεῖς
 ἢ δὴ δὲ κλέψουσιν οὐσα;

δ Διὰ τί ἡ πενία τοῖς χρηστοῖς τῶν
 ἀδύσφοπων μᾶλλον, ἢ τοῖς φάλοισι
 ὅστις; ἢ ἀφ' ὅτι τὸ πρῶτον μισεῖσθαι καὶ
 δδελεῖσθαι, τοῖς τοῖς ἐπιεικεῖς κατα-
 φθῆναι, οἰοῦνται μάλιστα τοῖς ἄλλοις σωτη-
 εῖας τυχεῖν, καὶ ἀφ' αὐτῶν. εἰ δὲ τοῖς πο-
 νηροῖς ἐλθῆ, οὐκ ἀφ' αὐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ δυ-
 νάμει ἀδύς, ἀλλ' ἢ κλέπειν, ἢ ληΐζεσθαι
 ὡς γινόμενων, οὐκ ἀφ' αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν αὐ-
 τοῖς. ἢ ὅτι τοῖς ἐπιεικεῖς εἴσθαι τῶν ἀδύσφοπων
 ἀρίστα ἀφ' αὐτῶν χρεῖσθαι, ἢ ἡκιστα ἀδύσφοπων
 ναὶ τῶν αὐτῶν; καθάπερ οὖν τῶν χρημά-
 των τῶν ἀκαταρτήτων τοῖς ἐπιεικεῖς ἡ-
 γέμεθα, αὐτῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἀφ' αὐτῶν ἀφ' αὐ-
 τῶν. ἢ ὅτι θήλεια οὐσα, ἀπορωτέρα ὅστις.
 ὡς τε τῶν ἐπιεικῶν δεῖται; ἢ ὅτι αὐτῶν κακὸν οὐ-
 σα, τοῖς τὸν κακὸν οὐκ ἀφ' αὐτῶν; εἰ γὰρ τὸ κα-
 κὸν ἐλθῆ, πρῶτα πασιν αὐτῶν οὐσίαν εἶναι.

γρ. χρημα-
 τα. G. πει-
 τὰ ἄλλα ε-
 τὰ χρημα-
 τα.

ε Διὰ τί οὐχ ὁμοίως αἱ ἀδικίαι μείζους
 εἰπὼν, οὐκ ἀφ' αὐτῶν καὶ τὰ ἄλλα; οἷοι ὁ μικρὸν
 εἰπὼν, οὐκ ἀφ' αὐτῶν καὶ τὸ ἀπὸ ῥήτων εἴποι· ἀλλ' ὅ
 ἕνα παροδοῖς, καὶ πόλιν, ὡς περὶ ὁ ὀβολὸν ἀπο-
 ρεῖσθαι, καὶ πάλανρον. ἢ ὅτι ἀπὸ μείζονος
 ἀδικίας ἕνα ἐλάττω ὅστις, δι' ἀδυναμίας;

ς Διὰ τί τῶν ἀκαταρτήτων ἀφ' αὐτῶν ἀποφε-
 ρῆσαι μικρὰ, ἢ πολὺ δδμεῖσθαι μόνον; ἢ ὅτι ὅ
 πλὴν τῶν ἀκαταρτήτων ἀποφερῶν, τὸν ἄπο-
 λαβόντα εἰ αὐτὸν ἐπιεικῆ, δδελεῖσθαι; ἢ
 ὅτι ὁ τῶν, καὶ ὁ κῆνος ποιήσθαι;

ζ Διὰ τί ὁ ἀδύσφοπος μάλιστα παι-
 δεῖας μετέχων, ζώων ἀπορῶν ἀδικώτατον
 ὅστις; ἢ ὅτι πλείους λογισμοῦ κεκοινώνηκε;
 μάλιστα οὖν τῶν ἡδονῶν ἢ τῶν ἀδύσφοπων
 δδελεῖσθαι. τῶν δὲ αὐτῶν ἀδικίας οὐκ
 ἐστὶ.

A Addo etiam quod qui suum deponunt, ho-
 minum vitantes perfidiam, fortunaque la-
 borantes aduersa, plerumque id faciunt:
 qui verò mutuunt, pecuniis abundant, for-
 tunatèque degunt. Iniquius autem est, in-
 iuriam homini infortunato, quàm fortuna-
 to, intulisse.

3 Quam ob rem in foris nonnullis, fami-
 liae potiùs quàm testamenti ratione sen-
 tentiam ferri solitum sit? an propterea
 quod de familia ementiri non licet, sed
 vera fateri necesse est? Testamenta au-
 tem multa iam falsa esse redargui potue-
 runt.

4 Cur paupertas apud homines bonos po-
 tiùs esse, quàm apud prauos, solet? an
 quia ab omnibus odio habetur, atq; expel-
 litur, ad probos perfugit, rata maximè apud
 eos salutem, permanendique locum se
 posse assequi: è contrario, si ad prauos ve-
 nerit, numquam eos fortuna ista fore con-
 tentos, sed vel furta vel latrocinia aditu-
 ros: quibus rebus futurum ut ipsa ampliùs

C apud illos manere nequeat. An quia ho-
 mines probos optimè se vsuros existimat,
 nec sibi petulanter contumeliosèque quip-
 piam facturos? Itaque ut nos pecuniarum
 deposito tutè hominibus bonis credimus,
 sic etiam hæc sibi dispensat, & statuit. An
 libenter se ad viros optimos confert, quia
 foemina est, inopsque proinde & virium &
 consilii, ut eiusmodi hominibus com-
 mendatam se esse magnoperè velit, atque
 desideret? an quia mala est, nunquam se
 malis iungere velit? Nam si ita maluerit,
 omnino malum irremediabile ipsa redde-
 tur.

D 5 Cur non quemadmodum amplifican-
 tur iniuriæ in pecuniis, ita cæteris etiam
 in rebus valeant augeri? Verbi causa, qui
 leue aliquid dixerit, non propterea rem
 quoque reticendam aperiet; neque qui
 vnum prodiderit, vel totam Rempubli-
 cam prodere propterea velit: sicut qui o-
 bolum abstulerit, etiam talentum auferet?
 An quia sunt quæ paucis quidem per impo-
 tentiam, sed voluntate ampliùs iniquè com-
 mittantur?

E 6 Cur depositum etiam paruum denega-
 re turpius est, quàm debitum magnum?
 An qui depositum negat, hominem frau-
 dat, à quo bonus ipse existimatus est? an
 quoniam qui hoc facit, illud etiam facere
 velit?

7 Cur homo, qui aded eruditione
 præditus est, animantium omnium in-
 iustissimus sit? an quia ingenio congita-
 tionèque plurimum valet? Voluptates igi-
 tur & felicitatem rimatur maximè, atque
 perperasat, quæ nisi cum iniuria nemo asse-
 qui potest.

8 Cur diuitiæ magna ex parte ab hominibus prauis potius quam bonis, habeantur? an quia Fortuna cæca est, discernere sibi atque feligere quod melius, non potest?

9 Cur iustius habitum est hominibus vita fundis opem ferre, quam viuis? an quia viui præsidio esse possunt, illi defuncti nihil præterea possunt?

10 Quam ob causam qui moram cum homine sano traxerit, nihilo reddi integriore corpore possit: neque qui cum robustiori aut pulchriori versatur, quicquam in eiusmodi habitus proficiat: iusto autem, & temperato, & bono, qui se iunxerit, melior in his ipsis bonis animi euadet? an quoniam bona corporis animo imitari non possumus, bona animi possumus: est autem quisque bonus virtute animi, sanus virtute corporis? Assuescit igitur exemplo melioris, rectè modò lætari, modò contristari: quod is assuescere nequit, qui cum sano est: haud enim quisquam sanus in eo est, vt lætetur, quibus rebus lætandum; tristetur, quibus tristandum sit: nihil enim ex his sanitatem creare potest.

11 Cur mulierem interfecisse iniquius sit, quam virum? quamquam naturæ ratione, mas fœmina præstantior est? an quia mulier imbecillior est, minusque proinde facere iniuriã potest? Item eniti aduersus id quod longè infirmius est, nihil virile, imò stolidum atque iniquissimum est.

12 Quam ob causam reo dexter apud iudicem locus datur? an vt ratio compensandi habeatur? Cum igitur res faciat accusatorem superiorem reo, status conceditur melior, vt se aduersario possit æquare. Tum etiam reus magna ex parte cauere consuevit; quod melius facere ita possit, si locum dextrum obtineat.

13 Cur si suffragia pari numero accusatori & reo fuerint, reum vincere sancitum est? an quia cum agitur causa, tunc primùm ea audit reus, atque respondere testesque adhibere debet, aut aliquid facere aliud, vnde sibi præsidium eruere possit? facile autem nemini est diuinare, quæ sibi præmolenda præparandaque sint, vt testes, aut aliquam fidem aliam, qua se innocentem ostendere valeat. At verò accusator, & antè quam in iudicium vocet, rem disponere atque statuere potest, prout sibi libitum est, & cum iam accersiuert, fictis veribus quibusdam similibus agere: quibus rebus, cum legum author minui partes rei videret, fauendum censuit ei quoties sententia iudicum pares inter se fiant. Quinetiam hoc in iis maximè intelligere licet, quos metus terruerit. Multa enim ibi prætermittunt, quæ vel dictu vel factu sibi necessaria statuerunt.

A η Διά τί ο πλοῦτος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, πλεονέχῃ τοῖς φάσιν (μᾶλλον) ἢ τοῖς ὀπείκασιν ὅστις; ἢ διότι τυφλὸς ὢν πλεὺν ἀφαιροῖται, ἢ διὸ ἀπαιτῆται κρῖνειν ὅσδε ἀφαιροῦναι ὁ βέλτιον;

γρ. βέλτιον.

θ Διά τί δικαιοτέρων εἶνευ νόμισται, τοῖς τετελευτηκόσιν, ἢ τοῖς ζῶσιν ἐπαμύνειν; ἢ ὅτι οἱ μὲν ζῶντες, διώκοντ' αὐτὰς [αὐτοῖς] ἐπιτρέψασαι. ὁ δὲ τετελευτηκῶς, οὐκ εἶναι;

Sup7. 4.

ι Διά τί ὑγιαινοῦντες μὲν ὁ στυγίων ὁσδὲν ὑγιέστερος γίνεσθαι, ὁσδὲ ἰσχυρῶ ἢ καλῶ, εἰς τὰς ἐξέσεις ὀπιδίδωσιν οὐθέν. δικαιοτέρων δὲ, καὶ φρονιμῶν, καὶ ἀγαθῶν; ἢ διότι τὰ μὲν, ἀμύνηται, τὰ δὲ, μίμηται τῇ ψυχῇ; ἀγαθὸς δὲ, τῇ ψυχῇ ὑγιής δὲ, τὰς σωματικὰς ἐπιτρέψασαι οὐ χωρῆσαι ὀρθῶς ἀφαιροῦναι. ὁ δὲ ὑγιεῖστων, οὐκ εἶναι. οὐ γὰρ ἐν τῷ ἰσχυρῶ ἢ μὴ, ὁ ὑγιής. οὐθέν τούτων γὰρ ποιεῖ ὑγιέσαι.

G. ἢ κριτ. τια τια.

ια Διά τί δεινότερον γυναικὰ ἀποκτεῖναι, ἢ ἀνδρα. καίτοι βέλτιον ὁ ἀρρῶν τῷ θήλειω φύσει; ἢ διότι ἀσθενέστερον; ὡς τε ὀλέθω ἀδικεῖ; ἢ ὅτι οὐ τεταρταῖον τὸ ἰσχυρῶ εἶναι πλεονέχῃ;

ιβ Διά τί ποτε φρονιμῶν ἐν τῷ δικαιοτέρῳ πλεονέχῃ πλεὺν δόξιας εἶναι διδόναι; ἢ διότι ἐπιμνηστικῶν βούλωνται; πλεονεκτοῦντες οὐκ ὀλιγωροῦντες, πλεὺν εἶναι τὰς φρονιμῶν διδόναι. εἶθι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ φρονιμῶντες πλεονέχῃ φρονιμῶνται. ὅτι δόξια δὲ ἐν φρονιμῶν γίνεσθαι, ἐὰν ὁ φρονιμῶν ἐχῇ πλεὺν ἐν δόξιας εἶναι.

ιγ Διά τί ποτε ὅταν καὶ τὰς φρονιμῶν ἐπιμνηστικῶν φαίνωνται ψῆφοι ἴσασαι, ὁ φρονιμῶν νικῆ; ἢ ὅτι ὁ μὲν φρονιμῶν, ἐν τῷ ἀγῶνι μόνον ἀκίκοεν αὐτῶν, πλεὺν αὐτῶν ἀπηρεῖσθαι, ἢ τοῖς μῆτρων πλεονέχῃ πλεὺν τὰ κατηγορημῶνα ἔχεισθαι, εἶθι μέλλουσιν ὀφελιμῶσαι; οὐ γὰρ δὲ ὁ μῆτρων εἶναι ὡς διὰ αὐτῶν πλεονέχῃ εἶναι ἢ μῆτρων ἢ ἄλλο τεκμήριον, ὅτι οὐθέν ἀδικεῖ. ὁ δὲ διώκοντι ὅστις ὅπως βούλεται, καὶ πλεὺν τῶν δίκων κλητεύσασθαι, εἰσῆσασθαι τὸ πρῶτον. καὶ ἤδη κλητεύσασθαι, πλεονέχῃ οὐ βούλεται πιθανόν, κατηγορεῖν αὐτῶν. ὅταν δὲ κατὰ πρῶτον τῶν ἐλαττοῦ μόνον ὁ νομοθέτης τὸν φρονιμῶντα, πλεονέχῃ τῷ φρονιμῶντι, ὁ, πᾶσι οἱ δικαιοτέρῳ ἀμφιδόξῃσασιν. ἀλλὰ μὲν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἰδῆσι. ἐν γὰρ τοῖς φόβοις ὄντες, πολλὰ πλεονέχῃ μῆτρων οὐκ ἀδικεῖ ἔδῃ εἶπειν ἢ πλεονέχῃ.

G. ἢ ἀμεινός ἐχέσαι ὅταν μίμηται ὀφελιμῶσαι; γρ. μαιμῶσαι

οἱ δὲ φεύγοντες, ἀεὶ ἐν μείζονσι κινδύοις ὡς ὅτι τὸ πολὺ τυγχάνουσιν ὄντες. ὡς τ' εἰ
 πωδολιμπόμοισιν ὡν δεῖ αὐτοῖς, εἴ πορ' ὄξισ-
 σουῶσαι τοῖς διχασίαις, δῆλον ὅτι εἰ μὴ πρε-
 λίμπτον, ἐκράτω αἰ. ἔτι δὲ ἕκαστος ἡμῶν
 μᾶλλον ἀπὸ πωδολιμπόμοισιν τῆς μὴ ἀδικουῦτος ἀ-
 ποψηφισαοθαι ὡς ἀδικεῖ, ἢ τῆς ἀδικουῦ-
 τος καταψηφισαοθαι ὡς ἀδικεῖ. οἷς εἰ πῆς
 φεύγει δουλείας, ἢ ἀπὸ ἀνδροφονίας. πύτων γὰρ
 ἕκαστος ὄντων, ἀκατηγρεῖ αὐτῶν, μᾶλλον
 ἀπὸ ἀποψηφισαοθαι ἐλώμθα, ἢ μὴ ὄντων
 καταψηφισαοθαι. ἐστὶ γὰρ, ὅτ' ἄν τις ἀμφι-
 δοξῆ, τὰ ἐλάττω τῶν ἀμῶντημάτων αἰρετέον.
 δῆλον γὰρ καὶ τὸ, τῆς δουλείου, ὡς ἐλβύθερος ἔστι,
 καταγνώσαι· πολὺ δὲ δεινότερον, ὅτ' ἄν τις
 τῆς ἐλβύθερου ὡς δουλοῦ καταψηφισαοθαι. ἔτι
 δὲ, ἐὰν ὁ μὲν, τύχη ἐγκαλῶν, ὁ δὲ ἀμφισ-
 βητῶν ἕως ὅπου οἰῶν, ὅτι οὐδὲν οἰόμθα δεῖν
 ἀποδουῶσαι τὰ ἐγκαλῶντι, ἀλλὰ νέμεσθαι
 τὸν * κεκτομῶν, ἕως ἀπὸ κριτῆ. τὸν αὐτὸν δὲ
 ἕως πον καὶ ὅτι τῶν πλειόνων, ὅτ' ἄν ἰσαίη τὸ
 πλῆθος, τῶν τε φασχόντων ἀδικεῖν καὶ τῶν μὴ
 ὁμολογουμένων. ὡς πορ' ὅτε δὲ δεχθῆς ὁ μὲν
 ἐνεκάλει, ὁ δὲ ἀπρηνεῖτο, ὅτι οὐδὲν οἰόμθα δεῖν τὸν
 νομοθέτην πωροσπῆναι τὰ ἐγκαλῶντι, ἀλ-
 λά τὸν φεύγοντα κύριον εἶναι, ἕως ἀπὸ ἕως ο-
 χλῶν ἵνα ἔχη ὁ ἀδικῶν. ὁμοίως δὲ καὶ ὅτι τῶν
 κριτῶν, ὅτι οὐδὲν οἰόμθα ἕως οχλῶν ἰσαοθαι-
 σῶν τῶν ἡφῶν, καὶ χῶρον εἶασιν ὁ νομοθέ-
 τῆς ἔχειν. ἔτι δὲ τῶν μὲν ἀξιολόγων ἀμῶν-
 τημάτων, μεγάλα καὶ ἀκατάσφης εἰσίν. ὡς
 τε ἀδίκως [μὲν] καταψηφισαοθαι ἕως μὴ
 γουοῖν, ὅτι εἰσιν ἐπὸ μορθοῦσθαι καὶ ἕως ἕως
 βόντας ἀπολύσασιν δὲ πωρ' τὸ πωροσπῆν, εἰ
 μὲν οὐτως βύραβως, ὡς τε μὴ ἔτι ἕως ποτὲ ἀ-
 μῶντιν, ἢ ἀπὸ τὸ μέγα ἡμῶντηκότες οἱ κριταὶ
 εἰσθῶν, τοιοῦτον ἀπὸ πορ' ἀπολύσασιν θα-
 ναίου; εἰ δὲ ἐπὶ δὲ ἕως ἕως ἀμῶντιν, δι' ἀμ-
 φότερα ἀπὸ αὐτὸν νῦν κατὰ τῶν ἀξιοῖ. ἢ ἔτι
 ἀδικωτέρου μὲν ἔστιν ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀδικεῖν, ἀ-
 ἢ ἢ ἢ εἰκόσ ὅτι ἀδίκως ἐγκαλεῖσθαι; τὸ μὲν
 γὰρ ἀδικεῖν, καὶ δι' ὄργῶν ἕως ἀπὸ φόβου, ἕως δι'
 ὅτι θυμίας, ἕως δι' ἄλλα πολλὰ γὰρ, καὶ οὐ
 μόνον ἐκ πωρονοίας· τὸ δὲ ἀδίκως ἐγκαλεῖν,
 ὡς ὅτι τὸ πολὺ ἐκ πωρονοίας ἔστιν. ὡς τε ἐπὶ
 ἵσασιν ἡφῶν γερῶνας, * τὸ δὲ ἀδίκως ἕως ἐγκα-
 λῶντα ἐγκαλεῖν, καὶ τὸν φεύγοντα ἀδικεῖν,
 φαύλου κριτῆτος τῆς ἀδίκως ἐγκαλῶντος, τὸ
 νικῶν τὸ φεύγοντα ὁ νομοθέτης ἀπένεικε. ἐπὶ δὲ
 ἕως αὐτοῖς οὐτως ἕως οχλῶν πωροσπῆν, ἕως

A Atqui reus periculo semper ferē vitur
 grauiori, vt amplius metuat: ergo si ea
 prætmittere cogitur, quibus possit suam
 augere defensionem, dubium nullum
 est quin nisi prætmitteret, vincere ad-
 uersarium posset: quando illis præt-
 missis, potuit tamen sui iuris præsidio
 æquiparare. Ad hæc nostrum vnusquis-
 que nocentem potius velit liberare, quàm
 innocentem condemnare. Vt si de as-
 fertione libertatis, aut homicidii agi-
 tur, reum liberare potius velimus no-
 centem, quàm condemnare innocen-
 tem. Cùm enim quis ambigit, erro-
 rem suscipere debet leuiorem. Nam etsi
 iniquum etiam est liberum asseruisse, qui
 seruus est; longè tamen iniquius, ser-
 uum sanxisse, qui liber est. Item,
 quemadmodum si Q. inuehit crimen,
 C. litigat, non protinus rem crimi-
 nanti restituendam censemus, sed pos-
 sidenti tenendam vsquequo iudicatum
 sit: ita etiam de pluribus par esse pu-
 tamus, cùm scilicet iudicium asseren-
 tium iniuriam, & negantium, parem
 numerum esse constat. Vt enim in prin-
 cipio cùm alter criminatur, alter
 inficias it, legum autorem non crimi-
 nanti fauere, sed reum iubere domi-
 num rei esse tantisper debere, dum
 accusator superet, oportere existima-
 mus: itidem cùm pari suffragiorum
 iudicatur examine, reum suorum com-
 potem esse censemus, cùm sententiis
 paribus nihil exuperantiæ legum aucto-
 ratori reliquerit. Magnis item de-
 lictis magna supplicia statuta sunt. Ita-
 que si iudices iniusta sententia hominem
 capite damnarint, post vt suum erro-
 rem emendare queant, nullam temporis
 facultatem nanciscentur: sed si minùs
 integrè liberarint, si hoc ita cautè ta-
 réque fecerint, vt nihil præterea de-
 linquere ille vellet, quid, quæso, er-
 rauerint iudices, quòd hominem vs-
 que eò emendatum liberarint? Sed si
 posthac etiam delictum idem commise-
 rit, morte tum vtriusque delicti
 causa mulctandum lex præcepit. Item
 hominis est profectò iniquioris ea com-
 mittere, quæ crimini assignari inique mi-
 nùs consentaneum est. Iniuria enim per
 iram, per metum, per libidinem, vel per
 multas alias huiusmodi causas aduehi po-
 test, non tantummodo ex consulto: cri-
 men autem ex consulto magna ex parte
 iniustè obiicitur: quemobrem cùm senten-
 tiæ accusatorem iniustè agere, pariter &
 reum deliquisse affirmant, improbusque
 habitus sit, qui iniustè accusat, victoriam
 iure optimo, reo impertit. Item, nos etiam
 ipsi nostris cum familiaribus ita agimus,

29. κικρι-
εἶπον

caz pau-
ld aliter.

ut cum eos deliquisse aliquid suspicamur, & tamen nihil certi habemus, sed pariter culpa vacare existimamus, non protinus ad plectendum veniamus: atque si nihilo rem amplius percensere possimus, culpa eos omnino absolvimus. Item grauiorem is facit iniuriam, qui ex consulto quam qui non ex consulto iniuriatur. Atqui planus, atque calumniarius, semper ex consulto lacescit: qui autem iniuste aliquid fecit, aut per necessitatem, aut per imprudentiam, aut pro ut aliter fors tulerit, delinquit: cumque pares sententiae sint, accusator iam ex consulto iniuriam facere dimidio iudicatur sententiarum: reum autem facere quidem iniuriam reliquo sententiarum dimidio asseritur, sed facere tamen ex consulto non constat: ergo cum grauiorem accusator quam reus, facere iniuriam iudicatur, merito legum author eum vincere censuit, qui iniuriam fecit leuiorem. Addo etiam, quod semper iniustior est qui se latere non putat, & tamen facit iniuriam, quam qui se latere posse existimat. At qui iniuste crimen cuiquam obiicit, cum quidem ipsum, quem suis vexat calumniis, haud vnquam latere se posse arbitratur. Caeteri, qui iniuriam faciunt, latere sese plerique omnes eum existimant, in quem iniuriam animaduertentur: ergo iudicari iniustiores accusatores debent, quam rei.

14 Quam ob causam qui ex balneis furatus est, aut ex palaestra, aut ex foro, aut aliquo eiusmodi loco, morte mulctatur: qui autem ex domo priuata, furti pretium duplum exoluit? an quia in domibus rem custodire melius possumus: nam & paries firmus & clauis est, & familiaribus res domesticae curae omnibus sunt, ut tuto seruentur? At in balneis caeterisque publicis locis facilis cuique facinoris perpetratio est: nihil enim ad custodiam satis, qui sua posuerit, habet praeter oculos. Itaque facultas datur furandi, etiam si aspectum paulisper diuerterit. Quamobrem legum author ratus sua ipsos custodire satis non posse, legem adhibuit minitantem acerrime, vitam futuram nemini, qui furtum publicis locis commiserit. Item in domo penes dominum ipsum est, quem velit recipere, & cui minus credat, cauere. At ei, qui in balneis quicquam posuit, prohibere neminem licet, nec ingredi, nec ingressum vestre suam ibi deponere, vnde surrepturus sit,

A ὥστε ὅταν ὑποπιβώσω μὲν ἢ αὐτοὶ ἢ ἡμῶν-
 τηκεία, καὶ μηδὲν ἀκριβὲς ἔχωμεν, ἀλλ' ὁ-
 μος αὐτοὶ ὑπολαμβάνωμεν πεπραχέναι,
 οὐκ ὀρθὸς ἐπὶ τὸ κολλάζειν ἐρχόμεθα. καὶ ἐὰν
 μητὲν μάλλον διωκόμεθα δεξέσασθαι, ἀφίε-
 μεν ταύτης τῆς αἰτίας. ἐν μίζω μὲν ἀδικεῖ
 ὁ ἐκ παρονοίας ἀδικῶν, ἢ ὁ μὴ ἐκ παρονοίας.
 ὁ μὲν δὲ συκοφαντῆρ' αἰεὶ ἐκ παρονοίας ἀδι-
 κεῖ. ὁ δὲ ἕτερον τι ἀδικῶν, ταὶ μὲν, διὰ
 B ἀνάγκην ταὶ δὲ, δι' ἀγνοίαν. τὰ δὲ, ὅπως ἐ-
 τυχεὶν ἀδικεῖν αὐτῷ συμπίπτει. ὅταν δὲ ἴσῃ
 γίνωσκαι αἱ ψῆφοι, ὁ μὲν διώκων, κέχρηται
 ὑπὸ τῆς ἡμίσεως ἐκ παρονοίας ἀδικεῖ. ὁ δὲ
 φεύγων, ὑπὸ τῆς λοιπῆς αὐτὸ ἀδικεῖν μὲν, ὁ
 μὲν ἴσῃ ἐκ παρονοίας. ὥστε ἐπεὶ ἀδι-
 κεῖν μίζω κέχρηται ὁ διώκων τῷ φεύγοντι,
 εὐχότως ὁ νομοθέτης νικῶν ἔκρινε τὸν τὰ ἐ-
 λάττω ἀδικουῦντα. ἐπὶ δὲ αἰεὶ μὲν ἀδικώτε-
 ρός ἐστιν, ὁ μὴ οἰόμενος λαθάνειν ὃν ἀδικεῖ;
 C ἢ ὁ μὴ ἀδικῶν, ἢ ὁ οἰόμενος λαθάνειν. ὁ
 μὲν γὰρ ἀδικῶν ἑνὶ ἐγκλάδι, οὐκ οἶέσθαι
 λαθάνειν τῶν ὃν συκοφαντεῖ. οἱ δὲ ἄλ-
 λό ἢ ἀδικουῦντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἰόμενοι
 λαθάνειν ὃν ἀδικούσιν, ἐπιχειροῦσιν ἀδικῶν.
 ὥστε ἀδικώτεροι κρίνουντο αὐτοὶ οἱ διώκοντες, ἢ
 οἱ φεύγοντες.

15 Διὰ ἢ ποτε, εἰ μὲν ἢ ἐκ βαλα-
 νείου κλέψῃ, ἢ ἐκ παλαίστρας, ἢ ὅξ ἀγο-
 ρῆς, ἢ τῆς ποιούτων πνός, θανάτῳ ζημιού-
 νται. εἰ δὲ ἢ οἰκίας, διπλοῦ τῆς αξίας
 τῷ κλέμματος ἀποτίθει; ἢ ὅτι ἐν μὲν οἰ-
 κίαις, φυλάξαι ὅπως οὐκ ἔστι; ἢ γὰρ ὁ τοῖχος
 ἰσχυρός, ἢ κλεις ἔστι, ἢ οἰκέταις ἐν τῇ οἰ-
 κίᾳ πάνσιν ἐπιμελὲς ἔστι, ὅπως σάξῃσθαι ταῖς
 ἐνόντα. ἐν δὲ ταῖς βαλανεῖαι, ἢ ἐν τοῖς
 οὐτω κοινοῖς οὐσιν ὡς τῷ βαλανεῖον, ῥα-
 δὲν ταῖς βουλομένων κακουργεῖν. οὐδὲν γὰρ
 E ἰσχυρὸν ἔχουσι πρὸς τὴν φυλακὴν οἱ ἡγνῶ-
 ντες, ἀλλ' ἢ τὸ αὐτῶν ὄμμα. ὥστε αὐτὸ μόνου
 τῆς ἀφελείης, ἐπὶ τῷ κλέπτοντι ἢ δὴ γὰρ.
 δὲ ὁ νομοθέτης οἱ ἰσχυροὺς ὄντας ἡγνοῦμενος
 εἰς φυλάκας, τὸν νόμον αὐτοῖς ἐπέθηκεν ἀπει-
 λουῦντα (φοδράς, ὡς οὐ βιωσομένων εἰ μὴ τι
 σφετερίζονται τῆς ἀλλοτρίων. ἐὰν δὲ, εἰς μὲν
 πρὸ οἰκίας ἐπὶ ταῖς κεκτημένων ἔστι ὃν πῖνα
 αὐτοῖς βούλησθαι εἰσεδέχεσθαι, καὶ ὡ μὴ πιεῦσθαι

* εἰσφέρεισθαι. τὰ δὲ ὡ ταῖς βαλανεῖαι θε-
 κόντι εἰσφ.
 μὲν πῖ, οὐκ ἔξεστι οἰθένα κωλύσαι, . . .
 οὔτε εἰσεύνα, οὔτε εἰσελθόντα, μὴ τὰ κλέ-
 πῆν τὸ αὐτῷ ἰματίον ἵεσθαι, ἀποδιδόντα αὐ-

ἀλλ' ὡς οὐ βούλεται, ἐν δὲ αὐτῶν ἢ τε τῶ κλέ-
 πτου ἐσθίης, καὶ ἢ τῶ μέλλοντος ἀπολιώμαι,
 αἶα μεμιγμέναι κεῖνται. δὲ ὁ νομοθέτης, παρ
 μὲν ἐκόντι εἰς δόξα μὲν τὸν κλέπτην, καὶ αὐτῶ
 ἢ μὲν τῆ καὶ, οὐ λίαν μεγάλας τιμωρίας βε-
 βοήθηκε. τῆς δὲ δὲ ἀνάγκης κοινωνοῦσι τῆς
 εἰς τὸ βαλανθρον εἰσόδου καὶ τῆς ἀναμίξεως,
 μεγάλας τιμωρίας φανερός ἐστὶ κατὰ τῆς
 κλέπτοισι. ἐν δὲ, οἱ μὲν ἐν τοῖς οὕτω κοι-
 νοῖς οὐσι δὲ βουλομένη εἰσέναι κλέπτοιτες, B
 καταφαρῆς ἀπασὶ γίνονται ὅτι φαρεργί εἰσιν
 ὡστε περὶ γυμνασίου, ἐσθὲ καρπιομοδ' ἐπι-
 χᾶειν ἔπεικῆς εἰ δὲ δοκῆν βούλονται. ὡς
 μάτην αὐτοῖς ὄν, πρὸς τῆς γόντας πλάττε-
 σθαι ὅτι ἔπεικῆς εἰσι. καταφαρῆς οὕτω ἡδη
 ποιεργὶ ἀφ' τελευτῆσι ὄντες. οἱ δὲ εἰ μόνον
 φαρεργὶ γυμνασίου, πρὸς τῆς ἄλλοις ἐπιχᾶ-
 ρδοσι πείθειν, ἀπολιώματις ἢ, ὅπως μὴ κα-
 ταφαρῆς αὐτοῖς ποιήσῃ. δὲ οὐ πρὸς τῆς αὐ-
 εἰσιν ποιεργὶ ἀφ' τελευτῆσι. αὐτῶ ὡν ὁ νομοθέ-
 τῆς ἐλάττω αὐτοῖς τῶ ἐπιζήμια ἐποίησεν. ἐπι-
 δὲ, τῶ ἀμύρῳ μάλιστα ἀιχμῶοισι τῆς πό-
 λιν, αἱ ἐν τοῖς κοινοτάτοις, συλλογῆσι τῆ καὶ
 στυόδοις, γυμνασίου. ὡς πρὸ καὶ τῆς μὲν φέ-
 ροισι πολὺ μάλιστα αἱ ἐν τῶ κρινῶ βίταξία.
 καταφαρῆς γὰ μάλιστα ἀφ' τῶ ποιούτων, ἐαυ-
 τοῖς ἐ τοῖς ἄλλοις συμβαίνει οὕτω οὐ μόνον ἰδίᾳ
 τὸν ἀπολιώματι βλαπῆσθαι ἐκ τῶ ποιούτων
 τῆς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τῆς πόλιν λαοδορίας
 γίνεσθαι. δὲ καὶ τὸν κλέπτην τῆς μείζοσι
 ζημίας ἐκόλασε, τῶ δὲ οἰκίας * ἵνός ἀφε-
 λωμένων. ἐπι δὲ, καὶ ὁ δὲ οἰκίας ἵνός ἀπολι-
 σας, ἐν τῶ ποιούτων ἔπῳ τυγχάνει ὄν, ὅθεν
 ῥάδρον μὴτε παθόντα, μὴτε χλδασθέντα ὑ-
 πό πινῶν, οἴχοι ὄντα τὸ ἀτύχημα φέρειν. *
 πᾶ δὲ, ἐκ ἐπι, ὅτι ἢ ἀποχῶρησις ἐργῶδης
 γεγυμνωμένη. πρὸς δὲ χλδασθέντα ὑ-
 πό πινῶν ὑπαρχῆ τοῖς πολλοῖς. ὁ πολὺ δει-
 χερῆς ἐστὶ τῆς ἀπωλείας. δὲ ἐ ὁ νομοθέ-
 τῆς μείζοσι αὐτοῖς ζημίας ἐπέγραψεν. ἐν δὲ
 πρὸς πλησία τοῖς τοῖς πολλοῖς φαινόνται νομο-
 θετηκότες. οἱ δὲ ἐαὶ μὲν ἵς ἀρχόντα κα-
 κῶς εἶπη, μεγάλα τῶ ἐπιζήμια. ἐαὶ δὲ ἵς
 ἰδιώτην, οὐθέν. καὶ καλῶς. οἴεται γὰ τότε οὐ
 μόνον εἰς τὸν ἀρχόντα δὲ ἀμύρ τῶ τὸν κακη-
 γροῦντα, ἀλλὰ καὶ εἰς τῆς πόλιν ὑβείζην.
 τὸν αὐτὸν δὲ τῶ τῶ ἐν τῶ λιμῶν κλέπτον-
 τα, ὁ μόνον τὸν ἰδιώτην βλαπῆν, ἀλλὰ ἐ τῆς
 πόλιν ἀσχυρῆν. ὁμοίως ἢ ἐ ἐν τοῖς ἀλλοῖς, οὐ
 κοινῆ που στυερχόμενα.

A sed prout libitum est, eodem in loco
 surrepturi & amissuri amacula promiscuè
 iacent. Quapropter legum author ho-
 minis rebus, qui sua sponte furem suam
 in domum exceperit, sibi que errauerit,
 non magnis admodum suppliciis censuit
 consulendum: iis verò, qui communem
 balnearum aditum conversationemque
 habeant, necesse est, supplicium furti
 grauiissimum praesidio statuit. Item, qui
 locis, quorum aditus omnibus patet, fur-
 tum committunt, omnibus patent eo
 animo esse, ut & vitæ seruati, ne sui
 quidem commodi gratia probi esse vn-
 quam videri velint, utpote qui frustra se
 probos apud eos ementiantur, qui rem
 norunt. Iam ergo palàm suam nequi-
 tiam prauitatemque exercere incipient.
 At qui vni tantùm palàm fuerint, dissua-
 dere vel pecunia, vel re aliqua conan-
 tur, ne facinus patefaciat: quocirca non
 tota vita hi prauī perseuerent. Itaque
 legum conditor damna his leniora præ-
 scripsit. Item ea potissimum delicta de-
 decus Reipublicæ afferunt quæ in con-
 uentibus collegiisque publicis commit-
 tuntur, ut è contratio honorem com-
 parant summum ea maximè quæ in-
 tegrè publicè aguntur. Ita enim fit ut
 ciues & sibi & cæteris conspicui sint vir-
 tutem præ se ferre & colere. Atqui e-
 iusmodi furtis, non solum priuatim,
 qui suum amisit, detrimento afficitur,
 verùm etiam tota Respublica conuictis la-
 cessitur & maledictis. Igitur damnis
 meritò grauioribus is punitur, qui lo-
 cis publicis, quàm qui priuatis in ædibus
 furtum egit. Item qui ex domo priua-
 ta rem suam amiserit, sine vlla contu-
 meliosa affectione domi manens, suum
 perferat casum. At qui in balneis, aut
 alio id genus loco amiserit, ægrè inde
 nudi discedunt, & plerique omnes ir-
 ridentur: quod longè molestius quàm
 rei iactura est. Qua de causa legumila-
 tor damna his statuit grauiora. Quin-
 etiam alia complura simili ratione le-
 ges præcipiunt, cum qui homini ma-
 gistratu prædito maledixerit, grauius
 mulctari: qui priuato, nullo affici de-
 trimento, & rectè quidem; sic enim
 non tantùm in magistratum deliquisse,
 qui maledixit, iudicatur, sed in Rem-
 publicam etiam contumeliosè egisse.
 Pari sanè ratione, & qui in portu fura-
 tus est, non solum priuatim ostendisse,
 verùm etiam Reipubl. dedecus aduexisse
 putatur. Hæc eadem vel in cæteris red-
 denda ratio est, vbi aliquis sit publicus
 conuentus, & compitum.

γρ. π. α. ρ.
 π. π. δ. ε. η.
 π. ἀποχ.
 ε. ρ.

ἐν τῶ ποιούτων ἰδιώτην βλαπῆν, ἀλλὰ ἐ τῆς πόλιν ἀσχυρῆν. ὁμοίως ἢ ἐ ἐν τοῖς ἀλλοῖς, οὐ κοινῆ που στυερχόμενα.

15 Cur si iudicum sententiæ pares ad-
uersariis fiant, reum vincere solitum est?
An quòd reus nullo ab aduersario detri-
mento affectus sit, sed suffragiis paribus
victor euaserit?

16 Cur super furto damnum capitale
statutum est: super contumelia, quæ gra-
uior iactura est, æstimatur quid pati suo
corpore, aut quantum soluere debeat,
qui deliquerit? An propterea, quòd
agere contumeliosè, humana quæ-
dam affectio est, omnesque homines
plus minusve eius participes sumus: at
furari nulla necessitate humana cogi-
mur? Adde quòd qui furtum commise-
rit, idem agere quoque maluerit contu-
meliosè.

A 16 Δια' τί ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐὰν ἴσῳ
ἡμῶνται ψῆφοι τοῖς ἀνιδίκοις, ὁ φθύγων νι-
κᾷ; ἢ ὁπὸ φθύγων ὑπὸ τῆς δίκης οὐδὲν
πέπονθεν, ἀλλ' ἐν τοῖς ἴσοις αὐτῶν ἤδη ἐμελ-
λε νικᾷ;

15 Δια' τί ὅτι μὲν * κλοπῆ, θάνατος ἢ κ. κλοπῆ;
ζημία. ὅτι δὲ ὑβρεῖ, μαίζονι οὐσὴ ἀδι-
κία, ἡμῶσις ἢ χρὴ παθεῖν, ἢ ἀπολίσει, ἢ
δρῶν τὸ μὲν ὑβρίζειν, ἀδελφῶν ὅτι πα-
θος, ἢ πάντες πλέον ἢ ἔρατον αὐτῶν μο-
τέχοισι. τὸ δὲ κλέπειν, οὐ τῆς ἀναγκῆς,
ἢ ὅτι ὁ κλέπειν ὅτι χερῶν, ἢ ὑβρίζειν ἀδ-
ελφῶν,

*Eorum quæ ad prudentiam & mentem & sa-
pientiam pertinent, Sectio xxx.
cuius quæstiones XIII.*

Ὅσα περὶ φρόνησιν καὶ νοῦν ἔσ-
φίαι. λ'.

Cur homines, qui ingenio claruerunt,
vel in studiis philosophiæ, vel in
Republica administranda, vel in carmi-
ne pangendo, vel in artibus exercendis,
melancholicos omnes fuisse videamus? &
alios ita, vt etiam vitiis atræ bilis infe-
starentur, ceu inter heroes de Hercule
fertur? hic enim ea ipsa fuisse natura pu-
tatur; & morbum comitalem sacrum ab
illo, & Herculeum prisca nominauere.
Puerorum quoque motio mentis idem
hoc explicat, & eruptio vlcerum, quæ
mortem interdum antecedit. Id enim
plerisque atra bile consistit. Et Ly-
sandro Lacedæmonio proximè ante obi-
tum genus id vlcerum emerfit. Adde
Aiacem, & Bellerophontem, quorum
alter penitus ad insaniam prorupit, alter
loca persequebatur deserta. Vnde illud
Homeri:

ΔΙΑ ΤΙ ΠΑΝΤΕΣ ὅσοι περὶ τὴν γεννά-
σιν ἀνδρες, ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ
πολιτικῶν, ἢ ποιήσιν, ἢ τέχνας, φαίνονται
μεγαυχολικοὶ ὄντες. ἢ οἱ μὲν οὕτως, ὥς-
τε ἔλαμβανέσθαι τοῖς ἀπὸ [μελαίνης]
χολῆς ἀρρώσθημασιν; οἷον λέγεται τῆς τε ἡρωϊ-
κῆς καὶ περὶ τὸν Ηρακλέα. ἢ γὰρ οὐκεί-
νος ὅμοιος ἡμέσθαι τούτης τῆς φύσεως. δι' ὃ
ἢ τὰ ἀρρώσθηματα τῆς ὀπιλητικῆς, ἀπὸ
οὐκείνου παρεσηγέρθον οἱ ἀρχαῖοι ἱερεῖν νό-
σον. ἢ ἢ περὶ τοῖς παιδάσιν ἕκαστος, ἢ ἢ
περὶ τῆς ἀφανίσεως ἐν Οἰίτῃ τῆς ἐλκῆς
ἕκαστος ἡμοιότης τῆς τοῦ δηλοῖ. ἢ γὰρ τῆς τοῦ γί-
νεται πολλοῖς ἀπὸ μελαίνης χολῆς. στωέ-
βη δὲ ἢ Λυσσώδω καὶ Λάκωνι περὶ τῆς
τελευτῆς ἡμέσθαι τὰ ἕλκη τῶντα. ἐπὶ δὲ
καὶ περὶ Αἰάκω καὶ Βελλεροφόντιω. ὡν
ὁ μὲν, ἐκστατικὸς ἐγύετο πᾶντελῶς. ὁ δὲ,
ταῖς ἐρημίας ἐδίωκε. δι' ὃ οὕτως ἐποίησεν
Ὀμηρος.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔστι ἀπήθητό πᾶσι θεοῖ-
σιν,
E Ηρι ὁ καπνέδιον τὸ Αλήιον οἶος ἀλάτο,
Ὀν θυμὸν κατέδων, πᾶτον ἀδελφῶν
ἀλεείνων.

*Ast hic quando etiam grauior diis omnibus
errat,
In campos solus latos, inque auia tura,
Ipse suum cor edens, hominum vestigia vi-
tans.*

Quinetiam plerosque alios ex heroum or-
dine morbo eodem laborasse comper-
tum est. Annis verò posterioribus Em-
pedoclem, Socratem, Platonem, & alios
complures viros insignes hoc fuisse habitu
nouimus, atque etiam partem ordinis poë-
tarum ampliorem. Nam & multos id ge-
nus hominum morbi ob eiusmodi habi-
tum corporis exercent, & aliqui suapte na-
tura in eos ipsos affectus perspicuè vergunt:

ἢ ἄλλοι ἢ πολλοὶ τῆς * ἡρώων ὁμοιοπαθεῖς
φαίνονται τούτοις. τῆς δὲ ὑτέρων, Εμπεδοκλῆς
καὶ Πλάτων καὶ Σωκράτης, ἢ ἕτεροι συχνοὶ
τῆς γαστρίμων. ἐπὶ δὲ τῆς περὶ τὴν ποιήσιν οἱ
πληθεῖσι. πολλοῖς μὲν γὰρ τῆς τοιούτου, * γίνοντι
νοσήματα ἀπὸ τῆς αὐτῆς κράσεως ὡς ἄματι
τοῖς δὲ ἢ φύσις δὴλη ρέπουσά περὶ τὰ πάθη.
γρ. γίνεται

πρότερος δὲ οἶνος (ὡς εἰπεῖν ἀπλῶς) εἰσι, καθάπερ ἐλέγηται, τοιοῦτοι πλεὺν φύσιν. δεῖ δὲ λαβεῖν πλεὺν αἰτίας, ὡς ἔστιν ἐπιπλάθει δειγμάτων περιχειρισανδύοις. ὁ γὰρ οἶνος ὁ πολὺς, μάλιστα φαίνεται πλάθει ζεῖν τοιοῦτοις, οἷοις λέγουσιν τοὺς μεγαγχολικοὺς εἶναι, καὶ πλείω ἢ πρὸς ποτὶν πινόμηνος, οἷον ὀργίλοις, φιλανθρώποις, ἐλεήμονας, ἰταμύς. ἀλλ' οὐχὶ τὸ μέλι, ὅθεν τὸ γάλα, ὅθεν τὸ ὕδωρ, οὐδ' ἄλλο τῶν τοιούτων ὅθεν. ἴδοι δὲ ἂν τις ὅτι πρὸς ἀπορροαζέσθαι, παρὰ τὸν ὡς μεταβάλλει τοὺς πίνοντας ἐκ παροσπαγωγῆς. πλάθει βίων γὰρ ἀπεφυγμένοις ἐν τῷ νήφειν καὶ σιωπηλοῖς, μικρῶν μὲν πλείων ποτῆς, θαλασσοποιῶν ἐπιπλάθει πλείων, ῥητορικῶν καὶ θαρραλέων. παροσπόντας δὲ, ὡς τὸ παρὰ τὴν ἰταμύς. ἐπιπλάθει μάλιστα. λίαν δὲ πολὺς, ἐκλύει καὶ ποιεῖ μωροῦς, ὡς ἔστιν ἐκ παιδῶν ἐπιπλάθει, ἢ καὶ ἐχολώσιν τοὺς μεγαγχολικοὺς ἀγαν. ὡς ἔστιν οἶνος ὁ εἰς ἀνθρώπου μεταβάλλει τὸ ἦθος πίνων καὶ χρώματος τὰς οἴνας ποτῶν ἡνι, οὕτω καὶ ἕκαστον τὸ ἦθος εἰσι ἡνιες ἀνθρώποι. οἷος γὰρ ἔστιν ἡνιῶν νῦν ἔστιν, ἄλλος ἡνιῶν φύσις ἔστιν ὁ μὲν, ἄλλος ὁ δὲ, κεκινημένος ὁ δὲ, ἀρίδακρῆς ποιεῖ γὰρ πῖνας ἐπιπλάθει. δι' ὅ καὶ Ὀμηροῦς ἐποίησε,

κ. ποιεῖ

Ὀδυσ. ι. Syll. βε- σαρκίμορον

Καὶ μὲν φησι δάκρυ πλώειν* βεβαρημένον οἴνω, καὶ γὰρ ἐλεήμονες ποτε γίνονται, καὶ ἀγριοὶ ἐπιπλάθει. * ἔνιοι οἶνον ἀποσιωπῶσι, ἐμάλιστα τῶν μεγαγχολικῶν ὅσοι ἐκστατικοί. ποιεῖ δὲ καὶ φιληλικῶν ὁ οἶνος. σημεῖον δὲ, ὅτι παρὰ τὸν ὡς πίνων καὶ τὰς σῶμα φιλεῖ, οὐκ ἡνιῶν οὐδ' αὖ εἰς φιλήσθην, ἢ ἀπὸ τὸ εἶδος, ἢ ἀπὸ πλεὺν ἡλικίᾳ. ὁ μὲν οἶνος οἶνος, οὐ πολλὴν χροῖον ποιεῖ ὡς ἔστιν, ἀλλ' ὀλίγον. ἢ δὲ φύσις, αἰεὶ, ἕως τις αἰὲν ἢ. οἱ μὲν γὰρ, δραστοῖς. οἱ δὲ σιωπηλοῖ. οἱ δὲ, ἐλεήμονες. οἱ δὲ, δειλοὶ γίνονται φύσις. ὡς τε δήλον ὅτι ἀπὸ τὸ αὐτὸ ποιεῖ, ὅ, τε οἶνος καὶ ἡ φύσις ἐκαστοῦ τὸ ἦθος. πρῶτα γὰρ κατεργάζεται τῇ θερμότητι τὰ μὲν ὀρθρῶν. ὅ, τε δὲ χυμὸς καὶ ἡ κρῆσις ἢ τῆς μὲν αἰνῆς χολῆς πνυματικά ἔστι. δι' ὅ ἐπιπλάθει πνυματώδη πάθη ἐπιπλάθει τὰ ὑποχόνδρια, μεγαγχολικῶν οἱ ἰατρὸι φασι εἶναι. καὶ ὁ οἶνος δὲ πνυματώδης πλεὺν δυνάμιν. δεῖ δὲ ἔστι πλεὺν φύσιν ὁμοία, ὅ, τε οἶνος καὶ ἡ κρῆσις. δηλοῖ δὲ ὅτι πνυματώδης ὁ οἶνος ἔστιν, ὁ ἀφρός.

γρ. ἴνιοι γὰρ σιωπηλοῖ. * ἔνιοι οἶνον ἀποσιωπῶσι, ἐμάλιστα τῶν μεγαγχολικῶν ὅσοι ἐκστατικοί.

A omnes tamē ferē, vt dictum iam est, natura huiuscemodi extitere. Ergo causam primū exemplo haud sanē incommodo vini capiemus. Vinū enim immodicum tales maximē homines reddere videtur, quales melācholicos esse affirmamus, moresq; varios id condit, cūm bibitur, vt iracūdos, humanos, misericordes, audaces, quorum nihil mel, aut aqua, aut lac, aut eiusmodi aliquid efficere potest. Intelligi planē quām varios reddat homines licet, si quis potantes ipsū animaduertat, vt gradatim euariat. Vbi enim vinū hominem frigentem taciturnumque à sobrietate accepit, paulo liberaliori poculo refouet, excitatque id verba: tum largiori potu verborum vberem, eloquentem, fidentemque reddit: posthac processu potandi ampliori, audacem propensumque facit ad agendum: deinde pleniùs amplificato, in contumeliam & petulantiam vertit: mox ad insaniam propemodum accēdit: postremò, nimio ex potu resoluit, stultumque agit, in modum eorum qui à pueris morbo laborāt comitiali, aut etiam eorum qui vitiis atræ bilis maiorem in modum continentur. Igitur vt homo idem inter bibendum moribus immutatur variis, viniq; mensura quadam idem crebrò à se discrepat, ita sunt, qui singulis morum generibus adeò inuoluerint, vt aliorum nequeant commutari. Qualis enim vinolentus hic est, talis quiscumque alius factus à natura est, scilicet alius loquax, alius, mente commotus, alius, lacrymabundus: nam tales vinum quoque informat. Ex quo illud Homeri, *Me victum Baccho lacrymas effundere dicunt.* Quippe misericordes interdum redduntur, & aliàs efferi, aliàs taciturni. Sunt enim qui rursus taceant, & maximē qui ex melācholicis mēte fermē summtota, cogitabundi esse soliti sunt. Quinetiam ad amandum propensiores vinum facere idoneum est: indicium, quòd saepe qui potat, vel osculari eos adducitur, quibus nemo sobrius dare osculum velit, vel quia deformes sunt, vel quia ætate prouecti: vinum tamen non lōgo hæc auget tempore, sed breui. Natura sanē, dum vita eduret, assiduis incrementis amplificat. Alii namque audaces, & temerarii, alii taciturni, alii misericordes, alii timidi per naturam & instituuntur, & augentur: quas ob res eandem esse causam cōstat, quæ vel vinum, vel natura mores cuique infeminare possit, & augere. Confici nāq; in dies vi caloris omnia solēt. Habitui igitur naturæque atræ bilis flatus ciere datū est. Quocirca vitia corporis, quæ flatū præ se ferunt, illumque dolores atræ bili medici tribuunt. Et vinum verē flatus mouere nimirum potest: quāobrem similit̄ ambo isthæc sortiūtur naturam, atræ bilis, & vinum. Cōstat, vinum eam habere vim è spuma, quæ excitat. *Oleum*

B

C

D

E

Oleum enim, quamvis calidum, nihil spumat: vinum largè, ampliusque nigrum, quàm album, quia calidius, & corpulentius est. Vnde fit, vt cupiditatem Veneris accendere vinum possit. Quare non ineptè Venerem iunctam Baccho autumant. Et melancholici quoque magna ex parte libidine affluentius concitantur. Concubitus enim flatus copia agitur: cuius indicium, quòd penis ex paruo citissimè in molem augetur insignem: nisi enim flatus, non ita extumescere potest: atque etiam prius quàm tempus promendi seminis sit, voluptas quædam gestiens pueris adhuc oritur, cum iam pubi propinqui, testiculis per libidinem pruriunt: quòd scilicet ob id ipsum fit, quia flatus per meatus transit, qua postea humor perfertur. Et seminis quoque in concumbendo profusionem, eiectionemque à spiritu impellente fieri perspicuum est. Igitur vel in esculentorum potulentorumque ordine meritò ea libidinem mouent, quæ locum genitalem flatu implent. Ex quo fit etiam, vt vinum attri coloris talem hominem reddat, qualis melancholicus flatulentus est. quòd latè in nonnullis patescit, sunt enim magna ex parte duri, venisque tumidi, quibus atra bilis redundat. Cuius sanè causa est, non sanguinis, sed flatus copia. Sed cur non omnibus melancholicis aut fuscis colore inuecta duritas est, sed iis tantum, quibus vitium amplius inualuerit, alia ratio est. Nunc de eo quòd principio explicare maluimus, agendum est. Humor is id genus, quam atram bilem vocamus, protinus sese constantiæ naturæque vniuersi corporis intermiscet confunditque. Temperamentum enim omne calidi & frigidi est: quippe cum ex his duobus natura & seruetur, & constet: quamobrem atra etiam bilis, & calidissima & frigidissima reddi potest. Pati namque isthæc ambo eadem aptissima suapte natura est: vt etiam aqua, tamen si satis concalfacta est, velut quæ feruet, calidior, quàm flamma ipsa, sentitur. Et lapis quoque & ferrum ignita, carbone calidiora euadunt, quæ quidem natura frigida esse, nullum dubium est. Sed de his dictum planius est, vbi de ignis natura & opera docuimus. Atra autem bilis, non per summa, sed natura penitus frigida, omnino ita se habet, vt dictum iam est. Si modum excedit, hominem facit attonitum, aut obtorquentem, aut anxium, aut formidolosum: sed si admodum incalescit, securitatem animi, cantilenasque parit, & mentis alienationem, & vlcerum eruptionem, & alia pleraque generis eiusdem. Partiiigitur hominum maximè victu quotidiano redundans, mores nihilò immutat,

Tom. IV.

A Το μὲν γὰρ ἔλαιον, θερμὸν ὄν, οὐ ποιεῖ ἀφρόν. ὁ δὲ οἶνος, πολὺν, καὶ μᾶλλον ὁ μέλας τῷ λευκοῦ, ὅτι θερμότερος καὶ σωματωδέτερος. καὶ ἀφ' τῆς οὐ, τε οἶνος ἀφροδιαστικοὺς ἀφ' γὰρ ζεῖται. καὶ ὀρθῶς Διόνυσος καὶ Αφροδίτη λέγονται μετ' ἀλλήλων εἶναι. καὶ οἱ μεγαγχολικοὶ οἱ πλείστοι λεγόμενοι εἰσὶν. ὅ, τε γὰρ ἀφροδιασμοὺς, πνευματώδης. σημεῖον δὲ τὸ ἀδιδόν, ὡς ἐκ μικροῦ ταχεῖον ποιεῖται πλεῖν αὐξήσιν ἀφ' τὸ ἐμφυσᾶσθαι. καὶ εἶναι πρὶν διώσθαι παρῖεσθαι σπέρμα, γίνεσθαι ἕως ἡδονῆς ἔπι παισὶν οὖσιν, ὅταν ἐγγύς ὄντες τῷ ἡβᾶν, ζύωνται τὰ ἀδιδία δι' ἀκορασίας. γίνεσθαι δὲ δῆλον, ἀφ' τὸ πνεῦμα διεξιέναι ἀφ' τῆς πόρων. δι' ὧν ἕτερον τὸ ὑγρὸν φέρεται. ἢ τε ἐκχυσις τῆς σπέρματος ἐν ταῖς ὀμιλίαις, ἢ ἡρίψις ὑπὸ τῷ πνεύματι ὡθουῶτος φανερόν γίνεσθαι. ὡστε καὶ τῆς ἐδεσμάτων ἐ ποτῆν δι' ἀλόγως κ. γίνεται. ταῦτ' ἐστὶν ἀφροδιαστικά, ὅσα πνευματώδη τὸν αἵμα τὰ ἀδιδία ἔχον. δι' ὅ καὶ ὁ μέλας οἶνος, ὁ δὲ οἶνος τοιοῦτος ἀφ' γὰρ ζεῖται, οἷοι καὶ οἱ μεγαγχολικοὶ πνευματώδεις. δῆλοι δὲ εἰσὶν ἐπ' αἰσίων. σκληροὶ γὰρ οἱ πλείοις τῆς μεγαγχολικῆς, καὶ αἱ φλέβες ἄξέχοισι. φύτου δὲ αἷον, οὐ τὸ τῆς αἵματος πλήθος, ἀλλὰ τῆς πνεύματος. δῆλον δὲ ἐστὶ πρῶτες οἱ μεγαγχολικοὶ σκληροὶ, ἐστὶ μέλαρες, ἀλλ' οἱ μᾶλλον κακῶ χυμοὶ, ἀλλὰς λόγος. αἵμα οὐ δὲ ἄξ' ἀρχῆς παρῖεσθαι διελθεῖν, ὅπ' ἐν τῇ φύσει βίβως τοιοῦτος χυμὸς ὁ μεγαγχολικὸς κεραινύται. * θερμὸν δὲ καὶ κ. θ. γ. ψυχροῦ κράσις ἐστὶν. ἐκ τούτων γὰρ τῆς δυοῖν ἡ φύσις σιωέσθηκε. δῆλον καὶ ἡ μέλαινα χολὴ ἐ θερμότερον καὶ ψυχρότερον γίνεσθαι. τὸ γὰρ αὐτὸ πάθει πέφυκε ταῦτ' ἀμφω, ὅτι ἐ τῷ ὕδατι ὄν ψυχρόν, ὁμοῦς ἐανὶ ἰσχυρῶς θερμότη, ὅτι τὸ ζέον, τῆς φλογὸς αὐτῆς θερμότερόν ἐστὶ καὶ λίθος καὶ σίδηρος ἀφ' πυραυμοῦμα, E μᾶλλον θερμὰ γὰρ ἀνδρακῆς, ψυχρὰ ὄντα φύσει. εἴρηται δὲ σαφέτερον αἵμα τούτων ἐν τοῖς αἵμα πύρεσι. ἢ ἡ χολὴ δὲ ἡ μέλαινα φύσει ψυχρὰ, ἐ ἐστὶ * ἐπιπόλαιος οὖσα, ὅταν μὲν οὕτως ἔχη, ὡς εἴρηται, ἐὰν ὑπερβάλλη ἐν τῷ σώματι, ἀποκλιζίασ, ἢ ἀρχῆς, ἢ ἀθυμίας ποιεῖ, ἢ φόβοις. ἐὰν δὲ ὑπερθερμανθῆ, ταῖς μετ' ἀδῆς βίθυμίας, ἐ ἐκασασις ἐ ἐκ ζέσεος ἐλκῆ, ἐ ἀλλὰ τοιαῦτα. τῆς μὲν οὖν πολλοῖς ἀπὸ τῆς κατ' ἡμέραν ἕρπης ἐγγινομένη, ἐστὶν τὸ ἦθος ποιεῖ ἀφ' ἀφροδίας,

V

ἄλλα μόνον νόσημα ἢ μελαγχολικὸν ἀπει-
 ράσασθαι. ὅσοις δὲ ἐν τῇ φύσει στυφύνη κρᾶσις
 τριαύτη, ὁμοίως οὗτοι πᾶσι γίνονται πᾶσι δα-
 ποί, ἄλλως κατ' ἄλλω κρᾶσιν. οἷον, ὅσοις
 μὲν πολλὴ ἔστι ψυχρὰ ἐνυπὶρ χρεῖ, καὶ θερμὴ
 ἔστι μωρὴ. ὅσοις δὲ λίαν πολλὴ ἔστι θερμὴ,
 μωρικοὶ ἔστι βύφουεις, ἔστι ἐρωδιχοὶ, καὶ δίκινη-
 τοὶ πρὸς τοὺς θυμοὺς ἔστι τὰς ἑπιθυμίας ἐ-
 νοιοὶ δὲ, ἔστι γὰρ μάλλον. πολλοὶ δὲ ἔστι δὲ
 ἔστι ἐγγύς ἐστὶ τῆς νοσηρῆς τοῦ πλεονεξίας
 ταύτης, νοσημασιν ἀλίσκεσθαι μαυνοῖς,
 ἢ ἐνοσημασιν. ὅθεν σίβυλλαι ἔστι βάκι-
 δες, ἔστι οἱ ἐνθεοὶ γίνονται πᾶσι, ὅταν μὴ νο-
 σήματι γίνωσθαι, ἀλλὰ φυσικῇ κρᾶσιν. *
 Μαυροχρᾶς δὲ ὁ Συρακούσιος ἔστι ἀμείνων ἢ
 ποιητῆς, ὅτι ἐκείνη. ὅσοις δὲ ἀπὸ * ἐπὶ μὲν
 πλεονεξίας θερμότητα πρὸς τὸ μέσον, οὗτοι
 μελαγχολικῆ μὲν εἰσι, φρονιμώτεροι δὲ,
 ἔστι ἢ πᾶσι μὲν ἐκείνοι, πρὸς πολλὰ δὲ ἀφ-
 φέροντες τῶν ἄλλων, οἱ μὲν, πρὸς παιδείαν,
 οἱ δὲ, πρὸς τέχνας. οἱ δὲ, πρὸς πολιτείας.
 πολλοὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς κινδύνοισι ποιεῖ ἀφφο-
 ρὰν ἢ τριαύτη ἐξίς, τῆς ἐπίσης ἀνωμάλως
 εἰ μὲν τῆς φόβοις πολλοὶς τῶν ἀνδρῶν. ὡς
 γὰρ αἱ τύχαι οὗ σῶμα ἔχοντες πρὸς πλε-
 ονείαν κρᾶσιν, ἀφφέρονται αὐτοὶ αὐτῶν.
 ἢ δὲ μελαγχολικὴ κρᾶσις, ὡς πρὸς ἔστι τῆς
 νόσοις ἀνωμάλως ποιεῖ, οὕτως ἔστι αὐτῆς ἀνω-
 μάλως ἔστι. ὅτι μὲν [γὰρ] ψυχρὰ ἔστι ὡς
 πρὸς ὕδωρ. ὅτι δὲ, θερμὴ. ὡς πρὸς φοβερόν
 ἢ ὅταν εἰσαγγεληθῆ, ἐὰν μὲν ψυχροτέρως
 οὕτως τῆς κρᾶσεως τύχη, δειλὸν ποιεῖ πρὸς ἀ-
 πεποίητο γὰρ ὡς φόβος, καὶ ὁ φόβος κατὰ ψυχήν.
 δηλοῦσι δὲ οἱ φοβεροὶ. πρὸς μὲν γὰρ. ἐὰν
 δὲ μάλλον θερμὴ, εἰς τὸ μέτερον κατέ-
 γησεν ὁ φόβος, καὶ * ἐπὶ ταύτην, ἔστι ἀπαθῆ.
 ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τῆς καθ' ἡμέραν ἀθυ-
 μίας. πολλὰ γὰρ οὕτως ἔχοντες, ὡς πρὸς λυ-
 πείσθαι. ἐφ' ὅτω δὲ, ὅταν μὲν ἐχοίμεν εἰπεῖν.
 ὅτι δὲ βίβωμος * ἐφ' ὅτω δὲ, οὐ δὴ λαν. τὰ δὲ
 τριαύτη πᾶσι καὶ * ἢ ἀπαθῆ ἀλεθρῆντα, καὶ μὲν
 ἢ μικρὸν πᾶσι γὰρ. πᾶσι γὰρ μέμικται ἢ τῆς
 δυνάμεως. ὅσοις δὲ εἰς βάθος, οὗτοι δὲ ἢ δὴ
 ποιοῦντες εἰσι πᾶσι. ὡς πρὸς γὰρ τὸ εἶδος ἔτε-
 ροὶ γίνονται, οὐ πᾶσι πρὸς ὁμοίωτον ἔχειν, ἀλλὰ ὡς
 ποιοῦντες τὸ πρὸς ὁμοίωτον, οἱ μὲν καλὸν, οἱ δὲ ἀ-
 γροῦν, οἱ δὲ, μὴ δὲ ἔχοντες πρὸς ὁμοίωτον. οὗτοι δὲ,
 μέτεροι πλεονεξίας. οὕτως καὶ οἱ μὲν μικρὰ
 μετέχοντες τῆς τριαύτης κρᾶσεως, μέτεροι εἰ-
 σίν. οἱ δὲ πλεονεξίας, ἢ δὴ ἀνόμοιοι τῆς πολλοῖς.

γρ. Μαλα-
 κός
 G. ἐπὶ παρῆ
 ἢ ἀγαν πρ-
 μότις πρ.

γρ. ἐπὶ αὐτῶν,
 G. τὰ πρὶ-
 λαι λ.

γρ. ἐφ' ὅτω δ.
 G. τὰ πρὶ-
 λαι λ.

A sed morbum melancholicum tantummodo
 creat. At quibus habitu natura tali consti-
 terit, mox his multa & varia morum genera
 exoriuntur, prout scilicet alius aliam habi-
 tus intemperiem sortitus est. Exempli gra-
 tia, in quibus multa & frigida bilis est atra,
 hi stolidi sunt, & ignavi: in quibus permul-
 ta & calida, ii perciti, & ingeniosi, amasii,
 propensi ad omnem excandescentiam &
 cupiditatem, nonnulli etiam loquaciores.
 Multi etiam propterea quod ille calor sedi
 mentis in vicino est, morbis vesaniae impli-
 cantur, aut instinctu lymphatico inferues-
 cunt, ex quo sibyllae efficiuntur, & bacchae,
 & omnes qui diuino spiraculo instigari cre-
 duntur, cum scilicet id non morbo, sed na-
 turali intemperie accidit. Maracus ciuis
 Syracusanus poeta etiam praestantior erat
 dum mente alienaretur. At quibus minus
 ille calor remissus ad mediocritatem sit, ii
 prorsus melancholici quidem, sed longè
 prudentiores: & quanquam aliqua in parte
 minus excedant, multis tamen in rebus ca-
 teris sunt omnibus praestantiores, alii in
 studiis literarum, alii in artibus, alii in Re-
 publica. Magnum etiam ad subeunda pe-
 ricula discrimen hic habitus affert: quippe
 cum multi metu variè moueantur, ob eam
 scilicet rem, quod ita à se ipsi differunt,
 prout incidit, ut vices eius habitus gere-
 rent. Habitus enim melancholicus ut
 morbos varios creat, ita etiam ipse in-
 quabilis est, quippe qui alias frigidus in mo-
 dum aquae, alias calidus sit. Quamobrem
 cum formidolosum quicquam denuncia-
 tum est, si habitus iusto frigidior sit, timi-
 dum reddet. Iam enim metui aditum pa-
 tet facit, & metus ipse refrigerat, ut ex iis
 constat, qui metu perculsi obtremiscunt.
 Sed si amplius caleat, metus inuectus ad
 mediocritatem reducet, temperabit, in-
 trepidumque proinde hominem seruabit.
 Quinetiam cum sponte molestiis animus
 tabescit, quod frequenter usu euenit, ra-
 tio perquam similis est. Fit enim saepenu-
 mero ut angamur, & animo succumba-
 mus: sed cur ita, nullam reddere causam ha-
 bemus: aliam contra, ut securitate animi ge-
 stiamus, sed quamobrem, minimè con-
 stat. Affectus igitur tam isti quàm illi superius
 explicati, paulisper quidem consistere in om-
 nibus solent. Omnes enim aliquid illius ma-
 teriae facultatisque sibi intermixtum procul-
 dubio continent: sed quibus altè ampliter-
 que constiterint, ii iam morum qualitate qua-
 dam notescunt, & nominantur. Ut enim spe-
 cie inter se distant, non quia faciem ha-
 bent, sed quia faciem talem, id est, alii pul-
 chram, alii turpem, & qui nihil superuacui
 gerunt, ii statura sunt forma: sic etiam qui
 leuiter habitu illo consistunt, ii mediū tenent: qui
 plenè, ii iam dissimiles multitudini euadunt.

B

C

D

E

Nam si omnino merus bilis atræ habitus sit, melancholicos admodum esse necessum est: sin autem quendam in modum temperetur, egregii, singularesque instituuntur: hi tamen si parum suæ valetudini consulant, facile in vitia bilis atræ labuntur, alii parte alia sui corporis: alii namque in morbum comitiale incidunt, alii attoniti fiunt, alii vehementissimè anxii aut formidolosi redduntur, alii maiorem in modum sibi confidunt, & sperant: quod etiam Archelao regi Macedonia vsu euenisse accepimus. Causam verò tam variæ potestatis ipse habitus dat, scilicet prout frigidus calidusve constiterit. Nam si ultra modum frigidus sit, molestiæ anxietatesque sponte sine vlla ratione nascentur, ex quo mortem laqueo sibi consciscunt, maximè quidem iuniores, interdum tamen & seniores. Multi etiam vinolenti sese interimunt. Nonnulli verò ex melancholicis, vbi abundè potarunt, dolent, & animo vehementer succumbunt. Calor etenim naturalis à calore vini extinguitur. Calor autem, qui eam continet sedem, qua speramus, & sapiamus, facit vt securo animo simus, qua de causa omnes ad vinolentiam vsque prompto animo bibimus. Omnes enim spe bona vini copia afficit, quemadmodum iuuentus adolescentulos. Senectus enim parum sperare potest, iuuentus spe plena est. Non desunt quos angor inter potandum eadem illa de causa comprehendat, qua etiam post potum nonnullos occupat. Quibus igitur calore nativo emarcescente oritur ægritudo, ii sibi laqueum potius perunt: quare iuuenes potius quàm senes, laqueo se interimunt. Alteris enim calor per ætatem marcescit, quod naturæ agitur ordine: Alteris per vim ipsius affectus, quod contra naturam est. Quibus autem calor extinctus subitò est, ii repenti se interficiunt, vt omnes mirentur, eo quòd nullum indicium præcesserit. Cùm igitur atra bilis perfrigeret, (vt dictum est,) varias animi molestias anxietatesque gignit. Calidior autem cùm est, securitatem & lætitiàm præstat. Quocirco pueri lætiores, senes tristiores esse consueuerunt: alteri enim calidi, alteri frigidi sunt: quippe cùm non nisi refrigeratio quædam sit ipsa senectus. Accidit verò vt calor subitò causis quoque externis extinguatur: quemadmodum quæ præter suam naturam eandem, ceu carbones, aqua superinfusa extinguuntur: vnde fit etiam vt sedata ebrietate nonnulli se ipsos enecent. Calor enim ex vino adiectus est, quo extincto, vsu euenit illa pernicioza affectio. Et post coitum quoque Venereum animo plerique omnes succumbunt, reddunturque tristiores.

Α εἰ μὴ γὰρ σφόδρα κατὰ κορὴν ἢ ἡ ἕξις, μελαγχολικὴ εἰσι λία. εἰ δὲ πῶς κρατῶσι, ὡς ἐπιθί. ῥέποισι δὲ, αὐτὸ ἀμελῶσι, ὅτι τὰ μελαγχολικὰ νοσήματα, ἄλλοι ὡς ἄλλο μέρος τῆς σφύματος καὶ τοῖς μύ, ὅτι ληστικὰ * ἀποσημαίνει. τοῖς δὲ, ἀποπλη- κλικὰ. ἄλλοις δὲ, ἀθυμίαι ἰσχυραὶ ἢ φόβοι. τοῖς δὲ, θάρρη λία, οἷον Ἐ Αρχελαῶ στωέβαιε πᾶς Μακεδονίας βασιλεῖ. ἀμῖον δὲ τῆς B τριαυτῆς διωκέμεως ἢ κρασί, ὅπως δὴ ἔχη ψύξεως τε ἔ θερμότητος. ψυχρότερα μὲν γὰρ οὖσα τῆς κρασίδος, δις θυμίας ποιεῖ ἀλόγησι. δι' ὅ αἱ τ' ἀγχόναί μάλιτα τοῖς νεοῖς, ἐνίοτε δὲ καὶ παρῆστέροις. πολλοὶ δὲ ἔ μὲν τὰς μέσας ἀφαιρέσειν ἑαυτοῖς. ἐνιοὶ δὲ τῶν μελαγχολικῶν ἐκ πότων, ἀθύμους ἀφαιρέσει. σβέννισσι γὰρ ἡ τῆς οἴνου θερμότητος πλεονεξία θερμότητα. τὸ δὲ θερμὸν τὸ ὡς ἐν τῷ πότῳ ὡς φρονιμῶν καὶ ἐλπίζουσα, ποιεῖ βῆθυμους. ἔ δὲ τῆς ὡς πίνειν εἰς μέστω πᾶντες ἔχοισι παρῆσμος, ὅτι πᾶν τῶν οἴνου ὁ πολλὸς ἐλπίδας ποιεῖ, κρατῶν ἢ νεότητος τοῖς παιδαῖς. Ἐ μὲν γὰρ γῆρας, δυσελπί ἐστίν. ἢ δὲ νεότης, ἐλπίδος πλήρης. εἰσὶ δὲ πῆρες ὀλίγοι, οἳ πίνοντες δις θυμίας λαμβάνουσι, δὲ πλεονεξία αὐτῶν αἰσῶν, δι' ἡ καὶ μὲν τοῖς πᾶσι ἐνίοις. ὅσοις μὲν οὖν μῆσιν οὖρου τῆς θερμῆς αἱ ἀθυμίας γίνονται, μάλλον ἀπάγχονται. δὲ ἔ οἱ νεοὶ ἢ [καὶ] οἱ παρῆσται μάλλον ἀπάγχονται. Ἐ μὲν γὰρ D γῆρας, μαρμαίνει τὸ θερμὸν. τῶν δὲ, τὸ πάθος φροτικὸν ὄν, καὶ αὐτὸ τὸ μαρμαίνον θερμὸν. ὅσοις δὲ σβέννυμῶν, ἀξίφνης οἱ πλείστοι ἀφαιρέσειν ἑαυτοῖς. ὡς τε θαυμάζειν πᾶν τῶν, δὲ τὸ μὴ πᾶν ποιῆσαι σημεῖον παρῆστρον. ψυχρότερα μὲν οὖν γίνονται ἢ κρασί ἢ ἀπὸ τῆς μελαίνης χολῆς, ὡς παρῆσται, ποιεῖ ἀθυμίας πᾶντοδὰ πᾶς. θερμότερα δὲ οὖσα, βῆθυμίας. δὲ καὶ οἱ μὲν παῖδες, βῆθυμότεροι. οἱ δὲ γέροντες, δις θυμότεροι. οἱ μὲν γὰρ, θερμοί. οἱ δὲ, ψυχροί. τὸ γὰρ γῆρας κατὰ ψύξιν ἴσ. συμβαίνει δὲ σβέννυσθαι ἀξίφνης ὑπὸ τε τῶν ἐκ τῶν αἰσῶν, ὡς ἔ παρῆσται φύσιν τὰ πυρωθέντα, οἷον ἀδρακα ὑδατος ὅτι χυθέντα. δὲ καὶ ἐκ μέσης ἐνιοὶ ἑαυτοῖς ἀφαιρέσειν. ἢ γὰρ ἀπὸ τῆς οἴνου θερμότητος, ἐπίσασα τὸ ἐστίν. ἢ σβέννυμῶν, συμβαίνει τὸ πάθος. καὶ μετὰ τὰ ἀφαιρέσεια οἱ πλείστοι ἀθυμότεροι γίνονται. ὅσοι δὲ παρῆσται πολλὰ παρῆσται μὲν τὸ ἀπέρματος, οἷον βῆθυμότεροι.

Qu. ἐπιθί. σημαίνει.

κουφίζονται γὰρ ὡσεὶ πῶμα τὸ τε καὶ πνύμα-
 τος, καὶ θερμὸν ὑπερβολῆς· ἐκείνοι δὲ, ἀθυ-
 μότεροι πολλὰ κατὰ ψυχὴν γὰρ ἀφρο-
 διασώματα, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἰσχυρὸν ἡ ἀφαιρε-
 θῆναι. δηλοῖ δὲ τῆς, τὸ μὴ πολλὴν πλὴν
 ἀπὸ τοῦ γερωνέου. ὡς οὖν ἐν κεφαλαίῳ εἴ-
 πειν, ἀφ' ἧς μὲν ὁ αἰώμαλον εἶ) πλὴν δυνάμιν
 τῆς μελαίνης χολῆς, αἰώμαλαί εἰσιν οἱ μελαγ-
 χολικοί. Ἐ γὰρ ψυχρὰ (φόδρα γίνεται, Ἐ θερ-
 μότεροι μὴ. ἀφ' ἧς δὲ τὸ * ἠθροποὸς εἶ), ἠθροποιὸν γὰρ
 τὸ θερμὸν, καὶ ψυχρὸν μάλιτα τῶν ἐν ἡμῖν εἶ-
 σιν· ὡς ὅτι οἶνος πλείων καὶ ἐλάττων κεραινοῦ-
 μῆτος τὰ σώματι, ποῖς τὸ ἦθος ποιοῦς ἕνας ἡ-
 μάς. ἀμφὸς δὲ πνύμαλιν, καὶ οἶνος καὶ ἡ
 κ. ἡ κεραινοῦ μέλαινα χολή. ἐπεὶ δὲ εἶσι καὶ * αἰώμαλον
 εἶ) πλὴν αἰώμαλιν καὶ καλῶς πως ἔχουσιν,
 καὶ ὅπου δεῖ θερμότεραν εἶ) πλὴν ἀφ' ἧς εἰσιν
 καὶ πάλιν ψυχρὰν, ἢ τρωστικὸν ἀφ' ἧς τὸ
 ὑπερβολικὸν ἔχουσιν, ὡσεὶ τοῖ μὲν εἰσι πνύ-
 πτες οἱ μελαγχολικοί, οὐ ἀφ' ἧς νόσον, ἀλλὰ
 ἀφ' ἧς φύσιν.

β Διὰ τί κατ' ἐνάς μὲν τῶν ὀπίσθιων ἔξιν
 ἔχειν λεγόμενον, κατ' ἐνάς δὲ, οὐ; ἢ κατ' ὅσας
 ὑπερβολικὸς ἐσμεν, ἔξιν ἔχειν λεγόμενα; τὸ γὰρ δι-
 εἰσκειν, ἀπὸ ἐξέως.

γ Διὰ τί τῶν ζώων ὁ ἀνθρώπος φρονιμώ-
 τερος; πότερον ὅτι μικροκεφαλῶτατον καὶ λε-
 γον τῆς σώματος; ἢ ὅτι αἰώμαλως ἐλάττωτον;
 ἀφ' ἧς γὰρ τῆς καὶ μικροκέφαλον. Ἐ αὐτῶν οἱ
 τοιοῦτοι, μᾶλλον τῶν μεγαλοκεφάλων φρονι-
 μότεροι.

Suprà, γ. οἱ Διὰ τί δοκεῖ ἡμῖν πλείων εἶ) ἢ ὁδός,
 Inde pe- ὅταν μὴ εἰδότες πόση ἕως ἔστι βαδίζωμεν,
 tita Ga- ἢ ὅταν εἰδότες, εἰς τὰ ἄλλα ὁμοίως τύχω-
 zeverfio: μὲν ἔχοντες; ἢ ὅτι εἰδέναι [πόση,] ἔστιν εἰ-
 nam ille δέναι τὸν ἀριθμὸν; τὸ γὰρ ἀπείρον καὶ ἀναριθ-
 hic omi- μητον, ταῦτον καὶ πλεοναίει τὸ ἀπείρον τῆ
 ferat. ὡρισμένου. ὡς ὅτι οὖν εἶ) ἢ δὲ ὅτι τὸ σῆδε ἔστι,
 γρ. ἡ δὲ πεπερασμένῳ αὐτῷ ἀνάγκη εἶ). αὐτως εἶ
 μὴ οἶδε πόση ἕως ἔστιν, ἀπὸ τῆς ἀφροσύνης ὡσεὶ ἡ
 γίγεται ἡ ψυχὴ, καὶ φαίνεται αὐτῇ εἶ) ἀπεί-
 ρος, ἐπεὶ τὸ πῶσον, ὡρισμένον ἔστι. καὶ τὸ
 ὡρισμένον, πῶσον. ὅταν τοῖσι μὴ φαίνε-
 ται ὡρισμένον, ὡς ὅτι ἀπείρον δοξῆσαι εἶναι,
 ἀφ' ἧς τὸ, τὸ πεφυκὸς ὡρίσθαι, ἀν μὴ ἢ ὡρι-
 σμείον, ἀπείρον εἶ). ὡς τε καὶ τὸ φαινόμε-
 νον μὴ ὡρίσθαι, φαίνεται ἀνάγκη πως ἀπεί-
 ραν ἔναι.

ε Διὰ τί παρῆσύτεροι μὲν γινόμενοι,
 μᾶλλον τοῦ ἔχοντος· νεώτεροι δὲ ὄντες,

A Qui tamen copiam excrementi suo cum se-
 mine effuderint, ii lætiores hilarioresque
 euadunt: quippe qui sic excremento, & fla-
 tu, atque calore nimio leuentur: cæteros
 tristiores demissioresque sæpe Venus reli-
 quit, eo quòd parti necessariæ aliquo sub-
 tracto refrigerantur: quod humoris eius
 paucitate, qui effluerit, patet. Summam
 igitur rationum colligamus. Homines me-
 lancholici varii inæqualesque propterea
 sunt, quia vis atræ bilis varia & inæqualis est:
 quippe quæ vehementer, tum frigida tum
 calida reddi eadem possit. Et quoniam vim
 B eandem mōrum obtinet instituendorum,
 (mores enim calidum condit, & frigidum
 omnium maximè, quæ nostro in corpore
 habentur,) idcirco nos morum qualitate
 afficit quadam, informatque ut vinum,
 quod prout plus minusve corpori intermi-
 stum infusumque est, varios reddit. Fla-
 tuosum autem utrumque est, & vinum, &
 atra bilis. Cumque ratio sit, ut portio quo-
 que aliqua temperata illius inæquabilis or-
 dinis habeatur, flatusque modo quodam ac-
 quiratur integrè, habitusque respōdere ca-
 lidior frigidiorque possint ob exuperatiam
 C qualitatis, hinc efficitur porrò, ut melan-
 cholici omnes non per morbum sed per na-
 turam sint ingenio singulari.

2 Cur per aliquas scientias habitum nos ha-
 bere censeamus, per aliquas non? An habi-
 tum non nisi per eas tantum adipisci puta-
 mur, quibus vim inueniendi acquirimus?
 inuentio enim ex habitu est.

3 Cur omnium animantium homo pruden-
 tissimus est? Vtrum quia capite minimo est,
 scilicet ad sui corporis proportionem? An
 quia variè minimo est: ob id enim ipsum ca-
 pitis quoque minutio accidit, & inter homi-
 nes ipsos qui minori sunt capite, prudentio-
 res nascuntur, quàm qui sunt grandiori.

D 4 Cur iter longius tum esse videtur, cum
 ignari quantum sit, ambulamus, quàm
 cum gnari, si modò res cæteræ pares ad-
 sint? An quòd nosse quantum sit, non nisi
 nosse eius numerum est: remque non de-
 terminatam pluris quàm determinatam
 esse perspectum est? Ergo quemadmodum,
 si nosti quantum sit, finitum id esse ne-
 cesse est: sic etiam si ignoras, quasi reci-
 proceatur, animus cauillatus oberrat, infini-
 tumque id esse videtur, quod finitum est.
 Quamobrem si quantum quodlibet deter-
 minatum non esse putetur, velut infinitum
 id esse videbitur, eo quòd aptum est ut sit
 determinatum: at si determinatum non sit,
 infinitum est. Ergo id quoque infini-
 tum quodam modo videri necesse est,
 quod determinatum esse nequaquam vi-
 detur.

5 Cur seniores amplius mente valeamus,

iuniores ocyus discimus? Quia natura parēs & author omnium, instrumenta nobis duo inseruit, quorum opera instrumentis extraneis vti valeremus: manum, inquam, corpori dedit; animo, mentē. Est enim mens quoque rebus à natura nobis impertitis annumeranda, vicē sanè gerens instrumenti. Cæteræ omnes scientiæ artesque nostra opera sunt: mentem ipsam opus esse naturæ fatēdū est. Vt igitur manu non iam inde ab ortu naturæ vti possumus, sed cū eam natura absoluit perfecitque, (procedente namque ætate, manus suū opus maximè efficere potest,) ita etiam mens, quæ res naturalis est, non protinus, sed in senectute maximè nobis contingit; atque tunc potissimū consummatur, atque absoluitur, nisi detrimento aliquo lacera læsaque sit, quemadmodum cætera quoque opera naturæ. Mens verò posterior quàm manuum facultas, accedit: quoniam instrumenta etiam mentis posteriora sunt quàm manuum instrumenta: est enim mentis instrumentum scientia. (Menti namq; utilis scientia est, vt tibicini tibia:) Manuum instrumenta, res pleræque naturales sunt: Natura autē ipsa, eiusque res omnes priores sunt, quàm scientia. Quorum autem instrumenta priora sunt, facultates quoque eorundem prius contingere congruum est. His enim crebrò vtentes, conficere habitum solemus. Et ista sic reciprocantur, vt quam vicem hæc inter se gerunt, quorum instrumenta sunt, eandem instrumenta quoque ipsa inter se habeant: vicissimque quam instrumenta inter se, eandem illa, quorum sunt instrumenta. Mens igitur ea de causa nobis senioribus potius contingit: discimus autem ocyus iuniores, quia rem fermè nullam tenemus. Cū enim res plerasque scimus, non æquè præterea capere alias possumus. Quomodo etiam meminisse meliùs ea valeamus quæ manè primū percipimus: deinde procedente die memoria habetamur, quoniam multa iam perreptauimus.

6 Cur homini potius quàm cuiquam ex cæteris animantibus, credendum est? Vtūm, vt Platō Neocli respondit, quia homo solus omnium animantium nouit enumerare? An quia solus deos veneratur & colit? An quia omnium maximè vim obtinet imitādi? hinc enim dicere tam multa & varia potest.

7 Cur nihil in eo delectamur, quòd triāgulum duobus reëtis pares angulos internos vel habere spectamus, vel habiturum spectamus: neque in aliquo generis eiusdem, nisi fortè in speculatione ipsa delectandum sit? hæc tamē æquo modo iucunda sanè sit, etiā si tribus reëtis aut etiam pluribus pares angulos habeat: sed nimirum tunc delectari est, cū aut ludis Olympiæ nos vicisse meminimus, aut apud Salamina nauali pugna hostes superasse, aut tale quid futurū speram⁹,

Toih. IV.

A ἴδιον μαθητῶν; ἢ ὅτι ὁ θεὸς ὄργανα ἐαυτοῖς ἡμῖν δέδωκε δύο, ἐν οἷς χρῆσώμεθα τοῖς ἐκτὸς ὄργανοις. ἄματι μὲν, χεῖρα ψυχῆ δέ, νοῦν. ἔστι γὰρ ὁ νοῦς τῆς φύσεως ἐν ἡμῖν ὡς ὁ ὄργανον ὑπαρχόν. αἱ δὲ ἄλλαι ἐπισηματικὰ τέχναι, * τῆς ὑφ' ἡμῶν ποιητῶν εἰσιν. ὁ γὰρ νοῦς, τῆς φύσεως. καθάπερ οὖν τῆ χειρὶ οὐκ ἄλλως ἡρόμενοι χρώματα βέλτετα, ἀλλ' ὅταν ἡ φύσις αὐτῶν ἐπιτελέσῃ (περιούσης γὰρ τῆς ἡλικίας, ἡ χεῖρ μάλιστα διώαται ἀποτελεῖν τὸ ἐαυτῆς ἔργον.) τὸν αὐτὸν ἔργον ἔοικε τῆς φύσει οὐκ ἄλλως, ἀλλ' ἐπὶ γήρωσ ἡμῖν μάλιστα ὁρᾶ γίνεται. καὶ τότε ἀποτελεῖται μάλιστα, ἀλλ' ἢ τὸ πῖνος παρωδῆ, καθάπερ καὶ τὰ ἄλλα φύσις ὑπαρχόντα. ὑστερον δὲ τῆς τῆς χειρῶν διωάμεως, ὁ νοῦς ὁρᾶ γίνεται ἡμῖν, ὅτι ἔτα τῶ νοῦ ὄργανα ἔστι τῆς τῆς χεῖρος. ἔστι γὰρ νοῦ μὲν ὄργανον, ἐπισημη. (τίττω γὰρ ἔστι χρῆσιμος, καθάπερ αὐτοὶ αὐλητῆς) χεῖρ δὲ, πολλὰ τῆς φύσεως οἴτων. ἡ δὲ φύσις, αὐτῆ τε ἐπισημης πρῶτερον, ἔτα ὑπ' αὐτῆς γινόμενα. ὡν δὲ [κα] ὄργανα πρῶτερα, ἔτα δὲ διωάμεως πρῶτερον εἰκὸς εἶ γινεσθαι ἡμῖν. τούτοις γὰρ χρώμενοι, ἔξιν λαμβάνομεν, ἔχει οὐμοίως τὸ ἐκάστου ὄργανον πρὸς αὐτῶ. καὶ αἰάπαλιν, ὡς τὰ ὄργανα πρὸς ἀλληλα, οὕτω τὰ ὄργανα πρὸς αὐτῶ. ὁ μὲν οὖν νοῦς ἀφ' αὐτῶ τῶν αἰσθητῶν πρῶτερον οὐσιν [ἡμῖν] μᾶλλον ἐγγίνεσθαι. μαθητῶν δὲ ἴδιον νεώτεροι ὄντες, δὲ τὸ μηδὲν πῶς ἐπίστασθαι.

B φύσει οὐκ ἄλλως, ἀλλ' ἐπὶ γήρωσ ἡμῖν μάλιστα ὁρᾶ γίνεται. καὶ τότε ἀποτελεῖται μάλιστα, ἀλλ' ἢ τὸ πῖνος παρωδῆ, καθάπερ καὶ τὰ ἄλλα φύσις ὑπαρχόντα. ὑστερον δὲ τῆς τῆς χειρῶν διωάμεως, ὁ νοῦς ὁρᾶ γίνεται ἡμῖν, ὅτι ἔτα τῶ νοῦ ὄργανα ἔστι τῆς τῆς χεῖρος. ἔστι γὰρ νοῦ μὲν ὄργανον, ἐπισημη. (τίττω γὰρ ἔστι χρῆσιμος, καθάπερ αὐτοὶ αὐλητῆς) χεῖρ δὲ, πολλὰ τῆς φύσεως οἴτων. ἡ δὲ φύσις, αὐτῆ τε ἐπισημης πρῶτερον, ἔτα ὑπ' αὐτῆς γινόμενα. ὡν δὲ [κα] ὄργανα πρῶτερα, ἔτα δὲ διωάμεως πρῶτερον εἰκὸς εἶ γινεσθαι ἡμῖν. τούτοις γὰρ χρώμενοι, ἔξιν λαμβάνομεν, ἔχει οὐμοίως τὸ ἐκάστου ὄργανον πρὸς αὐτῶ. καὶ αἰάπαλιν, ὡς τὰ ὄργανα πρὸς ἀλληλα, οὕτω τὰ ὄργανα πρὸς αὐτῶ. ὁ μὲν οὖν νοῦς ἀφ' αὐτῶ τῶν αἰσθητῶν πρῶτερον οὐσιν [ἡμῖν] μᾶλλον ἐγγίνεσθαι. μαθητῶν δὲ ἴδιον νεώτεροι ὄντες, δὲ τὸ μηδὲν πῶς ἐπίστασθαι.

C αὐτῆ τε ἐπισημης πρῶτερον, ἔτα ὑπ' αὐτῆς γινόμενα. ὡν δὲ [κα] ὄργανα πρῶτερα, ἔτα δὲ διωάμεως πρῶτερον εἰκὸς εἶ γινεσθαι ἡμῖν. τούτοις γὰρ χρώμενοι, ἔξιν λαμβάνομεν, ἔχει οὐμοίως τὸ ἐκάστου ὄργανον πρὸς αὐτῶ. καὶ αἰάπαλιν, ὡς τὰ ὄργανα πρὸς ἀλληλα, οὕτω τὰ ὄργανα πρὸς αὐτῶ. ὁ μὲν οὖν νοῦς ἀφ' αὐτῶ τῶν αἰσθητῶν πρῶτερον οὐσιν [ἡμῖν] μᾶλλον ἐγγίνεσθαι. μαθητῶν δὲ ἴδιον νεώτεροι ὄντες, δὲ τὸ μηδὲν πῶς ἐπίστασθαι.

D ὅταν δὲ ἐπισημῶν, οὐκ ἔτι οὐμοίως διωάμεθα. διωάμεθα δὲ ἔχεισθαι, καθάπερ καὶ μνημονόομεν μᾶλλον οἷς αὐ ἔωθεν πρῶτον ἐπισημῶν. ἔπειτα περιούσης τῆς ἡμέρας, οὐκ ἔτι οὐμοίως, ἀφ' ἔτι πολλοῖς ἐπισημῶν τυχημένα.

E ὅτι μιμητικώτατον; μαθητῶν γὰρ διωάμεθα δὲ τῶν.

Z Διὰ τὴν ἔχεισθαι θεώμενοι, ὅσοι ἐλπίζοντες ὅτι τὸ τείγωνον δύο ὄρθας ἴσας ἔχει * τῶ ἐν τῆ γωνία, ὅσοι τῶ ἄλλων τῶ τοιούτου οὐθέν, εἰ μὴ τῆ θεωρία; αὐτῶ δὲ οὐμοίως ὅτι ἡδεῖα, καὶ εἰ τεισὶν ὄρθας, ἢ πλεῖοσι ἴσας ἔχεν. ἀλλ' ὅτι Ολυμπία ἐπισημῶν, ἔπειτα τῆς ναυμαχίας τῆς ἐν Σαλαμῖνι, χεῖρ μὲν, καὶ μιμητῶν ἔτι ἐλπίζοντες τῶ αὐτῶ.

Αλλά μή τούτοια τοῖς ποιούτοις· ἢ ὅτι ἔστι μὲν
 τοῖς τοιούτοις χαίροντες, ὡς ἡμεῖς ἢ οὐκ ἔστιν·
 * ἔστι δὲ τοῖς κατὰ φύσιν ὡς κατὰ ἀλήθειαν θεώ-
 ριας ἢ δονίω, ὡς ἔχει, μόνω ἡμῖν ποιεῖν. Ταῦτα
 ἔστι, πλὴν ἀπὸ τῆς συμβασιόντων ἀπ'
 αὐτῶν. [αἰομαίαν οὖν οὐκ ἔστι τῆς ἡμετέρας,
 καὶ ταῦτα ἀποβαίνοντα ἀπ' αὐτῶν] γὰρ καὶ μὲν,
 λυπηρὰ· ταῦτα δὲ, ἢ δὲ αὐτῶν φθύρον μὲν δὲ καὶ διώ-
 κωμὴ κατὰ ἡδονίω καὶ λύπην ἀπομύσσει.

G. ἔστι δὲ
 τ. κ. φ. ὡς
 κατὰ ἀλή-
 κωμεία
 μόνον ὡς
 ἔχει ἡ δὲ
 ἡμῖν ἐμπ.

Β Διατὴ μὲν ὑγίαια πρῶτα ματθίων-
 ται οἱ ἰατροί; ἰσχυρῶν γὰρ· εἴτα ἐκ τούτου
 ξηραίνει· εἴτα ὑγίαια ἐποίησεν· εἴτα αὐτῶν
 ἔστι. πότερον οὐκ ἔστι διωκτὸν ἐκ τούτου γυμ-
 νασθαι ἄλλο; ἢ εἰ διωκτὸν, ἄλλης ἐπισημίας,
 ἔστι οὐκ ἔστι, πῶς δὲ ὑγίαια ποιήσῃ ἄλλο τι; εἰ δὲ
 γὰρ ἐκ τῆς ἐνασιῶν καὶ τῆς μεταξὺ, δῆλον
 οὐκ ἀρρώστῃ, ἢ ξηρότερος, ἢ ὑγρότερος, ἢ πῶς
 τοιούτων. ποῖός δὲ ἐκ ψυχρῆς ἢ τῆς φρόδρα, ἔ-
 τέλειον ὡδὶ θερμῶν, ὡδὶ ξηρῶν ἢ ὑγρῶν μετα-
 βαίνον ἐκ τῆς ἐνασιῶν, ἢ μεταξὺ, ἔως αὐ-
 τῶν εἰς τὸ οὕτως ἔχειν; ὅτι τῶν ὑγρῶν ἐκ-
 τε τούτου οὐ πέφυκεν ἄλλο ἢ τὸ μεταξὺ.
 διωκτὸν μὲν οὖν ποιῆσαι ὅτι ἔχειν. ὡς γὰρ ἡλ-
 θον, ἀναλύσαι διωκτὸν καὶ ἀπελθεῖν· ἔμω
 ἢ γε τέχνη τούτου ἔστιν. αἰεὶ γὰρ βέλτιον. ὡς τε
 ἔστι ἄλλη οὐτε αὐτὴ ποιήσῃ δὲ ὑγίαια ἄλλο
 τι. οὐ γὰρ ἐγίνετο, ἢ τὸ ἐνασιῶν τούτου· εἴ πο-
 ρῶν

G. ἢ αὐτῶν
 ἐνασιῶν
 ἔστι.

G. οὐδ' ἐπι-
 ἀλη πῶς
 ἢ οὐκ πύπτω
 ἔστι ποιῆσαι-
 σα. Sylb.

G. πρῶτος
 χίσμας.
 Sup. 18.
 5.
 καὶ μὲν φι-
 λόσοφος,
 καὶ αὐτῶν
 πῶς εἶδη ἔστι
 πρῶτος
 τῶν ἀναπέ-
 ραι· ὅτι πῶς
 εἰ τὸ ματ.

* ἢ αὐτῶν ἐπισημίας. οὕτως καὶ ἔστι οἰκίας ὅθεν
 ποιήσῃ ἀνασιῶν. οὐκ ἔστι ἐν ἄλλῃ τε-
 χνῇ ἐκ τούτου ποιήσασα, πλὴν ὡς μέγιστος
 ὅτι ἡ σκυλική, ὑπόδημα ἐκ * πρῶτος ματθίων.
 ἔστι ἐκαστέρου γὰρ γὰρ διπλῶς, ἢ σκυλικῆς μέρους,
 ἢ φθύρον μέρους.

Διατὴ μὲν φιλόσοφον τῶν ῥητόρων οἶον-
 ται ἀναφέρειν; ἢ ὅτι * ὁ μὲν φιλόσοφος, πε-
 ρεῖ τῶν ἰδέας ἀποδιδάσκει· ὁ δὲ ῥήτωρ, πρῶτος
 μετέχοντα; ὅτι ὁ μὲν, ἢ ἔστιν ἀδικία· ὁ δὲ, ὡς
 ἀδικῶς ὁ δεινῶς· ἔστι μὲν, ἢ ἡ τυραννίς· ὁ δὲ, ὅτι
 πῶς τυραννίς.

Διατὴ οἱ Διογισιακοὶ τεχνῶν, ὡς ἔστι τῶν
 πολὺ ποιητῶν εἰσιν; ἢ οὐκ ἔστι λόγος σοφίας
 κοινωνοῦσι, ἔστι τῶν πρῶτος τῶν αἰαγκῶν τεχνῶν
 τῶν πολὺ μέγιστος τῶν βίου εἰς, ἔστι δὲ, [καὶ] ὡς
 ἀποδείξαι; ἀμφοτέρω δὲ, φασχολότητος πρῶτος
 σκυλικῆς.

A non cum his ipsis cōteraria spectamus. An in
 rebus eiusmodi delectemur, quod vel fue-
 rit, vel sunt consilio nostro, aut omnino hu-
 mano, & opera? Quæ autem Natura lege in-
 eōmutabili ita esse voluerat, hæc sunt tantū-
 modo rationis contemplatu nos alliciunt, &
 oblectant: sed cum rerum gestarum per quā
 aduersa ratio sit, efficitur porro ut quæ inde
 profecta sint, in parte lætabilia, in parte tri-
 stia veniant. Omnia autem lætitiæ tristitiæ-
 ve ratione aut vitamus, aut persequimur.

B 8 Cur medicus ad sanitatem vsque tantum-
 modo suam operam præstat? Primum enim
 corpus extenuat, dehinc siccatur, tum sanita-
 tē inducit, posthac nil vltterius agit. Vtrum
 quod fieri non potest ut ex sanitate aliud
 quicquā efficiatur? An si quid fieri possit, ad
 aliam spectet scientiam, afferrique præte-
 rea ex sanitate aliquid licebit? Ergo si om-
 nia fieri, vel ex contrariis, vel ex mediis so-
 leant, constat ut illud ægrotet, quod vel sic-
 cius, vel humidius, vel tale aliquod est. Igi-
 tur ex nimis frigido, in minus frigidū, & po-
 stremò in iustam vicē caloris, vel siccitatis,

C vel humoris, medicus adducit, transferens
 sese ex contrariis, aut mediis, dum ad eum
 deueniat habitum, qui sanitati accommo-
 datus est: ex quo quidem nihil esse natura
 fert, nisi quid mediū. Ergo aliquid præterea
 facere potest. Vt enim eatenus venit, sic re-
 tortorsum abire potest. Sed ars non isthuc pro-
 fitetur: semper enim quod melius est, id ar-
 tis ratio & spectat, & facit. Itaque nec vlla
 alia, nec ipsa medēdi ratio de sanitate quic-
 quā aliud faciet, cum vel nihil effici necesse
 sit, vel rei destinandæ contrarium: quando-
 quidem eadem est sciētia contrariorū. Ita-
 que vel in ædificandi ratione nihil est, quod
 contrarium faciat. Nec verò vlla ars alia est,
 quæ ex hoc quicquam faciat, nisi veluti ex
 parte: quemadmodum suendi ratio ex pro-
 ficiſſo calceum reddit. Fieri namque bifariā
 aliquid ex aliquo ita potest, ut vel cum illud
 cōponitur, vel cum hoc destruitur, cōsistat.

D 9 Cur hominem philosophum differre ab
 oratore putamus? An quia philosophus in
 rerum speciminibus agitandis exquirendis-
 que suum studium posuit; orator his in re-
 bus versatur, quæ consortes illorum speci-
 minum sunt? Verbi causa, alter, quid iniusti-
 tia sit, nouit: alter, quis iniustus est: & alter,
 quid tenor tyrannidis sit, cognitum habet:
 alter, qualis ipse tyrannus sit.

E 10 Cur genus id hominum quos Dionysia-
 cos technitas, id est, artifices Bacchanales
 aut histriones, appellamus, improbis esse
 moribus magna ex parte consueuerunt? An
 quia minimè sese studio sapientiæ dedunt,
 eo scilicet quod in artibus necessariis ma-
 gnā ætatis suæ partem consumunt, vi-

tamque plurimum traducunt incontinentem, partim etiam cum inopia: quod quidem
 vtrumque vitia & gignit, & auget?

11 Cur veteres præmia certaminibus corporiū posuerunt, sapientiæ nullus quicquā statuerit? An quia iudices, quod ad ingeniū attinet, vel præstantiores, vel nihilo deteriores nimirū esse iis debent, qui inter sese certant? Quod si homines sapientia excellentiores certare deberēt, proponereturq; præmium, arbitris sanè sibi carerent. At verò in certaminibus gymnificis, quisq; suo tantū aspectu iudicare integrè potest. Item author ille præmiorum tale suis hominibus certamen proponere noluit, vnde inimicitia seditio- nesque maximæ exorirentur: homines enim cum in te sui corporis aliqua improbantur, non molestè omnino ferunt, neque iis infestireddūtur, qui ita iudicant: at si stolidiores iudicati sunt, iudicibus admodum ipsis succensent, ægrèq; vehementissimè ferunt: quæ quidem res seditiosa & stolidia est. Ad hæc præmium præstantius esse suo certamine decet. Itaque certaminum gymnificorum præmium optatius & præstantius quàm ipsa concertatio est. Prudentia verò quodnam præmium præstantius esse possit?

12 Cur homo maximè aliud intelligat, aliud faciat? An quia contrariorum eadem scientia est? An quia mentis officium plura cōtingit, appetitus in vnum tātummodo profluit? Atqui homo mente magna ex parte vivit, & ratione; bestia appetitu, ira, cupiditateque ducuntur. 13 Cur nonnulli pecunias acquirere non impendere consueverunt? Vtrum quod suis moribus viuunt: an oblectamine, quod in spe positū est, alliciuntur?

14 Quam ob causam qui grauiter & suauissimè dormiunt, nihil somniant? An quia & sensus & intelligētia hominis tunc suo fungi officio potest, cum animus tranquillatur, & requiescit: qua quidē requie, vel ipsa sciēdi ratio constare videtur, quippe quæ animū sistat, atque ex temeraria agitatione in tranquillitatē adducat? Cum enim animus mouetur vagaturque, fieri nō potest vt aliquid vel sentiat, vel intelligatur. Ex quo fit etiā vt amētes sint pueri, & ebrii, & infani. Facit etenim calor, qui nimius in his est, vt motu plurimo vehementissimoque inquietetur: quo motu desistente, prudentiores esse incipiunt. Cum enim vis illa intelligendi sedata est, facilius sistitur, rerumq; rationibus adsi- stit. Et quidē qui inter dormiendū somniāt, non alia de causa videre sibi illa videntur, quā intelligētia cōstante requiescentēque: quod quidē sōno contingit leuiori. Iactatur enim animus noster maximè in sōnis, calore scilicet, qui vndiq; in partē se colligit interio- rē: atq; ita efficitur, vt plurima vehemētissi- maq; illa obstāte iactatione, nullū interueni- resōniū possit. Nec putādū, vt animus tū cō- quiescat, & per se maximè sit, cū nullū sōniū trahitur, vt multitudinis opinio est. Sed cō- tra omnino incidit, vt qui in motu plurimo

A Ια Δια τί οι δὲ ἀρχῆς, τῆς μὲν καὶ [δ] σῶμα ἀγωνίας, ἀθλόν τι προσύταξαι, σοφίας δὲ οὐ γένεθαι; ἢ ὅτι ὅπτι κῶς δεῖ τοὺς κρι- τὰς, ἀπὸ τῶν ἀφαινοιδύεσθαι, ἢ μηδὲν χεῖρας τῶν ἀγωνιστῶν εἶ), ἢ κρείττους; εἰ δὲ ἐδεί σοφία τις προσυτάξαι ἀγωνίζεσθαι, καὶ ἀθλόν προσυτάξαι, κριτῶν αὐτῶν ὑπόρου αὐτοῖς. ὅτι δὲ τῶν γυμνικῶν ἀγώνων, ἀπὸ τῶν τῶν ἐστὶ κρίναι, τῆ ὄψει μόνη θεασάμενον. ἐν

B δε ὅ δὲ ἀρχῆς κατασκυιάζων, ὅκ ἐβούλετο ποιαότιω ἀγωνίας προσυτάξαι τοῖς Ἑλλησι, δὲ ὠν ἐμολλον εἰσῆς ἔξρηαι μεγάλα ἔσοσθαι. οἱ οἱ ἀνθρώποι ὅτι πρὸς ἢ ἐκ κριτῆ ἢ προσ- δεχθῆ εἰς ἡ τῶν καὶ τῶν σῶμα ἀθλημάτων, οὐ πρῶτη χαλεπῶς φέρουσιν, ὅσθ' εἰς ἔξρηαι κατῆσανται τοῖς κρίνοσι. ὡς δὲ τῶ φρο- νητέροις ἢ μετρητέροις εἶ), τοῖς κρίνοσι μάλιστα ὀργίζονται καὶ ἀγανακτεῖσι. εἰσῆδες δὲ ἔ μετρητῶν τὸ τοιοῦτόν ἐστιν. ἐν δὲ δεῖ τῆς ἀγωνίας τὸ ἀθλόν κρείττον εἶ). ἐπὶ μὲν γὰρ τῶ γυμνικῶν ἀθλημάτων, τὸ ἀθλόν ἀρετώτερον καὶ βέλιον τῆς ἀγωνίας. σοφίας δὲ ἢ ἀπὸ ἀθλοῦ βέλιον ἄλλοι;

ιβ Δια τί ἀλλοιὸς ἐποιεῖ ἀνθρώπος μά- λιστα; ἢ ὅτι τῶ ἐναυτιῶν ἢ αὐτῆ ὅπτισημη; ἢ ὅτι ὁ μὲν νοῦς, πολλῶν ἐστὶν ἢ δὲ ὀρεξις, εἰός; ὁ μὲν οὖν ἀνθρώπος, ὅν καὶ τὰ πλεῖστα ζῆ τὰ δὲ θηρία, ὀρεξεί ἔ θυμῶ ἔ ὅπτι θυμῶ.

ιγ Δια τί φρόνιμοὶ ἴνες κτώμενοι ἔ χρώ- μενοι εἰσῆτελοῦσι; πότερον ὅτι εἰσῆ χρώμεται; ἢ ἀφ' ὅ ἐν ἐλπίδι ἡδύ, * ιδ ὅτι ἢ ἀ- σθησις ἔ ἢ ἀφαινοία τὰ ἡρεμῶν πρὸ ψυχῆς ἐνεργεῖ. ὅ * ἔ ἢ ὅπτισημη δοκεῖ εἶ), ὅτι πρὸ ψυχῆς ἴσησι. κινουμένης γὰρ καὶ φερομένης, οὐτε ἀστέσθαι, οὐτε ἀφαινοθῆναι δυνατόν. δι' ὅ καὶ παῖδια καὶ οἱ μεθύοντες ἔ οἱ μαινό- μενοι, αἰόητοι. ἀφ' ὅ γὰρ πλήθος τῶ θερμῶ τῶ ἐνυπνίζοντες πλείστη κίνησις αὐτοῖς καὶ σφο- δροτάτη συμβαίνει. ληρούσης δὲ αὐτῆς, ἐμ- φρονέτεροι γίνονται. ἀπαράχου γὰρ οὐσης τῆς

F εἰσῆνοίας, μάλιστα ἐφιστάται δυνάμει αὐτῆ. οἱ τ' ἐν τῶ κατεύδον ἐνυπνιαζόμενοι, ἰσαμῆης τῆς εἰσῆνοίας, καὶ κατ' ὅσον ἡρεμῶ, ὀνείρωτοι. μάλιστα γὰρ ἐν τοῖς ὑπνοις ἢ ψυχὴ κινεῖται. περὶ ἰσαμῆης γὰρ ἔ θερμῶ ἐκ ἔ ἀφ' ὅ τῶ ματὸς εἰς τῶ ἐν τὸς τόπον, ὅτε πλείστη ἔ σφοδροτάτη κίνη- σις ὑπάρχει. οὐχ ὡς τῶ οἱ πολλοὶ ὑπολαμα- βόμενοι [εἰσῆ τῶ] τῶτε ἡρεμῶν ἔ κατ' ἀότιω εἶ), ἔ μάλιστα ὅτι μηδὲν ἴδωσιν ἐνυπνιον. συμβαί- νει δὲ τοῦ ὀνείρου. εἰσῆ γὰρ τὸ ἐν πλείστη κινήσει

γρ. ἡ δὲ εἶ
ἐθηκῆ;

γρ. αὐτῶς

Gaza εἰσῆ
ἢ οἱ εἰσῆ
καὶ ἢ εἰσῆ
πρῶτος,
ἢ εἰσῆ
πρῶτος;
ἢ εἰσῆ
ἢ εἰσῆ
γρ. εἶ

εί), καὶ μηδὲ κτ' μικρὸν ἠρεμεῖν, ὅσπερ ἀφαινοῦσθαι δυνάται. ἐν πλείῃ δὲ κινήσει, ὅταν ἠδιστα καθεύδῃ, εἰχότως ἔστιν ὅτι τότε μάλιστα καὶ πλείστον θερμὸν ἀφθίξεται εἰς τὸν εἶσω τόπον. ὅτι δὲ ἐν τῇ κινήσει οὐσα ἡ ψυχὴ, οὐ μόνον ὑπέρ, ἀλλ' οὐδὲ ἐν τοῖς ὑπνοῖς δυνάται ἀφαινοῦσθαι, καὶ κένο σημεῖον ἐν γὰρ τοῖς μὲν πλεῖστον παύσειν τῶν σιτίων, ὑπνοῖς, ἢ κίσει ἔστιν ἐν ὑπνίον ὄραϊν. ὅτε δὲ μάλιστα συμβαίνει κίσεισθαι αὐτῶν, ἀφ' οὗ πλεῖστον ἐπισηνεχθεῖσθαι ἔσθαι. ἢ, τε ἐν ὑπνίον ἔστιν, ὅταν ἀφαινοῦσθαι μὲν οὐ καὶ παρ' ὁμμάτων πηθευμένοις ὑπνοῖς ἐπισηνῇ. δι' ὃ καὶ ταῦτα μάλιστα ὄραϊν, ἀφ' οὗ παρ' ὁμμάτων, ἢ μέλλομαι, ἢ βουλόμαι. περὶ γὰρ τούτων μάλιστα πλείστακις λογισμοὶ καὶ φαντασίαι ἐπιγίνονται. ἢ οἱ βελήεις, βελήεις τὰ ἐν ὑπνίον ὄραϊν ἀφ' οὗ ταῦτα, ὅτι οἱ ἐξηγητότεροι παρ' οὖν βελήεις ἀφαινοῦσθαι. οἱ δὲ χεῖρον ἢ πλεῖστον ἀφαινοῦσθαι ἢ τὸ σῶμα ἀφαινοῦσθαι, χεῖρον καὶ γὰρ ἢ τὸ σῶμα ἀφαινοῦσθαι, ἢ παρ' οὗ πλεῖστον ἐν ὑπνίον φαντασίαι συμβληθῆναι. τῶν γὰρ νοσοῦντων, καὶ αἰ τῆς ἀφαινοῦσθαι παρ' ὁμμάτων φαύλαι καὶ ἐν ἀφ' οὗ πλεῖστον ἐν τῷ σῶματι φαύλαι ἐνοῦσθαι, ἢ ψυχὴ οὐ δυνάται ἠρεμεῖν. οἱ δὲ μεγαγχολικοὶ ἀφ' οὗ τῆς ἀφαινοῦσθαι ἐν τοῖς ὑπνοῖς, ὅτι παρ' οὖν τῆς θερμασίας οὐσης, μᾶλλον τῶν μετείου ἢ ψυχὴ ἐν κινήσει σφοδρότερος δὲ τῆς κινήσεως οὐσης, οὐ δύναται καθεύδειν.

γρ. ἐν ὑπνίον

Ὅσα παρ' ὁφθαλμοῖς. λα'

D Eorum que ad oculos pertinent, Sectio trigesima prima: cuius questiones xxx.

Infrà, 33. 2.

ΔΙΑ τί τείψαμιτες τὸν ὀφθαλμὸν, παύομαι τῶν πιαρμῶν; ἢ ὅτι ἀναπνοὴ ταύτη γίνεσθαι τῶν ὑγρῶν; δακρυῶν γὰρ ὀφθαλμῶν μὲν πλεῖστον τείψιν. ὁ δὲ πιαρμῶν, ἀφ' οὗ παρ' ὁμμάτων ὑγρῶν. ἢ ὅτι ἐλάττων θερμὸν φθίρεται ὑπὸ τῶν παρ' οὖν; ὁ δὲ ὀφθαλμῶν τειψαίς, πλείω ραμβάει θερμότητα [τῆς] ἐν τῇ ρίνι. ἀφ' οὗ τῶν δὲ καὶ ἡ αὐτῶν πλεῖστον ρίνα τείψιν, παύομαι ὁ πιαρμῶν.

γρ. ὑγρῶν

β ΔΙΑ τί, ὅτι ἐν ὀφθαλμῶν ἀκριβέστερον ὄραϊν, ἢ τῶν δυοῖν; ἢ ὅτι πλείους οὐσαι κινήσεως, τῶν δυοῖν γίνονται. οἱ τῶν διεσπασμένων; ὁ κοινῶν μία ἢ κίνησις. τῶν δὲ ἐνός, ἀπλή. ἢ τῶν οὐκ ὄραϊν ἀκριβέστερον.

γ ΔΙΑ τί ὀργισμένοι μὲν, τοῖς ὀφθαλμοῖς μάλιστα ἐπιδιδάσκει παρ' οὖν τῶν ἐρυθρίων. αἰσχυρόμυοι τῶν ὄραϊν; ἢ ἀφ' οὗ οἱ μὲν, κατὰ φύρονται ἐν τῇ αἰδοῖ, (ἐν ὀφθαλμοῖς γὰρ αἰδώς.)

γρ. ἐν τῷ αἰδοῖ

CUR oculo perfricato sternutare cessamus? An ob eam rem humoris respiratio moueatur? Lacrymam enim oculus perfricatus emittit: sternutamentum humoris copia excitatur. An quia plus caloris minus corrumpit, absumitque? Oculus autem perfricatus plus caloris sibi acquirit, quam nares contineant: quamobrem etiam si quis nasum perfricauerit, ipsum sternutamentum desistet.

E 2 Cur vno oculo exquisitiùs cernitur quàm duobus? An quia plures motus duobus quàm vno excitantur? quemadmodum oculis peruersis multiplicem agitati motum certum est. Ergo duorum vnus motus non est: vnus, vnus & simplex est. Itaque efficitur, vt exquisitiùs vno quàm duobus cernatur.

3 Cur homines irati, oculis maximè erubescunt; pudefacti, auribus? An quia oculi refrigerantur corum quos puduit? Pudor n. in oculis est: nec respicere valent quos pudor tenet.

Et timor quoque refrigeratio loci eiusdem est: calor autem in partem transit aduersam, quæ posterior est: aures verò satis ex aduerso positæ sunt: itaque pudore maximè erubescunt. Iratis porrò præsidium in eam partem tanquam violatam transmittitur, quæ & sensu & motu facilior est: nam & in metuendo calor eam ipsam maximè deserit.

4 Cur altero oculo apprehenso, alter constantius cernat? An quia oculorum initia ex eodem dependent? Cùm igitur alter mouetur, cõmune quoq; illud mouetur initium, quo mouente, alter etiam oculus moueatur necesse est: quamobrem altero apprehenso, vis illa communis tota alterum mouebit: itaque plenius contendere poterit.

5 Quam ob causam qui cæci ab ortu nature sunt, calui nõquam efficiantur? An quia humor, cùm redundat in capite, oculos vehementer infestat? qua de causa, quibus fluxiones oculos vrgerit, venas tẽporum ferro cãdente medici tãgunt, quo humoris foramina obæcentur, atque spissescant, & caput quoque dissecta cute, obscalpere consueuerit. Cùm igitur humor excreescens vacãsq; in capite oculis detrimento sit, fieri potest vt minus humoris in caluaria ob id ipsum consistat, quia magna parte lapsus in oculos est: & cùm excrementis humorum materiaque inutili capillus proueniat, (quæ quidem in capite cæcorum ab ortu nature largè redũdant,) meritò nunquã isti calui efficiuntur.

6 Cur homines, qui prominentioribus sunt oculis, magis à fumo infestãtur? An quia fumus citissimè oculis protedẽtib; occurfat?

7 Quam ob causam vtrumque aspectum simul diuertere dextro sinistroque versus, & ad nares demittere, atque etiam alterum dextrorsus sinistrorsusque deducere possumus, vtrumque verò seorsum, alterum sinistrorsus, alterum dextrorsus simul distrahere nunquam possumus? quinetiam deorsum sursumque haudquaquam ita conuertere licet, quamuis facultas simul dimittendi in idem detur, vt dictum est? An propterea quòd quanquam duplex aspectus sit, ex eadem tamen origine, æquo modo nexus aptusque dependet? Vbi autem ita est, quoties alterum extremum mouetur, reliquum consequatur eodem necesse sit: alterius enim extremi principium extremum reliquum est. Quòd si res vna simul ac eodem in tempore nunquam in partes aduersas moueri queat, nec aspectus ita moueri poterit: quippe cùm ita committatur, vt extrema in partes moueantur aduersas, siquidem alter sursum, alter deorsum mouebitur, initiumque sequi vtrumque necesse sit, quod impossibile est. Oculorum verò limitas euenit, quia globi continetur principio, quo & sursum & deorsum, & latera versus lubrico sese vertere possint:

A *Ἐ ἀντιβλέπειν ἕ διωάσθαι; ἢ ἡ δειλία κατὰ ψυξίς τίς ἔστιν. ἐν τῷ δὲ μάλιστα αἰεὶ τὸ αἰσθητικώτερον τὰ ἔμπαροθεν τὸ ὀπίθεν. τὰ δὲ ὄψα, διπλήκεινται δι' ὅτι μάλιστα ἐρυθρῶσιν ἀγχευόμενοι. ἐν δὲ τῷ κινήσασθαι, ὅτι τὸ αἰσθητικώτερον ἔκινηκώτερον ἢ βοήθεια, ὡς ἀδικομενίου φοβομενίου γὰρ ἐν τῷ ἐκλείπει μάλιστα.*

B *Διὰ τί τὰ τε ἄλλοι καταληφθέντες ὀφθαλμοὶ, ὁ ἕτερος ἀτενίζει μάλλον; ἢ διότι ἐκ τῶν τῶν ἡρπύσασθαι ἀρχαὶ τῆς ὀφθαλμοῦ; τὰ τε ἄλλοι δὲ κινουμένου, καὶ ἡ κινή ἀρχὴ κινήσασθαι. ἐκείνης δὲ κινουμένης, ἢ ὁ ἕτερος. ληφθέντος δὲ τὰ τε ἄλλοι, ἢ κινήσις κινήσασθαι. ὡς τε δύνασθαι ἀτενίζειν μάλλον.*

C *Διὰ τί οἱ ἐκ γμετῆς τυφλοὶ, ἕ γίνονται φαλακροὶ; ἢ ὅτι λυμάνει τὰ ὀμμάτια ὑγρότης οὐσα πολλὴ ἐν τῷ παρὸς τὴν κεφαλὴν τὸ πᾶν; δι' ὅτι τῆς ῥυθμικῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰ τε παρὸς τοὺς κροτάφοις φλέβας καλοῖσι, πυκνοῦντες τοὺς τῶν ὑγρῶν πόροις, καὶ ξυνοῖσι τὴν κεφαλὴν, ἔλαττονοντες τὸ ἐν αὐτῇ δέρμα; ἐπεὶ δὲ λυμάνει τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐν αὐτῇ πᾶσι τῶν γινόμενον, καλοῖσι αὐτοὺς τὰ τε τῶν δὲ ἀρχῆς γίνεσθαι, πλέον στυψάμενον ἐν αὐτῇ. ἐπεὶ δὲ ἐκ πᾶσι τῶν δριξ φέεται, τῶν δὲ ἐν τῇ τῆς τυφλῶν κεφαλῇ ἐκ γμετῆς ἔστι πολὺ, εἰχέτως οὐκ εἰσὶ φαλακροὶ.*

D *Διὰ τί οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ καπνίζονται μάλλον; ἢ ὅτι τὰ χεῖρα παρὰ τῶν παρὸς τὰ παρὸς ἔχοντα;*

E *Διὰ τί εἰς μὲν τὰ δὲ δὲ αἰεὶ ἀμφοτέρους τὰ ὀψαίς ἀμα ἀφ' ἑαυτῶν διωάσθαι, καὶ εἰς τὰ ἀριστερὰ καὶ παρὸς τὴν ῥίνα, καὶ εἰς τὸ δεξιὸν δὲ ἢ τὸ δεξιὸν τὴν ἑτέραν. ἀμα δὲ εἰς τὸ δεξιὸν καὶ δεξιὸν, ἀδυνατῶμεν; ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὸ κατώ καὶ εἰς τὸ ἄνω. ἀμα μὲν γὰρ ἔστι τῶν διωάσθαι, χωρὶς δὲ, οἱ. ἢ ὅτι αἰ ὀψαίς, δύο οὐσαι, ὁμοίως δὲ ἐνὸς στυψάσθαι; ὅσα δὲ τῶν αἰσθητικῶν, ἀκροῦ τὰ τε ἄλλοι κινουμένου, ἀδύνατον τὰ τε ἄλλοι ἀκολουθεῖν ὅτι τὸ αὐτὸ. τὰ γὰρ ἑτέρω ἀκρῶ, ἢ ἀρχῆς τὰ τε ἄλλοι ἀκρον. εἰ δὲ ἐν ἀδυνατον ἀμα εἰς τὰ ἀδυνατῶμεν, ἀδυνατῶμεν ἢ τὰ ὀψαίς. πᾶν μὲν γὰρ ἀκρῶ εἰς τὰ ἀδυνατῶμεν, εἰ τὸ μὲν, αὐτὸ τὸ δὲ, κατώ κινῶν. ἢ δὲ ἀρχῆς, ἀμφοῖν δὲ ἀκολουθεῖν. ὅτι ἀδυνατον. ἢ δὲ ἀφ' ἑαυτῶν ἔστι τῆς ὀμμάτων, δὲ τὸ ἀρχῆς ἔχειν τὰ φάσασθαι, ἢ μὲν τῶν ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὰ ἀνω ἢ κατώ ἢ (εἰς) πλάγια. ὅταν οὐκ ἔχουσαι, ὡς δὲ ὁμοίως ἔχουσαι τῆς γέσσης ἀλλήλας;*

Εν μέτρῳ τῷ ὅτι τὸ δῦν καὶ κἄτω κινεῖσθαι, καὶ εἰς πλάγιον ὅτι τῷ αὐτῷ σημείου ἑαυτῶν λάβωσι πλὴν ὅψιν, αὐτὰ μὲν ἀδιφάτροφοί τε καὶ μάλιστα ἀκίνητοι τῆ γέσθ' ὅσα δὲ ὅτι τῷ τῷ σημείου λάβωσι τὰς ὀφθαλμοί, ἀδιφάτροφοί μὲν εἰσι, ἀδιφάτροφοί δὲ ἀλλήλων. καίτοι κρύπτεται τῷ μέλανός τι καὶ τοῖς αἰὼν βάλλουσι τὰ λυκά, οἷ μιλλέτωταρμει ἔπερι δὲ, εἰς τὸ πλάγιον, ὡς τῶ οἱ μανικί. οἱ δὲ, εἰς τοῖς μυκτῆρας, ὡς τῶ τῶ πρᾶγκα τῶ ῥῶσωπα, καὶ οἱ ερυφνοί. σιόσιου γὰρ τὸ βλέμμα. ὅσοι δὲ μὴ ὁμοίως κειμένων τῶ φαιρῶν ὅτι τῶ τῶ σιμείω ἔχοσι τὰς ὀφθαλμοί, ἢ ὁμοίως μὲν κειμένων, μὴ ὅτι τῶ αὐτῶ δὲ, οὔτοι διεγραμμένοι εἰσι. δὲ ὑποβλέποισι ἔστω ἄριστοι τῶ ὀμματῶ. πειρῶν γὰρ ὅτι τῶ τῶ καταστῆσαι γῆμα πλὴν σφαιρῶν. ὡς τε τὸν μὲν ἑῶσι, τὸν δὲ γῆμαλίζοισι τῶ ὀφθαλμῶν. εἰ γὰρ μὴ κατ' αὐτὸ σημείον τῶ τῶ αἰ ὀφθαλμοί, ἀνάγκη διεγράψθαι. ὡς τῶ γὰρ τοῖς ὑποβάλλουσι [ὑπο] τὸν ὀφθαλμῶν, [τῶ ἐν] δύο φαίνεσθαι, (καὶ γὰρ ἐκείνοις κεινῆται ἢ ἀρχῆ.) καὶ τῶ τῶ ὁμοίως. εἰ μὲν δὲ αἰ αἰ ὀφθαλμῶν, τὸ πῆρας κἄτω τῶ ὀφθαλμοί γὰρ. ἐδὲ δὲ κἄτω, αἰ τῶ τῶ πῆρας. ἐν ἐνὶ δὲ ὀφθαλμῶ μῆσα μῆσα, κινεῖσθαι μὲν τὸ ὀρώ μῆσα δοκεῖ * ἀδιφά τῶ τῶ δῦν ἢ κἄτω, ὅτι ἔ ἢ ὀφθαλμοί. δύο δὲ οὐ φαίνεσθαι, εἰ μὴ δύο αἰ ὀφθαλμοί * ὡσι, καὶ ἀδιφά τῶ τῶ φῆ, τῶ αὐτῶ μὲν ὡ ἔτεροφθαλμῶ γὰρ, ὡς τε δύο φαίνεσθαι. καὶ πλὴν γέσθιν δὲ γὰρ, τῶ μὴ καὶ μέσον τῶ ὀμματῶ κῆσθαι.

γρ. δὲ τῶ τῶ
πῶ
γρ. ὡσι καὶ
δὲ τῶ τῶ
πῶ τῶ
μῶ τῶ

A Cum igitur ita positi sunt, ut situ inuicem simili respondeant, atque medium teneant, mouendi sese sursum deorsum, latiusque versus, eodemque in puncto sibi pupillam habeant, tunc situ integerrimo constant, præcipueque mobiles circumaguntur: at qui eodem in puncto pupillas continent, limi quidem non sunt. Discrepare quoque inter se possunt, & aliis parte alba retracta, nigra non nihil occulitur, modo eorum qui sternutaturi sunt: aliis in angulum exteriorē nigra cōuellitur, ut furiosis: aliis in interiorē nares versus incumbit, ut tragicis laruis, hominibusque acerbis, seuerisque: sunt enim contuitu graui cogitabundoque. Quoties verò situ dissimili globi positi sunt, sed puncto eodem radii profluunt, aut situs similis est, sed punctum non idem, limis oculis hominem esse necesse est: itaque hic suspicit, & oculos contrahit: globum enim eundem in habitum collocare conatur, atque alterum firmum continet, alterum agitat. Haud enim fieri potest quin limus sit, qui non eodem de puncto radios depromat, quippe qui dimotum contuendi principium habeat, perinde ac ille cui res vna geminari oculo suppresso videtur. Ergo si oculus sursum dimotus est, terminus inspiciendi deorsum est, sed si oculus lapsus deorsum est, terminus sursum habetur. Oculo tamen vno situ suo dimoto moueri quidem res visa sursum deorsumve ob id ipsum videtur, quia pupilla ita se mouet: sed geminari haud vnquam videri potest, nisi duplex conspectus sit, peruertaturque ratio videndi. Ita fit ut strabonibus res eadem geminari videatur. Causam situs habet, eo scilicet, quod oculus non suo medio nexus locatusque est.

D 8 Quamobrem qui cognomen lusciosi habuerunt, literas minutas scribere consueuerunt? Mirum enim ut qui obtusis sunt oculis, rem faciant, quam eorum facere interest, qui acumine valeant oculorum. Vtrū quia parua proximè posita magna esse videntur? illi autē oculis proximè admotis scribere solent. An quia contractis palpebris scribant? Fit enim per imbecillitatem, ut si laxatis diductisque oculis scribant, aspectus distractus passusque hebetescat: si adductis & coniuuentibus, vniuersim depromptus acutiùs videat. Quòd tamen angulum informat exiguum, efficit necessariò, ut exiguæ literæ scribantur.

9 Cur nonnulli post lippitudinem acutiùs videant? An quia purificati oculi sunt? Fit enim sæpe, ut exterior densitas pupillæ acie arceat, quæ lacryma emissa laxatur, atque resoluitur. Quamobrem profunt interdum quæ mordent, lacrymamque euocant, ut cepe: obsunt, quæ tantummodo assiccant, ut origanum.

Infrà, 15. η Διαὶ τί οἱ μύωπεσ μικρὰ γράμματα γράφοισι; ἀποποι γὰρ τοῖς μὴ ὀξύ ὀράσας, ποιεῖν ἔργον ὀξύ ὀρώντων. πότερον ὅτι μὴ γὰρ φαίνεσθαι τὰ μικρὰ, εἰ μὴ ἢ ἔγγυς· οἱ δὲ προσάγοντες γράφοισι; ἢ ἀδιφά τὸ σιῶν ῥῶσας τῶ βλέφαρα γράφειν; δι' ἀσθένειδου γὰρ τῶ ὀφθαλμοί, δὲ μὲν ἀσπεπτα μῆσα γράφωσι τοῖς ὀμμασι, ἀδιφά τῶ μῆσα ἢ ὀφθαλμοί, ἀμβλύ ὀφθαλμοί. οἷ τῶ δὲ ἀσθενῶσ τῶ ῥῶσας πῆ. γρ. νῆσα δὲ μικρὰ ποιοῦσα, ὡς ἀνάγκη ποιεῖ μικρὰ γράφειν.

η Διαὶ τί ὀφθαλμιάσθεντες ἐνιοί, ὀξύτερον ὀράσιν; ἢ ἀδιφά τὸ ἀποκακῆσθαι τὰ ὀμματα; πολλὰ γὰρ ἢ ἔξω πυκνότης ἀποτρέγει πλὴν ὀφθαλμοί ἀποδακρῶσθαι δὲ λυεσθαι. δὲ ἔ * τὸ ἀποδακρῶσθαι συμφέρει, οἷ χρομμυον. θάτερον δὲ, πολέμιον, οἷ ὀρεῖ γαλον.

G. πῶ τῶ
δὲ τῶ
vel, τῶ
ἀποδακρῶσθαι
γρ.